ஓம்.

தத். ஸத்.

விலக்ஷணனந்தர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானரகஸ்யம்.

1008.

ருதூஉக. க. கூ. அ.
வெள்ளி மாலை உ௰. நாழிகை.

திருநெல்வேலி
மீரானியா அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1927.

ஓம்.

தத். ஸத்.

விலக்ஷணானந்தர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞான ரகஸ்யம் 1008.

இவை
திருநெல்வேலி கீழப்புதுத்தெரு,
12-வயதுள்ள ஆ. அ. கிருஷ்ணனால்

திருநெல்வேலி,
மீரானியா அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1927.

20-5

ஓம்.

தத். ஸத்.

வ ர லா று.

ஸ்ரீ விலக்ஷணனந்தர் ருகூஉ0செ—ருஎ—கக முதல் நூறு தினங்கள் வரை திருப்பதி ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர பருவதத்தில் ஸ்ரீநிவாசப்பெருமான் திருக்கோவிலுக்கு உத்தரதிக்கின் ஒரு யோஜனை தூரத்தமைந்துள்ள தெய்வீகத்தன்மைவாய்ந்திருக்கப் பட்ட சனத் குமார தீர்த்தக்கரையில் ஏகாந்த நிஷ்டையிலிருந்த தருணங்களில் அவ்வப்போது ஹ்ருதயத்தில் தானே தோன் றியவைகளை எழுதப்பட்டது. இதில் அதி அற்புத ஞானயோகத் தின் ரகஸ்யதத்துவங்களைச் சூக்ஷ்மமாகவிளக்கியிருப்பதால் இந்த நூலுக்கு ஞான ரகஸ்யம் என்று நாமம் இடப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிக்கு

ஞானசித்தன்.

ஓம்.

தத். ஸத்.

விலக்ஷணாநந்தர்

ஞான ரகஸ்யம்.

1. அகில வுலகங்களுக்கும் அதிபதியா யிருக்கப்பட்ட தேவாதிதேவனெவனோ அவனுக்கும் அப்பாற்பட்ட வஸ்துவும்.

ஈஸ்வரர்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கப்பட்ட சர்வேஸ்வரனையும் பரமேஸ்வரனையுங் கடந்து பிரகாசியா நிற்கின்றதெதுவோ அந்த வஸ்துவும்.

சகல வேதங்களிலும் அதிரகஸ்யமென்றும் மஹா ரகஸ்யமென்றும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்தானங்களுக்கும் எட்டாத வஸ்துவும்.

பஞ்சமூர்த்திகள் முதல் சகல தேவர்களையும் உண்டுபண்ணி உலாவப்பண்ணிக் கபளீகரம் பண்ணிவிடுகின்ற காலப்பிரகிருதிக்கும் ஆதாரதெய்வமான ஜெகதீஸ்வரனுக்கும் அப்பாற்பட்ட வஸ்துவும்.

முக்குணங்களாலும் மனத்தாலும் மற்றத் தத்துவங்களாலும் வேறு எவராலும் இன்னபடியென்று கண்டுபிடித்தறியக்கூடாத வஸ்துவும்.

களங்கமில்லாததும் நிர்மலமானதும் அதி சூக்ஷ்மமானதுமாகிய புத்தியினால் அறியக்கூடிய வஸ்துமாயிருக்கப்பட்ட பிரஹ்மத்திற்கு எனது அபேத ஐக்கிய நமஸ்காரம்.

2. எவருடைய ஆக்ஞையின் பலத்தால் சர்வக்ஞ ஈஸ்வரன் தன் வடிவத்தைத் தாங்குகிறானோ?

பிரமா, விஷ்ணு, ருத்ரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் முதலிய பஞ்சமூர்த்திகளும், சுப்பிரமணியன், கணேசன் முதலியவர்களும், தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் சரிவரச்செய்து வருகிறார்களோ.

எவரை அறிவதற்கு அனுக்கிரக சக்தியுடைய தக்ஷிணாமூர்த்தி கல்லால் விருக்ஷத்தினடியில் கற்பகோடிகாலம் மஹா மௌனத்துடன் வீற்றிருந்தாரோ.

எந்தப் பரம்புருஷனை அறிவதற்கு மஹாவிஷ்ணு க்ஷீராப்தியில் பரம யோகநித்திரை புரிந்துகொண்டிருக்கிறாரோ.

எந்த தேஜோமயத்தை உணரும்பொருட்டு பிரம்மதேவர் ஸ்வேத தீபத்தின் ரகஸ்யமான வைஜயந்தி பருவதத்தில் ஏகாந்தத்துடன் வீற்றிருக்கின்றாரோ.

எந்த வஸ்துவை வேத வேதாந்தங்கள் விசாரித்துக் காண முடியாது கதறுகின்றனவோ.

எவரை அறிந்தமாத்திரத்தில் ஜன்ம மரணம் பஸ்பமாய் விடுகிறதோ.

எவரை அறியமுடியாமல் ஜீவர்கள் தத்தளிக்கிறார்களோ.

எவரை அறிவதற்குப் பிரஹ்மரிஷிகள், மஹரிஷிகள், ரிஷிகள், ரிஷீஸ்வரர்கள், முனீஸ்வரர்கள், யோகீஸ்வரர்கள் ஞானிகள், பக்திமான்கள், சித்தர்கள் முதலானவர்கள் பாடுபடுகின்றார்களோ.

எவருடைய பிரகாசத்தை அபேக்ஷித்து முச்சுடரும் பிரகாசிக்கின்றதோ.

எவர் மற்றொரு பிரகாசங்களை அபேக்ஷிக்கிறதில்லையோ.

எவருடைய சக்தியால் லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, மாஹேஸ்வரி பார்வதி, பராசக்தி முதலிய சக்திகள் விளங்குகிறார்களோ.

எவருடைய ஆக்ஞையால் சகலபுவனங்களும் அதன் அதன், நிலையில் நிற்கின்றதோ.

எவரை அறிந்தபின் இன்னொருவரை அறியவேண்டுவதில்லையோ.

எவருக்கு மேல் இன்னொருவரில்லையோ.

எவரை உத்தமமுமுக்ஷுக்கள் நேரே அடைய விரும்புகிறார்களோ.

சர்வ சுருதிகளும் எதனிடத்தில் தாத்பரியமும் லக்ஷியமும் வைத்திருக்கின்றதோ.

வாக்கு, மனம், பிராணன் முதலிய தத்துவங்கள் எவரிடம் செல்லாதோ.

எவரை இன்னபடியென்று பேச நினைக்கமுடியாமல் பஞ்சமூர்த்திகளும் அறிகிறார்களோ.

எவர் ஜீவ ஈஸ்வரப்பிரபஞ்சங்களாகத் தோன்றுகிறாரோ.

அத்தகைய பரம ஏகாந்த நிஜாரூட நித்திய அப்ரமேய அநாமய பரப்ரஹ்ம வடிவரான ஸ்ரீபரவாசுதேவரது அந்தரங்க வடிவ நிர்க்குணத்தோடு ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியினது பகிரங்க சொரூபசகுணத்தையும் எனது திரிவித கரணங்களால் நிஷ்காமமாகத்தியானித்து சர்வ வேத வேதாந்த சம்மத அனுபவயுக்தமான இந்த மஹத் கிரந்தத்தை எழுத ஆரம்பிக்கிறேன்.

3. மஹாதேவன் உமாமகேஸ்வரன் லக்ஷ்மிநாராயணன் பிரம்மதேவன் குஞ்சரமுகன் சரஹணபவன் தசாவதாரமூர்த்திகள் திக்பாலகர்கள் நவக்கிரஹங்கள் ஆதிசேஷன் வைனதேயன் முதலிய சர்வக்ஞ ஈஸ்வராதிகளது உபய பாதாரவிந்தங்களில் மனதைச் செலுத்தி இந்தத்தத்துவ சாஸ்திரத்தை எழுதுகிறேன்.

4. பராசக்தி காலசக்தி மாயாசக்தி காயத்திரி சரஸ்வதி லக்ஷ்மி பார்வதி தருமதேவி பூமிதேவி பத்ரகாளி அயிராணி கங்காதேவி அருந்ததீதேவி பஞ்சகன்னிகைகள் இவர்களின் கலாசக்தியை நமஸ்கரித்து இந்நூலைத் தொடங்குகின்றேன்.

5. தக்ஷிணாமூர்த்தி நரநாராயணரிஷி தத்தாத்திரேயர் காகபுஜண்டமஹரிஷி ஜனகாதிமஹாத்துக்கள் வாலகில்லியர்கள் வசிஷ்டர் அகஸ்தியர் பிரஹஸ்பதி சுக்ரபகவான் பிருங்கி நந்தீஸ்வரர் புலஸ்தியர் தன்வந்திரி மரீசி அத்திரி விஸ்வாமித்திரர் கௌதமர் காசிபர் கண்ணுவர் பரத்வாஜர் வால்மீகர் ஆங்கீரஸர் பிருகு நாரதர் பாதராயணர் பராசரர் சுகர் பீஷ்மர் ருஷ்யசிருங்கர் காலவர் தூர்வாசர் ஜாமதக்கினியர் சுதீக்ஷணர் வாமதேவர் ஜாபாலர்

பிரஹதாரண்யர் முதலான பிரஹ்மரிஷிகளின் அந்தரங்க அனுக்கிரஹ பலத்தால் உபநிஷத்சாரமாகிய இந்த வாக்கியங்களை வெளியிட ஆரம்பித்திருக்கிறேன்.

6. ஞானரகஸ்யமென்னும் இந்த சாஸ்திரமானது அதிசூக்ஷ்மஞானயோக அப்பியாசிகளுக்கு மாத்திரம் உபயோகமாகும்.

7. இந்த அத்யாத்ம ஞானசாஸ்திரத்தில் என்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயம் ஒன்றுகூடக்கிடையாது.

8. கல்லால் மஹரிஷி மஹாவிஷ்ணு சதாசிவன் பிரம்மா சுப்ரமண்யன் கணேஸன் நந்தி ஸ்வாயம்புமனு வசிஷ்டர் ரிபு அகஸ்தியர் சுகர் வியாஸர் ஜனகாதிமஹரிஷிகள் தத்தாத்திரேயர் நாரதர் நாராயணரிஷி முதலிய பிரஹ்மரிஷிகள் அங்கீகரித்து ஆண்டுவரப்பட்டதை நிரூபித்து எழுதுகிறேன்.

9. மனுஷ்யர்களைத் தவிர மற்றத் தேவர்களுக்கெல்லாம் வுபதேசகர்த்தா மஹாதேவர் என்ற தக்ஷிணாமூர்த்தி.

10. ஞானமற்றயோகமும் யோகமற்ற ஞானமும் பிரயோஜனமில்லை.

11. பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணம் பிரஹ்மம்.

12. ஞானிக்கும் ஒரு ஜென்மமுண்டு.

13. விவகாரதசையில் வேதாந்தம் பேசுவது குற்றம்.

14. பேதஞானமில்லாதவனுக்கு அபேதஞானம் வராது.

15. ஜீவாத்மா பரமாத்மா பேதமுடையவன் பயம் ஜன்மம் இவைகளை அடைகிறான்.

16. சகலாதீதவஸ்துவை இன்னதென்று யாதொரு சந்தேகமும் விபரீத தர்க்கங்களறத்தெரிந்துகொள்வது அதிமானுஷ்யனது லக்ஷணம்.

17. ஜனன மரணங்களைக் கடந்துநின்ற மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர்கள் மனச்சாக்ஷிவடிவமான அந்தரியாமியின் ஆக்ஞாமந்திரரூபமாகிய வேதத்திற்கு விரோதமாகிய பாபகாரியங்களிலிருந்தும் விடுபடும்பொருட்டு அதனதன் சுத்திமார்க்கங்களைக்குறைவின்றி விதிப்படி முறையே அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

18. பயமுடையவனுக்கு ஜெயமும் அபஜெயமாகத் தோன்றும்.

19. பராக்கிரமசாலியாகிய தைரியபுருஷன் எதுவாயிருந் தாலும் மறைத்துச்செய்யமாட்டான்.

20. ஈஸ்வரதரிசனம் தேவர்கள் அவதாரபுருஷர்கள் மஹரிஷிகள் ஞானிகள் இவர்களின் தரிசனம் கிடைத்தாலும் நமது ஹ்ருதயம் சுத்தமாகாமலும் ஏகாக்கிரமாகாமலுமிருந்தால் யாதொரு பிரயோஜனத்தையும் அடையமுடியாது.

21. யாதொரு நிபந்தனையும் நியமமுமில்லாத உத்தமமான தைரியபுருஷன் உண்மையான பிராம்மணனாகிறான்.

22. பழவர்க்கங்கள் பரிசுத்தமான காற்று கனங்குறைந்த தீர்த்தம் இவைகளை உண்டுவருவதால் ஸ்தூல சரீரத்தின் நாடி நரம்புகள் சுத்தப்படுகின்றன.

23. சங்கல்பத்தின் எதார்த்த விரிவே விசேஷமென்று பலமேதாவிகளும் ஒடுக்கமே விசேஷமென்று சில மஹான்களும் கூறுகிறார்கள். விரிவும் ஒடுக்கமும்அற்றதே மஹாவிசேஷமென்று அவதார புருஷர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

24. ஒருவனுக்காக ஒருவன் ஒரு காரியத்தைச்செய்வது உத்தமமாகாது. உறுதியாகமாட்டாது.

25. ஒருவன் செய்த பாபமானது தான் செய்த பாபகாரியங்களை வெளியிட்டுச்சொல்வதனாலும் தானத்தினாலும் தவத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும் புண்ணியதீர்த்த க்ஷேத்திர யாத்திரைகளினாலும் ஜபம் பாராயணம் சாது சங்கம் இவைகளாலும் பிராயச்சித்த கருமங்களாலும் விலக்கப்படுகிறது.

26 உலகப் பொருளில்லாத உத்தமனைப் பரமாத்மா ஒருவர் மட்டும் கொண்டாடுகிறார்.

27. தர்மம், காமம், ஸ்வர்க்கம், கோபம், கல்வி, சந்தோஷம், அடக்கம், புண்ணியம், சிநேகம் இவைகளெல்லாம் பொருளிலிருந்துண்டாகின்றன.

28. உலக நாயகர்களை இழந்த ஸ்திரீகள் உடம்போடு உலகத்தில் சஞ்சரிப்பது உலகநாசத்திற்கேதுவாகிறது.

29. பின்முன் ஜென்மாந்தரங்கள் பிராரத்த நிச்சயம் ஈஸ்வரநியதி இவைகள் தோன்றுமானால் சிருஷ்டி முடிவடைந்துவிடுமென்று மாயாசக்தி மறைத்து வைத்திருக்கிறது.

30. புருஷர்கள் எந்தப்பெண்களிடமும் வெளியிடக்கூடாத ரகஸ்யமான வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கூடாது.

31. உலகசம்பந்தமான எந்தக் காரணங்களைக்கொண்டும் உலக வெறுப்படைந்து சந்நியாசம் பெற்றால் அது நிலைபெற மாட்டாது.

32. தன்னைத் தாழ்த்தி நினைக்கிறவன் பிறத்தியாரைச் சாந்தப்படுத்தமுடியும்.

33. அசூயை துவேஷம் கோபம் இம்மூன்றையும் யாரிடத்திலும் உபயோகப்படுத்தாத மனிதனைத் தேவர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள்.

34. யாதொரு அபகாரமுஞ் செய்யாதவர்களுக்கு அபகாரஞ்செய்வதால் அதன் பலனைச் சாபபூர்வமாக அனுபவிக்க நேரும்.

35. சகலவித பேதங்களினின்றும் கட்டுப்பாடுகளினின்றும் விலகிக்கொண்டவன் உண்மையை உணர அதிகாரியாகிறான்.

36. முக்குணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவன் ஈஸ்வரன். பிரகிருதியைக் கைக்கொண்டவன் ஜகதீஸ்வரன். மூலப்பிரகிருதியை வசம்செய்துகொண்டிருப்பவன் சர்வேஸ்வரன். ஒன்றிலுந் தாக்கற்றிருப்பது பிரஹ்மம்.

37. எவ்வித ஜாதிபேதமுமின்றிச் சகலமும் பரமாத்மஜாதியென்கிற உறுதியே பரமசிவன் மஹாவிஷ்ணு பிரம்மா சரஹணபவன் முதலியவர்களுடைய மதம்.

38. உலக காரியங்கள் நடைபெறும் பொருட்டே ஸ்திரீ புருஷபேதம் போக இச்சை உலகபேதம் வருணாஸ்ரமபேதம் சராசரபேதம் முதலியன உண்டாயிருக்கிறதென்றும் தீர்க்கதரிசிகள் இவைகளை அதிக்கிரமித்துவிடுவார்களென்றும் சமதிருஷ்டி வாய்ந்திருக்கப்பட்ட மஹரிஷிகள் கூறுகிறார்கள்.

39. வருஷம்ஒன்றுக்கு ஒருகோடியாகப் பத்துவருஷங்கள் வரை அஷ்டாக்ஷர பஞ்சாக்ஷர சடாக்ஷர பிரணவ துவாதசாக்ஷர முதலிய மஹா மந்திரங்களை அதனதன் அதிஷ்டான தேவர்களோடு முறைப்படி ஜெபித்துவந்தால் முடிவில் நிருவிகல்பஸமாதி சித்திக்கிறது.

40. ஆகாசபோதத்தின் ஞாபகத்தைவிட்டு பிரஹ்மத்தை நோக்கிச்செல்லுதல் ஞானத்தில் கிரியை.

41. அரசாங்க தண்டனையை எதிர்பாராமல் தெய்வ தண்டனையை மட்டுங் கருதுபவர்கள் உத்தம புருஷர்கள்.

42. பிரஹ்மத்தை நோக்கிச் செல்லுகிற மனோ விருத்தி தானே தனித்து ஒய்வுபெற்றிருப்பது ஞானத்தில் யோகம்.

43. மாறுத மனமுடையவர்களை மாற்றிவைக்குஞ் சக்தியைத்தான் மாயையென்று மஹான்கள் கூறுகிறார்கள்.

44. அகத்துறவில்லாமல் காஷாயம் பூண்டு கழுத்தில் ருத்திராக்ஷமணிந்து கையில் ஜெபமாலைபிடித்து நெற்றிநிறையத் திருநீறோ மற்றெந்தக் குறிகளோ தரித்துக்கொண்டு ஞானியென்று புறப்படுகிறவர்களைக்கண்டு ஜகதீஸ்வரன் தேவர்கள் ஞானிகள் இவர்களெல்லாம் உள்ளே நகைக்கிறார்கள்.

45. ஐஸ்வர்யம் வீர்யம் கீர்த்தி தேஜஸ் ஞானம் வைராக்யம் இவ்வாறும் ஒருங்கேயுடையவன் பகவான்.

46. ஈஸ்வர நியதியின் ஒரு காரணத்தினாலேயே பிரபஞ்ச மாறுதல்கள் அவ்வப்போது ஏற்படுகின்றன.

47. மத ஆராய்ச்சி செய்வதிலும் ஞான ஆராய்ச்சி செய்வது சிரேஷ்டம்.

48. மனம் பதறுவதற்கு ஏதுவான சாதனவஸ்துக்கள் எவ்வளவு உத்க்ருஷ்டமாயிருந்தபோதிலும் அதை விட்டுவிடுவது சாந்த சுபாவமுடையவர்களுக்கும் ஜிக்ஞாசுகளுக்கும் லக்ஷணம்.

49. எதார்த்த வேத சம்மத தெய்வீகமதஸ்தாபன ஆதி வைதீக சநாதன தர்ம மதத்திற்கு விரோதமான சில குட்டிமதங்கள் ஒவ்வொரு யுக காலங்களிலும் தோன்றித் தோன்றி மறைவது சர்வசாதாரணம்.

50. குருட்டுச் சிஷ்யர்களுக்குக் குருட்டு ஆசாரியர்கள் குருட்டுஞானத்தைக் குருட்டுத்தனமாகப் போதிக்குந்தன்மை கலியுககாலத்தில் அபரிமிதமாக ஏற்படுமென்று மஹரிஷிக்கூட்டம் கூறுகிறது.

51. பாஷாஞானம் அர்த்தஞானம் ஆத்மஞானம் இம்மூன்றுமின்றியவர்களுக்கு வேதாகம புராண இதிகாச ஸ்மிருதிகள் பயன்பட்டமாட்டாது.

52. கலப்பில்லாத ஞான யோகத்தை அந்தரங்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு பல கலப்புள்ள ஞானயோகத்தைப் பகிரங்கத்தில் காண்பிவித்துக்கொண்டிருந்த உலக வுபகார ஆசாரியத்தன்மை வாய்ந்திருக்கப்பட்டவர்கள் பரத கண்டத்தில் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள்.

53. சிஷ்யர்கள் ஒழுங்குதவறி நடந்தால் அது ஆசாரியர் குற்றமேயன்றி வேறில்லை.

54. உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தேசங்களையும் ஒவ்வொரு மிருகங்களாகவும் பரதகண்டத்தைப் பசுவாகவும் வருணித்துப் பசுபதி கூறியிருக்கிறார்.

55. உண்மையான அத்வைத அர்த்தந்தெரிந்து அனுபவியாமல் வெளிவேஷ சாஸ்திர அனுபவத்தைக்கொண்டு தான் பிரஹ்மமென்று பேசிகொண்டு உலாவிவருகிற பல பிரஹ்மங்கள் இனிமேல் வரப்போகிறதென்று ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசாரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

56. கீழான செய்கைகள் நடக்கிற ஸ்தானங்களையே மேலான இடமென்று நாலாவது யுககால ஜனங்கள்கருதுகிறார்கள்

57. சர்வேஸ்வரனும் திரிமூர்த்திகளும் தங்களது பிரபஞ்சகாரியங்கள் நிறைவேறும் பொருட்டு மாயாசக்திகளின் உதவியை நாடுவதுபோல அவதாரபுருஷர்களும் ஆசாரியர்களும் சில மாயாசக்திகளை வகிக்கவேண்டிவருகிறது.

58. கரும யோகத்தில் சுருசுருப்பும் பக்தி யோகத்தில் சிரத்தையும் ஞானயோகத்தில் நிலைப்பும் இந்த மூன்று யோகத்தையும் விட்டுவிடுவதுமான ஸ்திதியை உண்மையாகப் பெற்றுள்ள

வர்களை மஹரிஷிகள் தங்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

59. மஹான்களிடமுள்ள கெட்ட குணங்களைமட்டும் எடுத்துக் கூறுபவர்களுக்குக் கழுதை ஜன்மமும், இல்லாத துற்குணங்களை ஆரோபித்துக் கூறுபவர்களுக்கு நாய் ஜன்மமும், நிச்சயமாய்க் கிடைக்கிறதென்று வாதராயணமஹரிஷி கூறியிருக்கிறார்.

60. கால வேற்றுமை புருஷ முயற்சி குருவுபதேசம் இம்மூன்றும் ஒன்றுபட்டகாலத்தில் எதார்த்த ஞானோதயம் உண்டாகிறது.

61. மாறுங்கடமை மாறாக்கடமை என்ற இரண்டு கடமைகளையும் முடித்தவனை மஹரிஷிகள் ஆசீர்வதிக்கிறார்கள்.

62. பிரஹ்மம் ஒன்றைத்தவிர வேறு ஏதாவது ஒன்றில் மனதுபற்றி யிருப்பவர்களுக்கு தீக்ஷண்யம் சக்தி ஞானம் சுவாதந்தரியம் சாந்தம் சமம் உதாரம் உறுதி வீர்யம் இவைகள் முன்னேற்றமடையாது.

63. ஒரு ஸ்திரீ சம்பந்தத்தைவிட்டு மற்றொரு ஸ்திரீயின் சம்பந்தமுண்டாவதற்குமுன் பிரஹ்மஞானம் பூர்த்திபெற்றிருக்கவேண்டும் இல்லையேல் அந்தச் சரீரத்தில் பூர்த்தி பெறுவது சிரமம்.

64. உலகத்திலுள்ள சகல பதார்த்தங்களும் ஒன்று தவறாமல் மோக்ஷசாதனமாகச் சந்தேகமின்றி எவனுக்குப்படுகிறதோ அவனுக்குச் சீக்கிரம் ஞானோதயம் உண்டாகிறதென்று ஞான மதத்தலைவர் கூறுகிறார்.

65. உலக ஸ்திரீகளுக்கு உலக நாயகர்களே தெய்வமென்று கருமயோகமும், மணவாளனே யில்லையென்று பக்தியோகமும், பர்த்தாவும் தானும் ஒன்றென்று ஞானயோகமும் போதிக்கிறது.

66. குற்றமுடைய வஸ்துவைக் குற்றமாகப் பார்ப்பதால் குற்றமுண்டாகிறது.

67. யோக சாஸ்திரத்தையும் யோக ரகஸ்யத்தையும் ஆதியில் உலகத்தில் வெளியிட்டவர் ஹிரண்யகர்ப்பர்.

68. ஜீவன் முக்தர்களது மனோ நிலைமையை ஈஸ்வரனாவது ஜீவன் முக்தர்களாவது காணவேண்டுமேயன்றி மற்றை யாரா லுங் காணமுடியாது.

69. **பிரமரந்திரம் சுழுமுனை கழுத்து ஹிருதயம் நாபி** இந்த ஐந்திடங்களிலும் பிராணவாயுவை நிறுத்தி நவகண்ட யோகிகள் பழகுகிறார்கள்.

70. சகல மனோ நினைப்புகளையும்விட்டு ஒரே நினைப்புடனி ருத்தலைக்கூட ஓர்வித சமாதியென்று பிராக்ஞர்கள் கூறுகிறார்கள்.

71. வேதத்தினாற் சொல்லமுடியாத பரம்பொருளைக் காண் பதற்கு வேத சுலோகங்களைக் கண்டபடி வாயாற் கதறுகிற பல பண்டிதர்கள் உலகத்திலிருக்கிறார்கள்.

72. பிரபஞ்ச ஜனங்கள் வரமுடியாத காட்டில் தபஞ்செய் வதைவிட மனோ வாஸனை சஞ்சரிக்காத பெரிய காட்டில் தனித்தி ருப்பது மஹா விசேஷம்.

73. பஞ்சகோசங்களையும் விலக்கிவிட்டு ஆகாசபோதத்து டனிருத்தல் ஞானத்தில் சரியை.

74. ஒன்றில்லாத ஒரு ஜோதி வஸ்துவினிடத்தில் மனது ஒடுங்கியிருப்பது யோகத்தின் முடிவு.

75. தான்மாத்திரம் தனித்து நிற்றல் ஞானத்தில் ஞானம்.

76. யோகாப்பியாஸ காலங்களிலுண்டாகிற நோய்கள் போவதற்காகத் தன்வந்திரி பகவானைத் தியானிக்கவேண்டு மென்று யோகமுடிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

77. **பிரஹ்மம் காலம் குணம் ஞானம் ஆத்மா மனம் காமம் கர்மம் குரு தவம்** இந்தப் பத்துத் தத்துவங்களையே ரிஷிகள் அங் கீகரிக்கிறார்கள்.

78. ஸ்திரீகள் அக்னிபோலவும் புருஷர்கள் நெய்போலவும் இருக்கிறபடியால் நெய்யை அக்கினியில் வைத்தால்தான் உருகு மென்பதில்லை அதன் வாசனை அடித்தாலும் உருகிவிடுமாதலால் சந்நியாசிகளும் யோகிகளும் பிரம்மசாரிகளும் மஹா புருஷர்க ளும் தபசிகளும் அக்னியின் வாசனைகூடத் தாக்காதவாறு இருந் துகொள்வார்கள்.

79. தன்னுடைய நன்மையின் பொருட்டு அன்னிய ஜீவர்களுக்குத் தீமையை விளைவிக்கிறவனிடம் கீர்த்தி தேஜஸ் புண்ணியம் காருண்ய தேவதை சம்பத்து இவைகள் செல்லுகிறதில்லை.

80. மெல்லிதானதும் கடுமையில்லாததும் சேஷ்டையை உண்டுபண்ணுததும் வீர்யமானதும் ஈஸ்வரப்பிரசாதமானதும் இன்பத்தை உண்டுபண்ணுவதும் சுவாதந்தரியத்தைக் குறைக்காததும் சுத்தமானதும் சுருதிக்குப் பொருத்தமானதும் ஹிம்ஸையில்லாததும் மனதிற்கு ரம்யமானதும் நோயை உண்டுபண்ணுததும் ஞான சாதனமுமான ஆகாரத்தை அறிவாளிகள் உட்கொள்ள வேண்டும்.

81. எந்த எல்லைக்குட் சென்றவுடன் யாதொரு காரணமுமில்லாமல் மீறிய ஆனந்தமுண்டாகிறதோ அந்தஎல்லையில் மஹாத்துக்களின் சஞ்சாரமிருக்கிறதென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

82. சுக துக்கங்கள் எதுவாயிருந்தாலும் வரவேண்டியவைகளெல்லாம் வரட்டும் வாராதவெல்லாம் இருக்கட்டுமென்று எவன் மனது சலிப்படைகிறதில்லையோ அவன் உண்மை ஞானத்திற்கு அதிகாரியாகிறான்.

83. ஞானயோக திருஷ்டாந்தங்களைக் கருமயோகத்திற்கும் கருமயோக திருஷ்டாந்தங்களை ஞானயோகத்திற்கும் பொருத்திக் காட்டுதல் குற்றம்.

84. நன்மையானாலும் தீமையானாலும் வெற்றியானாலும் தோல்வியானாலும் ஆரம்பித்த காரியத்தை விடாதிருப்பவனைக் கண்டு சூக்ஷ்மதேவதைகள் ஆச்சரியப்படுகின்றன.

85. இச்சையற்ற காலத்தில் இச்சையில்லாத வஸ்துக்களெல்லாம் அழையாமலே வந்து சுற்றுகின்றன.

86. ஸத்துவ ஸமஸ்காரம் மாத்திரம் மிகுந்திருந்து விருத்திகளில்லாததாகும்போது அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி.

87. எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் பேதமின்றி ஒரே கடவுளையே காண்பதுதான் சமத்துவ புத்தியென்று மஹான்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

88. ரஜஸ் தமஸ் இல்லாத காலத்திலுள்ள மனது ஆத்ம சொரூபத்தை நோக்கி மேலே செல்ல ஆரம்பிக்கின்றன.

89. நமது ஜென்மாந்தர பாபபுண்ணிய கருமங்கள் பரமாத்மாவை அறியவிடாது தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறதென்று பகவானுகிய புத்தர் கூறுகிறுர்.

90. பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலும் ஒவ்வொரு பரமாத்மாவை அறிய ஆசைகொண்டவன் பேத ஞான அறிவாளி.

91. எந்தக் காரியங்களிலும் இடைவிடாது முயற்சிசெய்துகொண்டிருப்பவர்களிடமும் சோம்பல் மயக்கம் நித்திரை அபாவ ஞானம் இவைகள் இல்லாதவர்களிடமும் பிரயத்தன லக்ஷ்மி வாசஞ்செய்கிறுள்.

92. மனதை ஏகாக்கிரப்படுத்திக்கொண்டு எதை நினைத்தாலும் அது உடனே சித்திக்கிறது.

93. யாதொரு சங்கல்பமுமில்லாத எதார்த்த உண்மை ஞானநிஷ்டைக்கு இடங்கொடுத்துவிட்டால் உலக சிருஷ்டியின் விருத்திக்கு விரோதமுண்டாய்விடுமென்று பிரபஞ்ச சிருஷ்டி கர்த்தாவும் திரிமூர்த்திகளும் நினைக்கிறுர்கள்.

94. உண்மைஞானமும் உலகஞானமும் ஒருவனிடத்தில் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்திருக்கமுடியாது.

95. பேதமுள்ள வஸ்துக்களில் பேதமில்லாத ஒரு வஸ்துவைப் பேதமில்லாது காண்கிறவன் பெரிய தபோபலமுள்ள விசேஷ பாக்கியசாலி.

96 திரிமூர்த்திகளும் காலசக்தியாற் கட்டுப்பட்டுப் பந்தமடைகிறுர்கள்.

97. ஒன்றை உண்டாக்குவதற்கும் ஒன்றை அழிப்பதற்கும் மற்றொன்றின் உதவிவேண்டியிருப்பதால் ஒன்றையுங்கருதாதிருப்பது உத்தமம்.

98. விளையாட்டாகச் செய்யப்படும் புண்ணிய பாபகர்மங்களும் அனுபவப்பிராரப்த கர்மமாகக் கலந்துவிடுகிறது.

99. காமக்குரோத குணங்கள் சம்பந்தியாமற் செய்யப் படும் கர்மபலன்களை ஞானக்கினி எரித்துவிடுகிறது.

100. பரவாசுதேவர் மஹாதேவர் பிரம்மதேவர் சுப்ர மண்யதேவர் கணபதிதேவர் இந்திரன் சூர்யன் சுக்கிரன் பிர ஹஸ்பதி சந்திரன் சனீஸ்வரன் வருணன் அக்னி எமதருமராஜன் ஜனகாதிமஹரிஷிகள் காகபுஜண்டர் அகஸ்தியர் கருடன் நந்தீஸ் வரர் தன்வந்திரி தத்தாத்திரேயர் விஸ்வாமித்திரர் அத்திரிமஹரிஷி வசிஷ்டர் சுகப்பிரஹ்மரிஷி வாதராயணர் பாரத்வாஜர் கண்ணு வர் மரீசி நாரதர் கௌதமர் பதஞ்சலி கபிலமஹரிஷி புத்தர் ஸ்வாயம்புமனு ஸ்ரீராகவர் கண்ணன் பீஷ்மர் பராசரர் திருமூலர் ஜடகோபர் திருஞானசம்பந்தர் மணிவாசகப்பெருமான் சங்கர பகவத்பாதாள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மத்துவர் முதலியவர்கள் அனுஷ் டித்துவந்த அந்தரங்க மதானுஷ்டான மெதுவோ அதையே அனுஷ்டித்து வரவேண்டுமேயன்றிச் சாமர்த்தியசாலிகளால் இடையில் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிற மதங்களை அங்கீகாரம் செய் வது உசிதமல்ல

101. வேண்டாமென்று வெறுத்துத்தள்ளிய உலகமயக்கங் கள் மீண்டும் திரும்பி வரும்போது உண்மையான சாது சங்க உதவிவேண்டியிருக்கிறது.

102. உலக சஞ்சாரமுடையவர்களா யிருந்தும் உலகத் தோற்றமும் அதன் அனுபவங்களும் தோற்றாத ஹிருதயமுடை யவர்கள் பிரஹ்மவரிஷ்டன் என்ற நிலைமையை அடைந்தவர்கள்.

103. தெளிந்த ஞானியைவிடத் தேர்ந்தஞானி சிலாகிக்கத் தகுந்தவன்.

104. அதிக ஆத்திரத்துடன் ஞானம் யோகம் பக்தி அனு பவசாஸ்திரம் இவைகளை அப்பியாசிப்பதைவிட அதிக அமைதி யுடன் அப்பியாசிப்பது மாறாத நல்ல பிரயோஜனத்தைத் தருகின்றது.

105 உலகம் தேசம் மதம் காலம் ஜாதி அரசாங்கம் சுற்றம் தோற்றம் உடை நடை ஆசாரம் சினேகம் பிரயாணம் அன்பு வாக்கு நீதி நினைப்பு நிச்சயம் உணவு ஞானம் இந்த இரு பது கட்டுப்பாடுகளினின்றும் உண்மையாக விலகிக்கொண்டவர் கள் எதார்த்த சன்னியாசிகள்.

106. பிரவிர்த்திஞானி நிவிர்த்திஞானி இருவருக்கும் ஞானமும் மோக்ஷமும் சமமாயிருந்தாலும் பிரஹ்மஞானசுகம் மாத்திரம் ஏற்றக்குறைச்சலாக இருக்கிறது.

107. ஒரு மதத்திலிருந்துகொண்டு பல மதங்களின் உண்மைகளை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற நீதி பிரவிர்த்தி ஞானிகளுக்கேயன்றி நிவிர்த்திஞானிகளுக்கல்ல.

108. ஒரு மதத்தின் உண்மையே எல்லா மதங்களின் உண்மையென்று தெளிந்தஞானிகள் தெரிந்துகொள்ளுகிருர்கள்.

109. பேச்சளவின் ஞானமே பேச்சில்லா ஞானத்திற் சேர்ப்பித்துவிடுகிறது.

110. ஞானி அஞ்ஞானி இருவருக்கும் அறிவு அறியாமை என்ற வித்தியர்ஸமேயன்றி வேறில்லை.

111. சீக்கிரம் எவனுக்குக்கீர்த்தி உண்டாகிறதோ அவனுக்கு அதே சீக்கிரம் கீர்த்திமறைகிறது.

112. பகிர்முக அந்தர்முக கீர்த்திகளுக்கு ஆசைப்படுவதை விட எங்கும் தானய் நிறைந்துள்ள பரமபாக்கியமான கீர்த்தியோ மாருதது.

113. பேதஞானத்திஞல் அபேதஞானத்தை அடையலாமென்று துவைதமதம் கூறுகிறது.

114. உள்ளதும் இல்லாததுமில்லாதே உண்மை வஸ்து.

115. உண்மையல்லாத சில உண்மைகளும் உண்மையான சில வுண்மையல்லாதவைகளும் எல்லோருடைய ஹ்ருதயங்களிலும் தோன்றித் தோன்றிமறைகின்றன.

116. ஓர் பெண்மணியின் கற்பை அழிக்க நினைக்கும் போதே நமது கற்பும் சத்திய தேவதையும் நம்மை விட்டு விலக ஆரம்பிக்கிறது.

117. பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒவ்வொரு ஜீவர்களின் மனோவிருத்தியும் ஒவ்வொரு பேதவிஷயங்களிற் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன. ஒன்றிலுஞ் செல்லாது சும்மாயிருக்கும் விருத்தியுடையவர்களுக்கே பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரம் வாய்க்கிறது.

118. அன்பு, அமைதி, ஆத்திரம் இம்மூன்றும் ஒன்றன்பின் ஒன்றான ஹம்ஸபூதங்கள்.

119. பற்றைவிடுவதும் வைத்துக்கொள்வதுமான முயற்சியைக் காட்டிலும் பற்று நம்மை விட்டுவிடும்படி செய்துகொள்ளுகிற முயற்சியே விசேஷம்.

120. சரீரப்பற்று இருக்கிறவரை உருவத்தையும் இல்லாதகாலத்தில் நிர்க்குணத்தையும் உபாசிக்கலாம்.

121. எந்தக்காலத்தில் எந்தக்காலச்சக்கரம் யாதொரு தடையுமின்றி விரைவாகச் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறதோ அந்தக் காலச்சக்கரத்தில் அகப்படாமல் அதிரகஸ்யமாக அதை ஜெயிக்க முயற்சிப்பவர்கள் உண்மையின் உருவந்தெரிந்த தீரபுருஷர்கள்.

122. ஒருகாலத்தில் ஒருவராலாவது ஒரு கூட்டத்தாராலாவது உண்டாக்கப்பட்ட மதங்களிலும் அதன் கட்டுப்பாடுகளிலும் எதார்த்த நிலையை அறிய எண்ணங்கொண்டவர்களும் சுவாதந்தர்ய சுவாதீனபுருஷர்களும் சம்பந்தப்படமாட்டார்களென்று புத்தபகவான் சொல்லுகிறார்.

123. ஈஸ்வர சக்திபெற்ற அவதார ஹம்ஸரூப மஹாபுருஷர்களும் ஆசார்யர்களுங்கூட அவதாரகாரியம் முடிவடையும் பொருட்டு அந்தரங்கத்தில் ஒற்றுமையையும் பகிரங்கத்தில் வேற்றுமையையும் ஒருவருக்கொருவர் காண்பிப்பார்கள்.

124. பேசாதஞானம் பேசுகிறஞானம் இரண்டிலும் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருக்கிற பிரஹ்மசுகத்தை பிறழாது அறிந்துகொண்டிருக்கிறவர்கள் பிரஹ்மரிஷி ஸ்தானத்திற்கு அருகர்கள்.

125. கேட்கத்தகாத உலகசம்பந்தமான தூஷணவாக்கியங்களைச் செவியின்வழியாக மனது வாங்கியவுடன் முன்பின் யோஜியாமல் திடீரென்று அடங்காக்கோபம் ஆத்திரம் ரத்தக் கலகலப்பு கண்சிகப்பு இவைகள் உண்டாவதுபோல பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார மஹா வாக்கியங்களையும் ஈஸ்வரநாம மஹாமந்திரங்களையும் ஹ்ருதயம் வாங்கியவுடன் இதுவரை தானறியாத தெய்வானந்தம் சாந்த எண்ணம் ஒருநாளுங்காணாத ரோமச் சிலுசிலுப்பு சத்துவகுணப்பிரதான தெய்வசம்பத்து இவைகள் உண்டாகின்றன.

126. உலகமும் அதன் மூலவஸ்துவின் பரிணாமசக்தியும் அதன் சாதனவர்க்கங்களும் உலக மயக்கங்களும் அதன் அந்தரங்க பகிரங்க ஆர்ப்பாட்டங்களும் உண்மையில் எவன் மனதை இழுக்கவில்லையோ சலிக்கச்செய்யவில்லையோ அந்த ஹ்ருதயத்தைச் சொந்தமாகவுடைய **தீரமஹாபுருஷன்** தான் உலகப்பிரஜைகளுக்கு பிரஹ்மஞானத்தைப் போதிக்குந்தன்மைவாய்ந்தவன்.

127. அழிவுள்ள பாக்கியசாலியும் அழிவற்ற பாக்கியசாலியும் பிரயத்தனமில்லாது காகதாலீய நியாயப்படி ஒன்றுபட்டகாலத்தில் அழிவற்றபாக்கியசாலியின் அந்தரங்க ஆத்மானந்தக் காற்றடித்தமாத்திரத்தில் அழிவுள்ள பாக்கியசாலி அதிர்ஷ்டவானாகிறான்.

128. மாயையைத் தாண்ட முயற்சி செய்கிறவர்களுக்கு மாயையே சகாயஞ்செய்கிறது.

129. காரிய காரணங்களில்லாமற்போகக் காந்திமதி பிரசன்னமாகிறாள்.

130. அஷ்டமாசித்திகளின் ஆசை ஸ்திரீகளின் போக இச்சை இவைகளை மனத்திலிருந்துவிட்டுவிட்டவன் பிரம்மசாரி.

131. அதிகபூமி திரவ்யம் ரத்னம் போகம் இவைகள் ஒருவனிடத்திலேயே தங்கியிருப்பது சிருஷ்டிதேவனுக்கு அபிப்பிராயமில்லை.

132. முக்குணங்களில்லாத இடத்தில் மனமும் மனமில்லாத இடத்தில் முக்குணங்களும் மூன்றவஸ்தைகளும் இல்லை.

133. **பக்தி யுக்தி சக்தி** இம்மூன்றும் ஒருங்கேயுள்ளவர்களால் சாதிக்கக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை.

134. தர்மசாஸ்திரப்படி நடப்பது ஞானசாஸ்திரப்படி நடப்பதற்கேதுவாகிறது.

135. மனோலக்ஷணத்தை உண்மையாயறிந்தவன் பிரஹ்மத்தையும் காண்கிறான்.

136 அவதாரபுருஷர்களுக்கு அடிக்கடி பிரஹ்மசுகம் கிடைக்கிறதில்லை.

137. நமஸ்காரம் செய்கிறவர்கள் ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் இருவரும் விஷயந்தெரியாதவர்கள்.

138. ஆலயம் வேறு தெய்வம் வேறு தான் வேறு என்ற பேதம்போகிறவரை ஆலயங்களுக்குப் போய்வரவேண்டும்.

139 ஆகாரம் உண்ணும்போது பேசக்கூடாது.

140. அன்னங்களும் பக்ஷணங்களும் எவ்வாறிருப்பினும் நிந்திக்கக்கூடாது.

141. அதிருப்தியோடும் கெட்டமனத்தோடும் உண்ணக் கூடாது.

142. காலையிலும் மாலையிலும் ஆகாரமுண்ணலாம் இடையில் சாப்பிடுவதால் குற்றமான மனமுண்டாகும்.

143. அசுத்தவஸ்துக்களும் சுத்தபாவனையால் நல்ல பலனைத்தருகின்றன.

144. பூமியின் வடபாகமானது ரிஷிக்கூட்டங்கள் வசிக்கக் கூடியதும் புண்ணியமானதும் பரிசுத்தமானதுமாயிருக்கிறது.

145. சூரியன் உதிக்குங்காலத்திலும், அஸ்தமிக்குங் காலத்திலும் தூங்கக்கூடாது.

146. ஆலயம், நந்தவனம், பசுக்கூட்டம், பொதுவீதி, ரஸ்தா, ஆறு, குளம், தான்யத்தின்மத்தி, பயிர்களின் மத்தி, யாக சாலை, மடம், புஷ்பமரத்தடி, புண்ணியத்தீர்த்தக்கரை இவ்விடங் களில் மலஜலங்களைவிடுத்தல் பாபமாகிறது.

147. யுகப்பிரளயத்தில் உலகம் நசிக்கிறது.

148. யுகாந்தப்பிரளயத்தில் தேவர்கள் அழிகிறார்கள்.

149. கற்பப்பிரளயத்தில் பிரம்மதேவர் ஒழிகிறார்.

150. கற்பாந்தப் பிரளயத்தில் திரிமூர்த்திகளுமில்லை.

151. மஹாகற்பப்பிரளயத்தில் மஹேஸ்வரன் மடிகிறான்.

152. மஹாகற்பாந்தப் பிரளயத்தில் சதாசிவன் மறைகிறான்.

153. பரமப்பிரளயத்தில் பிரகிருதி மறைகிறது.

154. சகசப்பிரளயத்தில் மூலப்பிரகிருதி மறைகிறாள்.

155. மோக்ஷகாலத்தில் ஜீவாத்மாவைக் காணோம்.

156. பிரகிருதி மறையும்போதே ஈஸ்வரனில்லை.

157. கடைசியில் மிஞ்சியிருப்பது பிரஹ்மசைதன்யம்.

158. பஞ்சமூர்த்திகள், கணபதி, முருகன் இவர்கள் அழி கிறார்களென்பது அவர்களது நாமரூபம் மட்டும் மறைகிறது.

159. பஞ்சமூர்த்திகளும் தங்கள் தங்கள் வேலைகள் ஒழிந்தபின் அவரவர்கள் சரீரங்களைவிட்டுப் பிரஹ்மத்தில் கலந்து விடுகிறார்கள். மீளவுந் திரும்புவதில்லை.

160. வருணாஸ்ரமவிதியுடன் சரீரபாவனையால் புண்ணிய கருமஞ்செய்கிறவன் நூறாவது ஜன்மத்தில் முக்தி அடைகிறான்.

161. உள்பிரபஞ்சமில்லாமற்போனால் வெளிப்பிரபஞ்ச மில்லாமற்போம்.

162. பந்தமோக்ஷங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு.

163. பிரஹ்மம் ஒன்றைத்தவிர மற்றெல்லாம் அனித்தியம்

164. நாற்கால் மிருகங்களுக்குள் பசுவும், உலோகங்களுக் குள் தங்கமும், சப்தங்களுக்குள் வேதமும். பருவதங்களுக்குள் மஹாமேருவும், சமுத்திரங்களுக்குள் க்ஷீரசாகரமும், தேவர் களில் பிரமதேவரும் இரண்டு காற்பிராணிகளில் பிரஹ்மத்தை அறிந்த பிராம்மணனும் சிரேஷ்டம்.

165. கிழத்தனத்தால் சூழப்பட்டவன், சத்துருக்களால் பிடிக்கப்பட்டவன், ஆபத்தில் அகப்பட்டவன், வியாதிவந்தவன், கடன்பட்டவன், ஆகாரங்கிடைக்காதவன், சரீர ஆதரவுஇல்லாத வன் இவர்களுக்கு மனச்சஞ்சலமும், உலகவெறுப்பும், சந்நியாஸ ஆசையும், ஆத்மஞான எண்ணமும் உண்டாகின்றன.

166. அர்த்தந்தெரியாமல் வேதங்களைக்கற்றவனை மந்த புத்தியுடையவனென்று ரிஷிகள் கூறுகிறார்கள்.

167. சரீரத்திலிருந்துகொண்டே சரீரத்தை அதிக்கிர மித்துவிட்டவன் சரீரமெடுத்தபலனை அடைந்தவனாகிறான்.

168. நின்றுகொண்டோ, நடந்துகொண்டோ, படுத்துக் கொண்டோ, சாய்ந்துகொண்டோ ஒரு அப்பியாஸமும் செய்யக் கூடாது.

169. தேவர்களும், மனுஷ்யர்களும் மற்றயாரும் தெய் வத்தை அறியாத ஒரு காரணத்தினாலேயே தேவாலயங்களைத்

தேடிச்செல்கிறார்கள், அங்குள்ள விக்கிரகங்களைக் கூர்ந்து பார்க்கிறார்கள். அருச்சனைசெய்கிறார்கள். உருவத்தைத் தியானிக்கிறார்கள். நமஸ்கரிக்கிறார்கள். யாகாதி புண்ணியகருமங்களைச்செய்கிறார்கள். தீர்த்தயாத்திரை மூர்த்திதரிசனம் சமுத்திரஸ்நானம் ஜபம் இவைகளைச்செய்கிறார்கள். வருணாச்சிரமதருமங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். மதசித்தாந்தங்களில் சம்பந்தப்படுகிறார்கள். வேதம், ஆகமம், ஸ்மிருதி, புராணம், இதிகாசம் வேதாங்கம் முதலிய சாஸ்திரங்களை அப்பியாஸம்செய்கிறார்கள். தர்க்கம், இலக்கணம், இலக்கியம், காவியம், நடனம் முதலியன கற்கிறார்கள். கிரகாதிபதி, கிராமாதிபதி, மடாதிபதி, தேசாதிபதி, ராஜ்யாதிபதி, மண்டலாதிபதி, உலகாதிபதி முதலிய பதவிகளை ஏற்கிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர்கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். ஒருதேசம்விட்டு மற்றொருதேசம் செல்லுகிறார்கள். மந்திரஜபம், ஹோமம், சந்தியாவந்தனம், சிராரத்தம், தர்ப்பணம், பிரசங்கம் முதலியன செய்கிறார்கள். யோகாப்பியாஸம், ஞானப்பியாஸம், சமாதிப்பழக்கம், நிஷ்டை தாரணை தியானம், தவம் இவைகளைச்செய்கிறார்கள். பேச்சின்றி மௌனமாயிருக்கிறார்கள். அதிகமாகப் பேசுகிறார்கள். பட்டினிகிடந்து தவம்புரிகிறார்கள். சத்திரம், சாலை, குளம், ஆலயம், நந்தவனம், பாடசாலை முதலியன ஏற்படுத்துகிறார்கள். புருஷன், மனைவி, புத்திரன் என்ற பேதம் பாராட்டுகிறார்கள். திரிகாலஸ்நான நேமத்தோடிருக்கிறார்கள். பெண்களைக்கண்டு புருஷர்களும் புருஷர்களைக்கண்டு பெண்களும் நாணமடைகிறார்கள். அரசனுக்குக் குடிகள் அடங்கி நடக்கிறார்கள். பிரஜைகளில் ஒருவருக்கொருவர் பெரியவன் சிறியவன் என்று பேதம் பாராட்டுகிறார்கள். ஆடவருக்குப் பெண்கள் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். சிஷ்யன் குருவுக்கு அடங்கியிருக்கிறான். சகலரும் ஓயாது தொழில் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இரவும் பகலும் மாறிமாறித் தோன்றுகின்றன. ஒருவர் மனத்தை மற்றொருவர் அறிவதில்லை. ஒருவன் தயவை மற்றொருவன் எதிர்பார்க்கிறான். தூக்கம், விழிப்பு இவைகளை உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். அறிந்தவர்கள் அறியாதவர்கள் என்ற பேதத்தோடிருக்கிறார்கள். நன்மை தீமைகளைச்செய்கிறார்கள். ஆறுதாரபாவனை, சோடசகலாமார்க்கம், சுழுமுனைநாட்டம், இமையாத்திருஷ்டி, கேசரி, சாம்பவி, பைரவி முத

லிய முத்திரைகள் இவைகளை அப்பியாசிக்கிறார்கள். ஆஸனம் இயமநியமம், சமதமம் இவைகளைப் பழகுகிறார்கள். ஆசாரியனிடம் சிஷ்யன் பாடங்கேட்கிறான். குரு சிஷ்யனுக்கு உபதேஸம் செய்கிறார். சிஷ்யர்கள் குருதக்ஷிணைகளைச் செலுத்துகிறார்கள். குருபெற்றுக்கொள்கிறார். அரசன் தண்டிக்கிறான். ஒருவருக்கொருவர் நமஸ்காரம்செய்கிறார்கள். மேல்ஜாதி கீழ்ஜாதி என்ற வித்தியாசம் நினைக்கிறார்கள். காஷாயம், ருத்திராக்ஷம், துளசிமணி, திருமண், விபூதி முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொள்கிறார்கள். பகவானைநினைத்து உருகி அழுகிறார்கள். தாடிவளர்க்கிறார்கள். மொட்டையடித்துக்கொள்கிறார்கள். பிக்ஷைவாங்குகிறார்கள். பிக்ஷைபோடுகிறார்கள். நித்திய நைமித்திய பிராயச்சித்த கருமங்களைச் செய்கிறார்கள். குலதேவதைகளைப் பூஜிக்கிறார்கள். கண்டகண்ட இடங்களில் கருத்தைச்செலுத்துகிறார்கள். துறவுபூண்டுகொள்கிறார்கள். தருமஞ்செய்கிறார்கள். அரசர்கள் ராஜ்யத்தை ஆளுகிறார்கள். பலவித சங்கல்பஞ்செய்கிறார்கள். பூமிப்பிரதக்ஷணம்செய்கிறார்கள். சந்தேகமான கேள்விகளைக்கேட்கிறார்கள். வைத்தியவாத ஜோதிஷ மாந்திரீக வித்தைகளைச்செய்கிறார்கள். ஆகாயகமனம் பரகாயப்பிரவேஸம் முதலிய சித்திமார்க்கங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இது என்னுடையது இது பிறருடையது என்கிறார்கள். விருப்பு வெறுப்புக்களை உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் சந்தோஷம், துக்கம் இரண்டையும் அனுபவிக்கிறார்கள். பசிதாகங்களால் கட்டுப்படுகிறார்கள். இன்னும் நாநாவித செயல்களைச்செய்கிறார்கள்.

170. குரு சிஷ்ய தாரதம்யங்கள் மனத்தாலுண்டாகிறது.

171. நிஷ்டை, சமாதி, யோகம், தியானம் இவைகளை ரகஸ்யமாக அப்பியாசிக்கவேண்டும்.

172. மூன்றவஸ்தையில்லாதவன் துரியத்தைஅடைகிறான்

173. யாவருக்கும் முன்செய்த கருமவாசனையும், பிராரத்தமும் முன்செல்லுகிறது. அதனதன் அனுபவமும் கிடைக்கிறது.

174. தேவர்களும், மஹரிஷிகளும், தங்களுடைய பதவிகளை இழந்துவிடுகிற காலமுமுண்டு.

175. மனத்தையும், செவியையும், ஒருமுகூர்த்தகாலம் வரை அந்தராத்மாவில் அடக்கிப்பழகியவனுக்கு உண்மையான ஞானோபதேசம் செய்யும்படி எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

176. கனிவுள்ள பழவர்க்கங்கள் பற்பலகாய் கிழங்குகள் இவைகளால் ஜீவிக்கிறவனும் பிதுர்க்கள் தேவர்கள் இவர்களை ஜலத்தாலும் பற்பல இயற்கையான வஸ்துக்களாலும் வாக்குகளாலும் திருப்தி செய்விக்கப்பட்டவனும் தேவர்களின் ரகஸ்யத்தை அறிகிறான்.

177. ஒவ்வொரு கடமைகளையும் சரிவரச்செய்து முடிப்பதனால் காலக்கிரமத்தில் சலிப்படைந்து வெறுப்புற்று உலகம் துக்கமயமெனக்கண்டு நிவிர்த்தி மார்க்கத்தில் செல்வதற்காகவே வருணாஸ்ரம தர்மக்கடமைகளும் மற்றெல்லாக் கடமைகளும் ஈஸ்வரரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

178. காமம் குரோதம் பயம் லஜ்ஜை மயக்கம் டம்பம் ஜன்மம் மரணம் துக்கம் தந்திரம் மந்திரம் யந்திரம்பூஜை யாகம் நடை பாவனை தூக்கம் விழிப்பு வார்த்தை மவுனம் வந்தனம் பசி தாகம் விஷமம் சந்தோஷம் சங்கல்பம் சங்கம் சாஸ்திரம் யாத்திரை உபதேசம் சேவை ஜீவன் சமாதி நிஷ்டை மாயை ஈஸ்வரன் இவைகளை உள்நோக்கி உள்ளிருந்துவிட்டவன் பிரஹ்மமாகிறான்.

179. ஆசையோடு கூடிச்செய்கிற கர்மமானது மிருத்யுவுலகத்திற் சேர்ப்பித்துவிடுகிறது.

180. உலகசிருஷ்டி ஆரம்பியாத காலத்தில் காலாதீத மந்திரசிருஷ்டி தேவமஹரிஷிகளால் பிதாமஹர் உண்டானார். அந்த ரிஷிகள் ஈஸ்வரரால் உண்டுபண்ணப்பட்டவர்கள்.

181. இவ்வுலக அறிவுகளெல்லாம் ஈஸ்வரர் ஒருவருக்குச் சொந்தமானது.

182. மனதிற்குச் சலனத்தையும் கவலையையும் உண்டு பண்ணுகிறதான உள்ளும்புறம்பு மிருக்கும் சகலவஸ்துக்களையும் மனத்தால் விட்டுவிட்டவன் உண்மையான சந்நியாசியாகிறான். வீட்டைமட்டும்விட்டு வெளிப்பட்டவன் சந்நியாசியாகமாட்டான்.

183. மிருத்யுவை அடையும்வழியும், பிரஹ்மத்தைச்சேரும் மார்க்கமும் நம்முடைய் மனத்திலேயே மறைந்திருக்கின்றன.

184. சரீர வியாதியால் மனோவியாதியும், மனோவியாதியால் சரீர வியாதியும் உண்டாகின்றன.

185. ஞான உப்பரிக்கையின் மீதேறிப்பார்க்கிறவர்கள் கீழேயுள்ள ஜனங்களின் துக்கங்களைப் பார்த்துத் தாங்கள் தாபமடையமாட்டார்கள்.

186. ஜனகாதிமஹரிஷிகள், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், புத்தர், ஜடகோபர் முதலியவர்கள் காற்பங்கு ஞானத்தை மறைத்து வாழ்ந்தார்கள்.

187. வசிஷ்டர், தத்தாத்திரேயர், ஸ்வாயம்புமனு, பிரஹஸ்பதி, நந்தி, அகஸ்தியர் முதலியவர்கள் பாதிமறைத்துவிட்டார்கள்.

188. ஜனகன், ஸ்ரீராமன், பகீரதன், இக்ஷுவாகு, யாக்ஞவல்கியர், பீஷ்மர், மஹாபலி இவர்கள் இடையிடையே மறைத்துக் காட்டினார்கள்.

189. சூர்யன், பராசரன், வாதராயணன், சுகன், காசிபன், பிருகு முதலானவர்கள் சிலசில காலங்களில் காண்பித்தனர்.

190. சங்கரபகவத் பாதாசாரியாள், எதிராஜமஹரிஷி, மத்வயோகீந்த்ரர் முதலியவர்கள் முக்காற்பங்கு மறைத்தார்கள்.

191. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்திகள், மணிவாசகப்பெருமான், திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார் முதலியவர்கள் பூராவும் மறைத்துக் கூறினார்கள்.

192. இதற்கெல்லாங் காரணம் காலம், தேசம், பக்குவம் இவைகளுக்கேற்றவாறுள்ள ஈஸ்வரநியதி.

193. எதையும் பரிகசியாதிருத்தல். இந்திரியங்களைப் போஷிக்குங் குணமுடையவர்களிடம் சமபுத்தி. தெளிந்தமனம், முகம் இவைகளை உடைத்தாயிருத்தல். பிறரிடம் சல்லாபமாடாமை. புருவங்கோணுத ஹிருதயம். எவனுடைய மார்க்கங்களையும் கேளாதிருத்தல். எவனோடும் சேராதல். ஒன்றிலும் நியதியின்மை. குறித்த இடமில்லாமை. ஒருவஸ்துவையும்

திரும்பிப்பாராமை. தியானத்துடன் நடந்துபோதல். ஸ்திரீ உருவத்தை விலக்குதல். எண்ணப்படி கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் சமபுத்தி. இவைகளை உடைத்தாயிருப்பவன் அமிருதத்தை உண்ணுகிறான்.

194. மனதுதான் பிரபஞ்சமும், தேவர்களும் மனமில்லையானல் பிரஹ்மந்தானுள்ளது.

195. உண்மை ஞானத்தை உள்ளபடி பேசினல் உண்மையான நாஸ்திகம்போல் அபக்குவர்களுக்குத் தோற்றும்.

196. சகுணம், நிர்க்குணம், அதீதம் என்ற மூன்றையும் முமுக்ஷுக்கள் முறையே அறியவேண்டும்.

197. சரீரபாவனையுடையவன் சகுணத்தையும் ஆத்மபாவனையுடையவன் நிர்க்குணத்தையும் தானே தானன தன்மையுடையவன் அதீதத்தையும் அறியவேண்டிய அதிகாரி.

198. தாம்பிரவிக்கிரகங்களிலும், கற்சிலைகளிலும், ஆலயங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும், கடவுளைத்தேடுகிறவன் பலனடையமாட்டான்.

199. நினைக்கப்பட்டது பேசப்பட்டது கேட்கப்பட்டது பார்க்கப்பட்டது வாங்கப்பட்டது உருவப்பட்டது யூகிக்கப்பட்டது சந்திக்கப்பட்டது இவைகள் ஏதாயிருந்தாலும் பொய்.

200. வயிற்றையும், நாவையும் ஜெயித்தவன் சகல தத்துவங்களையும் ஜெயித்தவனாகிறான்.

201. தவம், புத்தி, ஞானம் இம்மூன்றுமில்லாதவர்கள் பரமாத்மாவை அறியமுடியாது.

202. முன்னே பிரசன்னமாகிறவர் கடவுளல்ல.

203. பகிர்முக சாதனங்கள் ஒன்றுமில்லாதிருப்பதே உண்மைத்துறவியின் லக்ஷணம்.

204. பிக்ஷையேற்றுண்ணுந் தொழிலும் பந்தமுடையது.

205. உலக சிருஷ்டியின் உண்மையை உணர்ந்தவன் அதன்படி அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்தால் உயிரோடு உலகத்திற் சஞ்சரிக்க முடியாது.

206. மனத்தில் குடிகொண்டிருக்கிற கஷாயம் நீங்காமல் காஷாயம், தண்டு கமண்டலம், மொட்டை புஸ்தகம், பிக்ஷை இவைகளை உடையவர்கள் கடினமான பந்தத்திற் குட்படுகிறார் கள். வயிறுவளர்ப்பதற்கும் இவைகள் ஏதுவாகிறது.

207. வியபிசாரக் குற்றமுள்ள மனைவியை ஆகாரம், வஸ் திரம் முதலியன மட்டுங்கொடுத்து உடனுண்ணல், சேர்க்கை, பேச்சு இவைகளை விலக்கி வைத்திருக்கவேண்டும்.

208. தனக்காவது பிறர்களுக்காவது குரு, ஸ்திரீ இவர் களுக்காவது உயிரைக்காப்பாற்றவேண்டிய நிமித்தம் பொய் சொல்வதால் பாதகமில்லை.

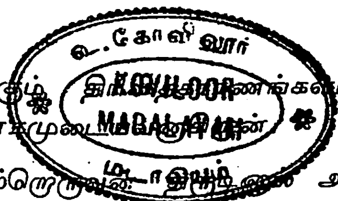
209. உலகப்பொருள்கள் யாவும் உலகமனுஷ்யர்களுக்குச் சொந்தமானவைகளல்ல. தேவர்களுக்கும், தேவாதி தேவனுக் கும் சொந்தமானது.

210. பிறருக்குத் துரோகஞ்செய்கிறவர்களுக்குத்தான் அதிகமான திரவியஞ்சேரும்.

211. உலக விஷயங்களின் ஆசையைவிடுதல். தவஞ்செய் தல். கனி, காய், கிழங்கு இவைகளை உண்ணல், காலந்தவறா மல் அக்கினியைத் திருப்திசெய்வித்தல், இரண்டுகாலஸ்நானம் செய்தல், சரீரம் இளைக்கப்பண்ணுதல், சொற்ப ஆகாரமுண் ணல், தோல், மரவுரி ஜடை இவைகளைத்தரித்தல், குளிர், காற்று, பனி, வெய்யில் இவைகளைப் பொறுத்தல், பசி, தாகம், சரீரசிரமம் இவைகளைத்தாங்குதல், சாஸ்திரப்படி தவஞ்செய்து சரீரத்தை வாட்டுதல், மனதிற்கும், செவிக்கும் இனிமையான இயற்கையாகிய கீதங்களைக்கேட்டல், மலர்ந்தமரம், கொடி, செடி இவைகளின் இயற்கைவாசனைகளை முகரல், சுதந்தர மிருகங் களைப் பார்வையிடல் இவைகளை அனுஷ்டிக்கிறவன் பகிர்முகத் துறவியாகிறான்.

212. எப்போது சகல காமங்களையும் தன்னிடம் அடக்கிக் கொள்ளுகிறானோ அப்போது பிரகாசரூபமான பரமாத்மா பிர சன்னமாகிறது. நிலைபெற்ற திருப்தி உண்டாகிறது.

213. பிறர் தன்னிடமிருந்தும் பிறரிடமிருந்து தானும் எப் போது பயமடைகிறதில்லையோ அப்போது ஆத்மதரிசன முண் டாகிறது.

214. எந்தப் பிராணிகளுக்கும் இந்திரியங்களால் அபகாரம் செய்யாதவன் ஞானாதிகாரமுடையவன்.

215. ஒருவன் பொருளை மற்றொருவன் திருடினால் அவனது புகழ், புண்ணியம், தருமம், நன்மை, வாழ்வு இவைகளை யெல்லாம் திருடினவனாகிறான்.

216. காலமல்லாத காலத்தில் புத்தியின் சக்தியினாலும், கல்வியாலும், சிநேகிதர்களாலும், திரவ்யத்தினாலும் ஒருவிசேஷத்தையும் அடையமுடியாது.

217. ஆயிரக்கணக்கான துக்கங்களும், நூற்றுக்கணக்கான சுகங்களும் மூடனைத்தினந்தோறும் பற்றுகின்றன.

218. பிறர்துக்கத்தைக்கண்டு அதை நிவிர்த்திக்காமல் தானும் துக்கமடைபவன் ஒருகாலத்திலும் சுகமடையமாட்டான்

219. பொருளில் அதிக ஆசையுடையவன் விலக்கக்கூடிய பாபகர்மங்களை விலக்குவது கடினம். பொருளில் நிற்கின்ற தீமையைக்காணுதவனுக்கு நற்காரியம் கிடைப்பது அரிது.

220. வேதாத்தியயனத்தால் பிராம்மணனுக்குச் சித்த சுத்தி உண்டாவதுபோல இராஜ்யபரிபாலனத்தால் க்ஷத்திரியனுக்கும், ஒழுங்குள்ள வர்த்தகம் பசுக்காத்தல் இவைகளால் வைஸ்யனுக்கும் விவசாயமொன்றினால் சூத்திரனுக்கும் நாயக விரதத்தினால் ஸ்திரீகளுக்கும் சித்தசுத்தி உண்டாகிறது.

221. எந்தவிதமான ஆபத்துவந்தபோதிலும் புண்ணிய முயற்சியை யன்றி வேறு விரோதமான எவ்விதமான முயற்சியும் செய்யக்கூடாது.

222. கடமைகளை முடித்துவிடாத மனிதனையும், தேவனையும், மற்றயாரையும் ஜென்ம ஜென்மங்களிலும் கடமைகள் தொடர்ந்தே வருகிறது.

223. கிரேதா, திரேதா, துவாபர யுககாலங்களிலுள்ள ராக்ஷசர்களெல்லாம் கலியுககாலத்தில் பிராம்மணஜாதியில் பிறக்கிறார்கள் கெட்ட அகிர்த்தியங்களைச் செய்வார்கள் என்று தேவீபாகவதத்தில் பரமேஸ்வரராலும் சாந்திபருவத்தில் பீஷ்மாசாரியாலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

224. முன் மூன்று நாள் காலையிலும், பின்மூன்றுநாள் மாலையிலும், அப்புறம் மூன்றுநாள் முயற்சியின்றிக்கிடைத்ததை மாத்திரமுண்டும், அப்பால் மூன்றுநாள் ஒன்று முண்ணுதிருத் தல் கிருச்சிர தப்சு.

225. தான் செய்த பாபகருமங்களை வெளியிற் கூருதிருந் தால் அதன் பலன் உண்மையில் அவனைச் சேருகிறது.

226. ஒரு மாத காலம் வரை தீர்த்த பானங்கூட அன்றிப் பிரஹ்மத்தியானஞ் செய்பவனிடம் சகல பாபங்களும் அணுகுவ தில்லை.

227. பசு, பக்ஷிகள் இவைகளைக்கொன்ருலும், தெரியாமல் பரஸ்திரீகமனம் சம்பவித்தாலும் வளரக்கூடிய மரங்களை வெட்டி ஞலும், மூன்றுநாள் காற்றைப்புசித்துக்கொண்டு, தான் செய்த பாபத்தை வெளியிட்டுச் சொல்லிவிடுவதால் அந்தப்பாபம் விலகி விடுகிறது.

228. முதல் மூன்று நாள் ஆறுபலம் வென்னீர், பின் மூன்றுநாள் மூன்றுபலம் காய்ந்தபால், அப்பால் மூன்றுநாள் ஒருபலம் சூடுள்ள நெய், கடைசி மூன்று நாள் ஒன்று முண்ணு திருந்து பகவத்தியானஞ் செய்திருத்தல் இது தப்தம் கிருச்கிர விரதம். அறியாமையாலும், அகங்காரத்திலுமுண்டாகிற பாபத் தைப் போக்கடிக்கிறது.

229. யாதொரு பாபசம்ஸ்காரங்களுமில்லாத மனமுடைய வனை மஹேஸ்வரர் கொண்டாடுகிருர். ஆத்மஞானம் பிரதிபலிக் கிறது.

230. ஜீவேஸ்வரர்கள் மாயையினின்றுண்டானவர்கள்.

231. சரீரத்துக்கு மரணம், ஜரை, ரோகம், வேதனை முத லிய இல்லாமற் செய்துவிடுவதால் யாதொரு உபயோகமு மின் றெனத் தெளிந்து கொண்டவன் மனுஷ்யாதீத வஸ்துவில் நிலைக் கிருன்.

232. எந்தக்காலத்திலும் எந்தக்காரணங்களைக்கொண்டும் அபாவ ஞானத்தை அடையக்கூடாது.

233 தெய்வமுயற்சி, புருஷப்பிரயத்தனம் இவை இரண் டில் புருஷப் பிரயத்தனமே சிறந்தது.

234. வெற்றியானாலும், தோல்வியானாலும் விடாமுயற்சியுடன் இருப்பவனிடம் தைர்யலக்ஷ்மி சேருகிறாள்.

235. ஜனங்களிடம் பரிகாசமான வார்த்தைகளையோ மற்றெவ்வசனங்களையோ அளவுக்கு மீறிப் பேசிவிடக்கூடாது.

236. உண்மையை அறிய விரும்புகிறவர்கள் எந்தவிதமான காரணங்களை முன்னிட்டும் ஜனக்கூட்டத்தில் வசிக்கக்கூடாது.

237. எவ்வளவு குணமுள்ளவர்களையும் எப்போதும் நம்பிவிடக்கூடாது.

238. பரமாத்மாவை அறிய விரும்புகிறவர்கள் காரணமில்லாமல் நினைத்தல், பேசல், பார்த்தல், நடத்தல், எடுத்தல், சாப்பிடல், எழுதல், சிரித்தல் இவைகளை அனுஷ்டிக்கக்கூடாது.

239. எவனுடைய காரியத்தில் ஆரம்பமும்,முடிவும் வெளியாகத் தெரிகிறதோ அவன் **அதிக்கிரமயோகி.**

240. உலகப்பொருள்களின் இச்சையினிமித்தம் செய்யப்படுகிற எவ்விதக் கருமங்களும் பயனற்றதாகின்றன.

241. சரீரம் தானென்றிருக்கிறவரை கரும யோகத்தையும், ஜீவன் தானென்றெண்ணுகிறவரை பக்தி யோகத்தையும், பரந்தானென்றெண்ணுகிறவரை ஞானயோகத்தையும், அனுஷ்டித்துவரவேண்டும்.

242. எந்தப்புருஷனிடம் எப்போதும் நற்குணங்கள் அழியாமலிருக்கிறதோ, அவ்வுத்தமபுருஷன் நான்குவருணம், நான்கு ஆஸ்ரமம் இவைகளின் பலனை ஒருங்கே அடைகிறான்.

243. ஒரே இடத்தில் வசிக்கக்கூடிய எவனும் சகல பாபங்களிலிருந்தும் விலகிவிட முடியாது.

244. எல்லாக்காரிய காரணங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறவன் முக்தனாகிறான்.

245. மனது சுவாதந்தரியம் இல்லாதது.

246. ஆபத்தில்லாத சமயத்தில் எந்த மனிதனும் எவனிடத்திலும் எதையும் யாசித்தல் கூடாது.

247. கனிகாய்களுள்ள மரங்களையும், குளிர்ச்சியுள்ள விருக்ஷங்களையும், வளர்ச்சிகொள்ளுகிற மரங்களையும், பெரிய காடு

களையும், மலைகளையும் வளர்ந்திருக்கிற நாட்டில் வனதெய்வங்களும், சித்தர்களும், ரிஷிகளும், ஞானிகளும், யோகிகளும் நிரம்பியிருப்பார்கள்.

248. புத்திசாலியானவர்கள் முதலில் தனக்குத்தானே உபதேசித்துத் தன்னை ஜெயித்துக்கொண்டு அப்பால் அன்னியர்களுக்கு உபதேசித்து உலகத்தை ஜெயிக்கவேண்டும்.

249. பிரம்மத்தை உணர்ந்த பிராமணர்களும் நீதி, சாந்தம், கோபம், உதாரம் இவைகள் நிறைந்துள்ள க்ஷத்திரியர்களும் கூடிவாழ்கின்ற உலகம் சகல விதத்திலும் க்ஷேமமடைகிறது.

250. வைதீகப்பிராமணன் தீர்த்தத்தை எப்போதும் சமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்.

251. ஸ்திரீகளின் வியபசாரத்தினாலும், அரசர்களின் அநீதியாலும், பிராமணர்களின் கெட்ட செய்கையாலும், உலகம் நடுங்குகிறது. பாபம்பெருகிறது. மிருத்யுதேவதை குடிகொள்ளுகிறது. கொடியநோயுண்டாகிறது. மழை பெய்யாது. கொடிய பசியும் பஞ்சமும் உண்டாகின்றன.

252. சந்தேகமில்லாத சாஸ்திரவிதிகளை உள்ளவாறு அறிந்து கொண்டவர்களிடம் பேசலாம். பழகலாம்.

253. ஞானமில்லாதவர்களுக்கு நிஷ்காம கர்மமே முக்கிய ஆதரவு.

254. நமது விரோதிகளையும் நமது மதத்திற்குச் சத்துருவாயிருக்கப்பட்டவர்களையும், அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி உபசரித்தல், அன்னமளித்தல், சாந்தமாகவும் மெதுவாகவும் பேசுதல், தக்கமரியாதை செய்தல், இவைகளால் அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தவேண்டும்.

255. அரசனை அடுத்தோ அரசாங்க உத்யோகத்தை வகித்தோ பிழைப்பதைவிடக் கேவலமான தொழில் உலகத்திலொன்றுமில்லை.

256. கெட்டகுலத்தில் பிறந்தவர்கள், அதிக ஆசையுள்ளவர்கள், கொடுமையுள்ளவர்கள், லஜ்ஜையில்லாதவர்கள், தாசிகள்

கடமைகளை விட்ட வருணாஸ்ரமிகள், இவர்கள் பிரயோஜனத்தை அடைகிறவரையில் பிரியம்போல் காட்டுவார்கள்.

257. ஐந்துவகைக் கபடங்களில்லாத சிஷ்யனென்று தெரிந்துகொண்டபின் குரு உபதேசிக்கலாம்.

258. பிரியமாக வசனித்தலென்கிற ஒரு விஷயத்திலேயே சகல பிராணிகளுடைய சம்மதத்தையும் பெறுகிறான்.

259. பிரியவசனம் கொண்டவனுக்கு ஹிருதயம் சாந்தமாயிருக்கும்—சாந்தியுடைய மனம் தீவிர சங்கற்பமின்றி ஆத்மாவில் நிலைபெற்றிருக்கும்.

260. பிரிய வசனங்களோடில்லாத தானம், தபஸ், தர்மம் யோகம், இராஜ்யநீதி இவைகள் உண்மையான பலனைத்தருவதில்லை.

261. தன் மனத்திலுள்ள பெரிய சக்தியின் வலிமையால் தன் மனத்தைதானே எவன் அடக்கிவிடுகிறானோ அவன் **சம்பிரதாயயோகி.**

262. எவன் தன்னைப்பற்றினவரையில் எல்லா விஷயங்களிலும் யாதொரு குறைவுமின்றி செய்துகொண்டிருக்கிறானோ அவன் உலகத்தார்களுக்கு உபகாரஞ்செய்ய வல்லனாகிறான்.

263. எவனிடம் தருமம் நிலைத்திருக்கிறதோ அவன் பிராமணன். எவனிடம் தருமம் நிலைத்திருக்கவில்லையோ அவன் சூத்திரன்.

264. மதமுள்ளவன், அஜாக்கிறதையுள்ளவன், அறிவில்லாத சிறுவன், பித்தன், எல்லோராலும் நிந்திக்கப்பட்டவன், கெட்டநடையுள்ளவன், சத்துருக்களுக்கு உண்மை சொல்பவன், அரசாங்கத்துரோகஞ் செய்பவன், குற்றமுள்ள உத்தியொகஸ்தன், பெண்கள், மலை, கடினமானகோட்டை, யானை, குதிரை, சர்ப்பம் இவைகளையும் இவர்களிடம் சேர்ந்தவர்களையும் உலக உண்மையை அறிந்தவர்கள் எப்போதும் சேர்க்கையை விலக்கியிருப்பார்கள்.

265. சரீரசுகத்தை விரும்புகிறவர்கள் இராத்திரிகால சஞ்சாரத்தை விலக்கவேண்டும். ஏகாந்த யோகிகள் இரவில் சஞ்சரிப்பார்கள்.

266. அதிகமான ஆசை. கோபம், டம்பம், அபிமானம் இவைகள் குடிகொண்ட நாட்டில் ராக்ஷசர்கள், அலிகள், அங்கங் குறைந்தவர்கள், ஊமைகள், புத்தியில்லாதவர்கள், திருட்டுக்குண முடையவர்கள், இவர்கள் பிறக்கிறார்கள்.

267. நித்திரைவருகிற இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பவன் நிஷ் காரண யோகி.

268. மனத்தை மட்டும் அடக்குவது இராஜயோகம்.

269. அனுபவமில்லாத ஆஸ்திகர்களுக்கு வேத சாஸ் திரங்களே பெரிய ஆதரவு.

270. அறியாத பெண்கள், கன்னிகைகள், பிறர்மனைவி, பேடிகள், வியபசாரிகள் இவர்களிடம் ஒழுங்குள்ள புருஷர்கள் சம்பந்தப்படக்கூடாது.

271. உண்மையான சத்வகுண தைரிய முடையவனை எந்த வுலகத்திலும் எல்லாராலும் எப்போதும் ஜெயிக்கமுடிகிறதில்லை.

272. உயிரைவிடுங் காலத்தில் சரீர மனோதுக்கங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளுகிற சக்திவாய்ந்தவர்களைப் பெரிய தவ முடையவர்களாகக் கருதவேண்டும்.

273. சந்தேகமுள்ள எந்தக்காரியங்களையும் செய்யக் கூடாது.

274. உண்மை தெரியாதவர்களிடம் பழகக்கூடாது.

275. நம்பிக்கையில்லாத இடத்திற்குப் போகக்கூடாது.

276. பலகாலங்களாக நிலைத்திருக்கக்கூடியனவென்று எந்தவஸ்துக்களை நினைத்திருக்கிறார்களோ அவற்றையும் பெருக் குள்ள திரவ்யங்களையும் மனதிலிருந்து விலக்கிவிடக்கூடியவர் கள் ஆச்சரியப்படத்தக்க சூரர்கள்.

277. சர்வ ஜீவதயாபரக் கடவுள் போன்ற ஞானிகளையும் ஈஸ்வரனையுமன்றி மற்ற யாரையும் நம்பாதிருப்பதே உத்தம மான விவேகிகளுக்கு அழகு.

278. தன் அளவுக்குமிஞ்சிப் பொருட்செலவு செய்தால் தருமம் விட்டு விலகுகிறது. ஆஸ்ரம தேவதை கோபிக்கிறது. பரிவார தெய்வங்கள் பரிதபிக்கிறது. சரீர தெய்வம் வாடுகிறது.

279. ஒருவன் செய்கிற பாப புண்ணிய கருமங்கள் மனத்தின் சூக்ஷ்மவாசனையின் வழியாகப் பிராரப்த மீஸ்வர ஆக்ஞையின் மார்க்கத்தினின்றும் அவனுக்கே பிறழாது உண்டாகிறது.

280. காணாத இடங்களில் குற்றங்களைச் சொல்வது, நற்குணங்களில் அசூயைப்படுவது, பிறர்களாற் புகழப்படும்போழுது முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பேசாதிருப்பது, காரணமில்லாமற் பேசுவது, பெருமூச்சுவிடுவது, உதட்டைக்கடிப்பது, தலையை அசைப்பது, அடிக்கடி நெருங்கியிருப்பது, சம்மந்தமில்லாதவனைப்போல் பேசுவது, காணாதவனைப்போல் பேசுவது, கண்டாலும் பேசாமல் வேறாகவந்து உண்பது இவைகளை உடையவர்கள் துஷ்டர்கள்.

281. பிரம்மம் ஒன்றைத்தவிர மற்றவையெல்லாம் நிலையற்றன என்ற திடஞானத்தை அடைந்தவன் உத்யோகம், விவசாயம், வர்த்தகம், வேத அத்யயனம், இராஜ்ய பரிபாலனம், முதலிய எக்காரியங்கள் செய்தபோதிலும் அவைகளிற்சம்மந்தப்படாமல் உலகம் அழிந்தபோதிலும் மயக்கமடையாமல் பிறவாத முக்தியை அடைகிறான்.

282. கெட்டபுத்தியுள்ள மனிதர்கள் தனது உலக போகங்கள் இழந்து போனதற்காக ஈஸ்வரனை நிந்திக்கிறார்கள். சம்பத்துள்ளவன் மிலேச்சனானாலும் சிறந்தவனாக நினைக்கிறார்கள்.

283. ஆத்மஞான மில்லாமற் செய்யப்படுகிற எக்காரியங்களும் பிரயோஜனப்படுவதில்லை.

284. உலகத்தையும் மற்றவர்களையுங்கண்டு பொறாமைப்படுகிறவனைச் சம்பத்துவிட்டு விலகுகிறது.

285. வெளிக்கு அகிர்த்தியம்போல் தோற்றினாலும் தனக்கும் கடவுளுக்கும் கிர்த்தியம்போல் படுகிற எக்காரியங்களையும் யாதொரு தடையுமின்றிச் செய்யலாம்.

286. உலக சம்பத்தில் மயங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் வேறு சிரேயஸ் உண்டென்று நினைக்க இடமிருக்கிறதில்லையாகையால் உலக சம்பத்தை விலக்கி விட்டவனுக்கு ஞானசம்பத்து உண்டாகிறது.

287. இவ்வுலகப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆசையற்ற மனிதர்களையும் ஞானியென் றெண்ணிவிடக்கூடாது.

288. இந்திரியங்களையும், வாக்கையும், மனத்தையும், அடக்கிக்கொள்ளாத மனிதன் சுகமடைகிறதில்லை.

289. ஓடெடுத்துப் பிச்சைவாங்கிப் பிழைப்பதைவிட கானகத்திலுள்ள யானை, புலி, கரடி இவைகளுடன் வாசஞ்செய்து கனி, கிழங்குகளை உண்டுவாழ்வது சிரேஷ்டம்.

290. தெய்வத்தை மட்டும் நம்பித்தனது முயற்சியை விடுபவன் சீக்கிரத்தில் கெட்டுவிடுகிறான்.

291. மாதா, பிதா, குரு இம்மூவரையும் பூஜித்தவன்மூன்றுலகத்தையும் பூஜித்தவனாகிறான்.

292. தாய், தந்தை, குரு இம்மூவரும் அபகாரம் செய்தபோதிலும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது.

293. பிதுர்க்கள் திருப்தியடைந்தால் பிரம்மதேவரும், மாதா திருப்தியடைந்தால் பூமிதேவியும், ஆசாரியர் திருப்திபெற்றால் பரமாத்மாவும், பிதா திருப்தி கொண்டால் மஹேஸ்வரும், மனம் திருப்தியடைந்தால் சாக்ஷி தேவதையும் திருப்தி அடைகிறார்கள்.

294. மயக்கவஸ்துக்கள், ஸ்திரீகள், ஆஸனங்கள், படுக்கைகள், பெரிய அழகிய வீடுகள், வாஹனங்கள், சகடங்கள், ரதங்கள், பக்ஷிகள், மிருகங்கள், பட்டாடைகள், ரஸங்கள், வாசனைத்திரவியங்கள், கனிகள், புஷ்பங்கள், சங்கீதம், அறுசுவை, ஆகாரம் இவைகளிற் பற்றுவைத்திருப்பவன் உன்னத நிலைமைக்கு வரமுடியாது.

295. எந்த விஷயத்தில் உண்மை பொய்போலாய்விடுமோ அந்த விஷயத்தில் உண்மை சொல்வதுகூடாது. எந்த விஷயத்தில் பொய் உண்மைபோலாகுமோ அந்த விஷயத்தில் பொய் சொல்வதாற் குற்றமில்லை.

296. சத்திய அசத்தியங்களின் லக்ஷணங்களைத் தெரிந்துகொண்டவன் இரண்டின் உபயோக காலாகாலங்களையும் தெரிந்து கொள்ளுவான்.

297. வேதத்தில் கூறப்படுகிற கொலையானது யாகத்தின் மூலமாய் உலகரக்ஷணத்தைஉண்டாக்குவதால் உண்மையில் ஹிம்சையில்லாத பிரவிர்த்தி தர்மமாகிறது.

298. எவர்கள் எல்லாத்தேவர்களேயும் நமஸ்கரிப்பவர்களும், எல்லாத்தர்மங்களேயும் கேட்பவர்களும் தாமத ராஜஸ குணங்கள் விடுபட்டுச் சுத்தசத்துவமாய் நிலெபெற்றிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் தாண்டுதற்கரிய பிறவிக்கடலைத் தாண்டுகிறார்கள்.

299. இந்திரனும், பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும், மஹேஸ்வரனும், ருத்திரனும் ஸ்தோத்தரிக்கக்கூடிய தெய்வத்தை எவர்கள் மனத்தால் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் உத்தமமான தெய்வத்தை அறிகிறார்கள்.

300. ஜனங்களுக்கு போதிப்பதற்கு முன் தனக்குத் தானே போதித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

301. பிறர் குற்றங்களே வெளியில் சொல்பவனிடமும் அபகாரம் செய்தவனுக்குப் பதில் அபகாரஞ் செய்கிறவனிடமும் அடக்கம், வணக்கம் இல்லாதவனிடமும் தர்மந்தெரிந்தவர்கள் பழகக்கூடாது.

302. ஆத்மாவைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் அந்தகாரத்தில் நடப்பதில்லை.

303. வேதாகமம் முழுமையும் அறிந்தும் சகல ரிஷிகள் ஞானிகள் வாக்கியங்களே அறிந்தும் ஈஸ்வர கிருபையும் மனநிரோதமு மில்லையானல் பலனளிக்கமாட்டாது.

304. உலகத்தை இகழ்ந்தால்தான், மோக்ஷ ஞானத்தில் பிரவிருத்தி உண்டாகும்.

305. பிரம்மத்தை அடைவது அதற்கேற்ற காரியங்கள் செய்வதுந்தவிர மற்றவைகளெல்லாம் வீண்.

306. அற்ப விஷயத்தில் ஆசைப்படுவதும் அதிக ஆயுளே விரும்புவதும் தப்பு.

307. இந்திரியங்களும் மனமும் எக்காலத்திலும் திருப்தியடையப்போவதில்லை.

308. சிற்றின்பத்தில் மனதைச் செலுத்துகிறவர்கள் தங்கள் ஹிருதயத்தையும் அசுத்தப்படுத்தி ஈஸ்வரனுடைய கிருபையையும் போக்கடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

309. தன்னைத்தான் தாழ்ந்தவனாக எண்ணுவதால் மேல் முகமாகச் சொல்லுங்காரியங்களில் பிரவிர்த்தி உண்டாகிறது.

310. ஜடதத்துவ பூததத்துவ முதலிய பற்பல வியவகாரிக விஷய சாஸ்திரங்களைக்கற்ற பெரிய நகரங்களிலுள்ள அறிவாளிகளைக்காட்டிலும் மிகத்தாழ்ச்சியுள்ள கல்வி யறிவில்லாத நாட்டுப்புறத்து ஊழியன் விசேஷமானவன்.

311. அதிகமான வசனங்கள் ஆத்மாவை அறியவிடாது.

312. மனிதர்களுடைய புகழ்ச்சிகளால் எவன் சந்தோஷமடைவதில்லையோ அவன் கடவுளை அறிய ஆவல்கொள்ளுகிறான்.

313. எதையும் அறியவேண்டும். அடையவேண்டுமென்ற மிதமிஞ்சிய ஆசைக்கு இடங்கொடுத்தோமானால் வெகுகவலையும் மோசமும் வந்து குடிகொள்ளும்.

314. தன்னை ஞானியென்றாவது புகழவாவது உத்தமன் நினைப்பதில்லை.

315. பிறரால் அறியப்படாததையும் தம்மால் அறியப்படாததையும் அறிய ஆவல்கொள்ளவேண்டும்.

316. நாம் ஒன்றுந்தெரியாதவனென்று பிறர் எண்ணும்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

317. நம்முடைய ஹ்ருதயத்தை எல்லோருக்குந் திறந்து காட்டக்கூடாது.

318. ஞானிகள் பக்தர்கள், சன்மார்க்கர்கள் தவிர ஏனைய வாலிபர்களிடத்திலும் அன்னியர்களிடத்திலும் சகவாசஞ்செய்யக்கூடாது.

319. பிரபுக்கள், ஆஸ்திவந்தர்கள் கண்களில் வேண்டுமென்று தென்படக்கூடாது.

320. எந்த ஸ்திரீயோடும் எவ்விதக்காரணங் கொண்டும் சிநேகம் பண்ணக்கூடாது. ஆனால், ஸ்திரீகள் நல்ல ஸ்திதியிலிருக்கவேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்திக்கலாம்.

321. உலக ஜனங்கள் நம்மையும் நமது செய்கைகளையும் பெருமையையும் அறியவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தை அறிவுள்ளவன் விட்டுவிடவேண்டும்.

322. ஈஸ்வரனோடும், ஞானிகளோடுமட்டும் அன்யோன்யமாயிருக்கலாம்.

323. தூரத்திலிருக்கும்போது நன்மையுங் கீர்த்தியுமாய் விளங்கிய ஒருவன் நேரில் வந்துவிட்டால் சிறிது மாறு பட்டு விடும்.

324. சரீரவெறுப்புண்டவன் ஞானாதிகாரி.

325. தன் சொந்த மனதின்படி நடப்பதைவிட வெகு தாழ்மையுடன் ஓர்மஹாபுருஷர் அதிகாரத்தின் கீழ் வசிப்பது நலம்.

326. எந்தக் காரியமும் கட்டாயத்திற்காகச் செய்யக் கூடாது.

327. எங்கு சென்று பார்த்தாலும் நமது மனச்சாந்திக்கு உற்ற இடம் நம்மிடத்திலும் சாதுக்களிடத்திலுமிருக்கிறது.

328. தன் அபிப்பிராயத்திற்குப் பொருந்தாத மனைவி மனிதன் இடம் தேசம் இவைகளை விட்டுவிடவேண்டும்.

329. யோஜனை கொடுப்பதை விட யோஜனை வாங்குவது விசேஷம்.

330. சாந்தியையும் சக்தியையும் அடைவதற்குக் கீழ்ப்படிதலுக்குச் சரியானவழி வேறில்லை.

331. பிரயோஜனமற்ற எண்ணம் வார்த்தை பார்வை கேள்வி நடை இவைகளை அடியோடு விட்டுவிடவேண்டும்.

332. நம்மால் கூடியமட்டும் உலக ஜனங்களின் சந்தடியினின்றும் விலகவேண்டும்.

333. உலக விஷயங்களைக் குறித்து விளையாட்டாகவும் சாதாரணமாகவும் பேசுவதாற்கூடக் குற்றமுண்டாகிறது.

334. பலதடவைகளில் மவுனமாயிருப்பதும் மனுஷருடன் கலந்து சம்பாஷியாதிருப்பதும் நலம்.

335. காலமானது வீணிற்போகாதபடி ஊர்த்வமுகமான மார்க்கத்தில் மனதை நாட்டியிருக்கவேண்டும்.

336. தன்னை உண்மையாக அறிவதும் தனது கெட்ட குணங்களை நிந்தித்துக்கொள்வதும் உத்தமமான பிரயோஜனம்.

337. தன்னைப்பற்றித் தானெவ்வாறிருப்பினும் பிறரைப் பற்றி நல்லெண்ணமாயிருக்கவேண்டும்.

338. மறைவும் ரகஸ்யமுமாயுள்ள வஸ்துவைப்பற்றி அறியாதவர்கள் தர்க்கமாடுகிறார்கள்.

339. ஞானத்திலும், பக்தியிலும், யோகத்திலும், இனங்களையும், வகுப்புகளையும் பற்றி எண்ணுவது உத்தமமல்ல.

340. தமோகுணஞானம் வந்தவர்களுக்குச் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகூடப் பாரமாகத் தோற்றும்.

341. தன் மனதைத் தான்ஜெயிக்கப் பிரயத்தனப் படுகிறவன்போல பலமான யுத்தவீரன் எவ்வுலகத்திலுமில்லை.

342. அளவற்ற சாஸ்திரங்களின் ஆராய்ச்சியைவிட ஈஸ்வரனுக்கு அடிமையென்கிற எண்ணம் சிரேஷ்டமானது.

343. சூர்யோபாசகர்கள் சூரியனை விலக்கிவிட்டு அவனுக்குள்ளிருக்கிற அந்தரியாமியான பரமாத்ம ஜோதியை அறிகிறார்கள்.

344. வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்பதை விடச் சன்மார்க்கத்தில் நடப்பது பிரயோஜனமானது.

345. சாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சிசெய்யும்பொருட்டு எடுத்துக்கொள்ளுகிற சுறுசுறுப்பான முயற்சியை மனதிலுள்ள துற்குணங்களை ஒழிக்கவும் புண்ணியங்களைச்சம்பாதித்து ஈஸ்வரார்ப்பணம் செய்யவும் செய்தால் வெகு விசேஷமானது.

346. தெய்வவூழியமான ஞானமார்க்கத்தைத் தவிர வேறு காரியங்களை விசேஷமாக வேதம் சொல்லவில்லை.

347. தாழ்ச்சியில் ஆசையின்றி மாட்சியில் விருப்பங் கொண்டவர்கள் வீணுகக் கெடுவார்கள்.

348. எவன் ஆத்மாவில் அதிகமாகக் கிரீடித்துக் கொண்டிருக்கிறானோ அவன் உத்தம பக்தன்..

349. செய்யுங்காரியங்களில் முன் பின் தீர்க்காலோசனை செய்து தீர்மானமாகச்செய்வது, சத்துவகுண ஞானத்திற் சம்மந்தப்பட்டது.

350. மனதைச் சன்மார்க்கத்திற் செலுத்துவதாலேயே உடம்பில் நோயின்மையும் ஆரோக்கியமும் உண்டாகிறது.

351. ஒரே சத்தியத்தால் இருவகை உபதேசங்களையும் செய்யவேண்டும்.

352. உலகத்தார் பேசும் எவ்விதப்பேச்சையும் நம்பலாகாது. எவ்வித அபிப்பிராயத்திற்கும் இணங்கலாகாது.

353. அன்னியர்களுடைய நன்மையைவிடத் தீமையே ஜனங்களுக்கு எளிதாய் மனத்திற் படுகிறது.

354. பதராமல் மெதுவாக எக்காரியத்தையும் செய்ய வேண்டும்.

355. ஞானமும் மனச்சாக்ஷியுமுள்ளவனிடத்தில் யாரும் யோஜனை கேட்கலாம்.

356. யாரிடத்திலும் மிதமிஞ்சின பழக்கத்தை வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

357. ஈஸ்வரனுக்கு அருவருப்பான காரியங்களைச்செய்யாமலிருப்பதால் வேதபுருஷன் பிரசன்னமாகிறான்.

358. தன்னை எல்லாரிலும் தாழ்ந்தவனாக நினைப்பதால் நன்மையும் மேலானவனாக நினைப்பதால் தீமையும் உண்டாகின்றன.

359. வஞ்சகமின்றிச் சக்திக்குத் தக்கபடி ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் பிரமத்தை அறிய முயற்சிக்கவேண்டும்.

360. சிருஷ்டியின் முடிவை ஆராய்கிறவன் மயக்கமடைகிறான்.

361. அழிந்துபோகிற வஸ்துக்களின் பேரிலும் சிருஷ்டிகளின்பேரிலும் நம்பிக்கை வைக்கிறவன் வீணாகிறான்.

362. ஒரு காலத்திலுண்டாகிற தெய்வங்களை நம்புவது தீர்க்கதரிசிகளுக்கு அழகல்ல.

363. சரீர இச்சையுள்ள மனிதனிடத்திலும் உலக காரி யங்களுக்காகத் தன்னை அடகு வைத்தவனிடத்திலும் சமாதா னம் நிலைக்கமாட்டாது.

364. நம்மைக்காட்டிலும் மேலானவனிடத்தில் நாம் பழக வேண்டும்.

365. பலவீனமான மனதுள்ளவனும், சிற்றின்ப ஆசை யுடையவனும், லௌகீக காரியங்களில் நாட்டமுடையவனும் ஞானமார்க்கத்திற் செல்வது கடினம்.

366. மனத்தில் ஏழையும், குணத்தில் பிரபுவும், புத்தியில் தாழ்மையும், உள்ளவனுக்குச் சமாதான ஹ்ருதயம் உண்டா கிறது.

367. அகங்காரமுடையவனும், உலோபியும் ஒருபோதும் ஓய்வடைகிறதில்லை.

368. நியாயமில்லாதவைகளை விரும்புகிறபோது மனித னுடைய ஹிருதயம் தானே கலக்கமடையும்.

369. அதி வருணாச்சிரமியை யன்றி மற்றயாரும் கிரமந் தப்பின பற்றுதல்களை வைக்கக்கூடாது.

370. வேதவாக்கியங்களும், மேலோர்கள் சொற்களும் யாதொரு காரணமின்றி இராதாகையால் அலக்ஷியம் செய்து விடக்கூடாது.

371. பண்டிதனென்று பெயரெடுக்க வேண்டுமென்ற எண் ணத்தைவிட்டு, தாழ்மை, கபடற்றமனது, உதாரம், ஞானம் இவைகளோடு வித்தைகளைக் கற்கவேண்டும்.

372. வேதாகமங்களின் சாதாரண அர்த்தங்களை யறிய அதிகப் பேராசைப்படுவதும் அவைகளைப்பற்றித் தர்க்கிக்கவும் கூடாது

373. இன்னின்ன சாஸ்திரங்களை இன்னின்னார் சொன் னார்களென்று விசாரிக்காமல் சொல்லப்படுகிற விஷயங்களை மட் டும் கவனிக்கவேண்டும்.

374. அலங்காரமும் அதிசயமுமுள்ள சாஸ்திரங்களைக் கற்பதைவிட, அறிவும், அடக்கமும், ஞானமும், நிவிர்த்தியை யும் கொடுக்கக்கூடிய சாஸ்திரங்களைக்கற்கவேண்டும்.

375. பிரம்மத்தின் ஒரு சாமான்ய பாகம் ஜீவன்.

376. சூர்யன், சந்திரன், அக்கினி இம்மூன்றுங் கூடிக் கலந்துநின்ற இடத்தில் யோகிகள் ஆரம்பத்தில் மனதை நாட்டு கிறார்கள்.

377. வேதசாஸ்திரங்களின்அந்தரங்கக்கருத்தை அறிந்து கொண்டவரிடத்தில் அதைக் கற்கவேண்டும்.

378. நாம் அதிகாரஞ் செலுத்துவதைவிட ஒருவர் அதி காரத்திற்குட்பட்டிருப்பது நன்மை.

379. ஒரு சிஷ்யனுக்குக் குருவாயிருப்பதைக்காட்டிலும் ஆயிரம் குருவுக்குச் சிஷ்யனாயிருக்கலாம்.

380. ஞானத்தை விரும்புகிறவன் ஒருவித அபிப்பிராயங் களையும் உள்ளே வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

381. தற்கால நிலைமையை மட்டும் கவனித்து வருங்கால நிலைமையைக் கவனியாதிருப்பது எவ்விஷயத்திலும் புத்திமான் களுக் கழகல்ல.

382. எதையும் உள்ளேசகித்துக்கொண்டு வெளிக்குச் சொல்லாமலிருக்கவேண்டும்.

383. சகல பொருப்புகளையும் சர்வேஸ்வரனிடம் ஒப்பு வித்துவிட்டுப் பாபகாரியங்களினின்றும் விலக்கிக்கொண்டு தியா னத்தோடிருந்தால் காலமறிந்து கடவுள் மீட்டிக்கொள்ளுகிறார்.

384. முதலில் நம்முடைய வேலையை நாம்செய்து முடித்து விட்டால் ஆண்டவன் தன்வேலையை முடித்து விடுகிறான்.

385. உலகப்பற்றுவிடாத காரணத்தினாலேயே பிரபஞ்ச வஸ்துக்களில் சில நன்மையாகவும், சில தீமையாகவும், சில வேண்டுவன சில வேண்டாதனவென்று தோற்றுகின்றன.

386. வெளிக்காரியங்களைப்பற்றி எவ்வளவுகவலை உண்டா கிறதோ அவ்வளவும் ஞானத்திற்குச் சத்துருவாகிறது.

387. கருமானுஷ்டானம் பூர்த்தியான பின் ஞானசாதனங் களைத் தேடிப்பழகவேண்டும்.

388. முடிந்தஞானியும் பிராரத்வ சேஷத்தால் யோகத் தை அப்பியாசிக்கிறான்.

389. சத்சாஸ்திரங்களும், சத்கருமங்களும், சத்குணங்களும், சகுணஈஸ்வரத்யானமும், பிரஹ்மத்தை அறிவதற்குச் சகாயமானவை.

390. தபசிக்குக் கமண்டலமும், யோகிக்குத்தண்டமும், சந்நியாசிக்குப் பிக்ஷையும், ஞானிக்கு நிஷ்டையும், கடைசிவரை மாறாதிருக்கவேண்டும்.

391. நல்லபுத்தியும் கிரமமுமுடையவன் மனிதர்களுடைய நலம் தீங்கு இவைகளைக் கவனிக்கிறதேயில்லை.

392 நமது நம்பிக்கை முழுமையும் ஒவ்வொரு உலக வஸ்துக்களிலுமிருந்து மீட்டு ஒன்றுகூட்டிப் பரமாத்மாவினிடத்தில் வைக்கவேண்டும்.

393. உலக ஜனங்கள் இன்றைக்கு விரோதமாகவும் நாளைக்குச் சிநேகிதமாகவும் காற்றுப்போல மாறிவிடுவார்கள். ஆனபடியால் இவர்களைப்பற்றி உபேக்ஷையோடிருக்கவேண்டும்.

394. பிரம்மச்சரியம், கிருஹஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்ற நான்கு ஆஸ்ரமங்கள், பிராம்மண, க்ஷத்ரிய, வைஸ்ய, சூத்ர என்ற நான்கு வருணங்கள் இவ்வெட்டையுங் கடந்து நின்று யாதொரு கட்டுப்பாடும் யாராலுமில்லாத அதிவருணாஸ்ரமம் என்னப்படுகிற ஓர் நிலை இருப்பதாக வேதத்திற் கூறப்படுகிறது.

395. அழிகிறவர்களாலுண்டாகிற நன்மை தீமைகளும் அழிவதால் அதைப்பற்றி அறிவாளிகள் கவனிப்பதில்லை.

396. ஹிருதயத்தைப் புத்திக்குக் காவலாகவைத்து ஒருவரையும் உள்ளேவிடாமல் ஞானசொரூபத்தைமட்டும் விடவேண்டும்.

397. பேதபுத்தியுள்ள மதங்கள் ஞானயோகத்தை மட்டும் போதிக்கின்றன.

398. தனி ஞானிகளுக்குள்ள பிரம்மஞான சுகம், மதாசார்யர்களில் ஒருக்காலும் ஒருவருக்கும் வாய்க்கிறதில்லை.

399. இவ்வுலக நன்மைகளையும் நமக்கு அந்தநன்மைகளைச் செய்கிறவர்களையும் வெறுத்து ஞான நன்மைகளைத் தேடவேண்டும்.

400. அற்பக்குற்றங்கள் எம்மாத்திரமென்று அசட்டையாயிருக்கிறவன் பெருத்த குற்றங்களுக்கு ஆளாகிறான்.

401. இவ்வுலகத்தில் சுகத்தோடிருக்கிற சரீரம், வேறுலகங்களில் துக்கத்தோடிருக்கிறது.

402. ஞானத்தை அடைய விரும்புகிறவர்கள் தாழ்மையான உடை, நடை, ஆகாரம், படுக்கை, வீடு, பேச்சு, நினைப்பு இவைகளை அனுஷ்டிக்கிறார்கள்.

403. பாபிகளுக்கு எமனுலகத்திலிருக்கிற ஒரு முகூர்த்த கால தண்டனையானது, இவ்வுலகத்தில் ஆயிரம் வருஷகாலத் தபசின் பெரிய கஷ்டங்களுக்கு மேலாயிருக்கிறது.

404. வேதவாக்கியங்களும், சாஸ்திர அபிப்பிராயங்களும் நாளடைவில் ஆதிகால உற்பத்தியின் படியின்றி மாறுபட்டு விடுகின்றன.

405. ஆத்மாவில் அன்பின்றிச் சரீரத்தில் மட்டும் வைத்திருக்கிற பக்ஷத்தினால் ஞானத்திற்கு விரோதமான பலமோசங்களுண்டாகின்றன.

406. தான்செய்த பாபங்களுக்கு உள்ளபடி பயந்தவன் பெரியவர்களிடஞ்சென்று அவர்கள் கூறுகிற சாஸ்திர சம்மதப் படி பாபத்திற்குத்தக்க பிராயச்சித்தத்தை யோசியாமல் சீக்கிரத்தில் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

407. கண்ணீர் வருவது ஒன்றாயிருந்தாலும் கருத்தையொட்டிப் பலவிதமாகப் பிறிகின்றன.

408. சகலகாரியங்களிலும் அதுதன் முடிவு என்னவென்று ஆராய்ந்து பார்த்துச்செய்யவேண்டும்.

409. யாராயிருந்தாலும் யாரையும் கண்ணீர் சிந்தும்படி செய்வதால் கண்ணீரின் சொரூபம் அவர்களை மீண்டும் அடைகிறது.

410. ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவன் தெய்வத்தின் பாபதண்டனைக்கு உட்பட இடங்கொடுக்கமாட்டான்.

411. பிரம்மத்தை யன்றி ஜீவாத்மாக்களுக்கு நிலையுள்ள இடமில்லை.

412. சக்கிரவர்த்தி முதல் யாவரும் உலக காரியங்களில் ஒன்றிலும் தொந்தமில்லாமல் யாத்திரைக்காரன்போலிருந்து கொள்ளவேண்டும்.

413. மரணமானவனைப் பற்றிப் பின்னுள்ளவர்கள் ஆண்டவனிடம் ஸ்தோத்திரம் செய்தல், புண்ணியகாரியங்கள் செய்தல், யாத்திரை செய்தல், சிரார்த்தம் தர்ப்பணம் ஹோமம் செய்தல், தானம் செய்தல் இவைகளின் பலன்கள் எந்தலோகத்தில் எந்த வடிவத்தோடிருந்தாலும் அந்த ஜீவனைச்சேருகிறது.

414. தபசினால் சரீரத்தையும், தியானத்தினால் மனத்தையும், ஞானத்தினால் ஜீவனையும், அடக்கி நடத்தவேண்டும்.

415. தன்னைப்பற்றி தனக்கே கவலையில்லாதவன் பிறரால் ஒரு லாபமும் அடையப்போவதில்லை.

416. மரணத்திற்குப் பயப்படுவதைவிடப் பாபத்திற்கு அஞ்சி நடப்பது உத்தமம்.

417. உடல் போய்விடுமென்ற எண்ணம் எப்போதும் மறக்கூடாது.

418. உலகமானது அஞ்ஞானத்தில் அனித்தியச் சத்தாகவும் அப்யாஸகாலத்தில் அசத்தாகவும் ஞானகாலத்தில் நித்தியச் சத்தாகவும் தோற்றுகிறது.

419. சிருஷ்டிக்குட்பட்ட எந்தவஸ்துவின்மீதும் சொற்பப் பற்றுதல்கள்கூட இல்லாதகாலத்தில் 'பரமாத்ம தரிசனமுண்டாகிறது.

420. மயக்கமும் மறைப்புமின்றி ஒருவரும் ஒரு சாஸ்திரங்களையும் எழுதமுடியாது. வேதாகமங்கள் கூட அவ்வாறில்லை.

421. ஞானத்திலுண்டாகிற ஆகாரத்தை அருந்துகிறவர்கள், உலக வுணவுகளையும், நித்திரை, படுக்கை, ஆஸனம், வாகனம் இவைகளின் சுகங்களை நினைப்பதில்லை.

422 சோம்பல், நித்திரை, மயக்கம், அஜாக்கிறதை முதலிய தாமஸ குணங்களுக்கு இடங்கொடாதபடி இருந்துகொண்டு, ஜெபம், பிராணாயாமம், பாராயணம், ஸ்தோத்திரம், தியானம் இவைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

423. துற்நாற்றமுள்ள பலவீனமான உடம்பைத் தரித்திருக்கிறவரையில் ஒருவரும் பாபம் செய்யாதிருக்கமுடியாது.

424. ஞானப்பியாஸத்திற்குமுன் உஷ்ணத்தையும் குளிர்ச்சியையும் தாண்டிப்போயிருக்கவேண்டும்.

425. ஞானோதயமாவதற்கு நாழிகையும் காலமுமிருப்பதால் அதில் நம்பிக்கையை விட்டுவிடக்கூடாது.

426. சரீரத்திற்குரிய ஆகாரம், நித்திரை, பானம், ஸ்நானம், விழிப்பு, இளைப்பாறுவது மலஜலாதிகளைக்கழிப்பது இவைகளே பரிசுத்தவான்களுக்குப் பாரமாகத்தெரிகிறது.

427. தனது இச்சைப்படி சகலமும் கைக்கொண்டிருக்கிறவன் பரமேஸ்வரன் ஒருவனே யாதலால் நமது இச்சைப்படிக் காரியங்கள் கைகூடாததற்கு வருத்தப்படக்கூடாது.

428. எங்குசென்றாலும் எப்படியிருந்தபோதிலும் பரமாத்மாவின் கிருபையைப் பெற்றாலன்றி அழிவற்ற பாக்கியவானாக முடியாது.

429. அன்னியர்கள் காரியங்களில் நாம் வலியப்பிரவேசிக்கக்கூடாது.

430. உண்மையான பரிசுத்தத்தைநாடுகிறவன் உலகத்தை விட எண்ணுகிறான்.

431. பற்றைவிட்டுப் பிரிகிறவனோடு ஈஸ்வரர் வாசஞ் செய்கிறார்.

432. மனிதர்களுடைய துக்கங்களையும் நிர்ப்பாக்கியங்களையும் அடிக்கடி ஒவ்வொருவனும் நினைத்துவந்தால் ஞானத்தில் ஆசை உண்டாகிறது.

433. எவ்வளவு சூக்ஷ்மமாய்த்தன்னைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்கிறானோ அவ்வளவு உண்மையான உலகவெறுப்புண்டாகும்.

434. வருத்தப்படுவதற்கும், அழுவதற்கும் உண்மையான பக்தன் காரணங்கண்டுபிடிக்கிறான்.

435. உண்மையான பக்தியும், ஞானமும் உதயமாகிறபோது உலகம் முழுவதும் அருவருப்பும், கசப்புமாகத்தோன்றுகிறது.

436. நம்மை ஒருவரும் சட்டைபண்ணுதமாதிரி யிருந்து கொண்டால் நமது அந்தர்முக பகிர்முக காரியங்களைத் தடையின்றிச் சாதித்துக்கொள்ள முடியும்.

437. சிற்றின்பப் பிரியமுள்ளவர்களுக்கு ஞானம்போதித்தால் ஆண்டவனிடம் பயமின்றி கெட்டுவிடுவார்கள்.

438. எவனுடையமனதில் தான் செய்கிற பாபங்களைப் பற்றி வருத்தமுண்டாகிறதோ அவனுக்கு உண்மையான பக்தி உதயமாகும்.

439. தீவிர மோக்ஷ ஆசையில்லாதவன் பற்பல யாத்திரைகளிலும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியிலும் மதசித்தாந்தங்களை அறிவதிலும் மனதைச் செலுத்துகிறான்.

440. இரவில் கண்விழித்து இன்பம் அனுபவித்தவன் காலையில் துன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். சந்தோஷமாய் வெளியே புறப்பட்டவன் கஷ்டத்துடன் திரும்பிவருகிறான்.

441. கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தும் விழித்துக்கொண்டிருந்தும் உண்மையை அறியமுடியாது. இரண்டுமின்றி யிருந்தால் சத்தியசொரூபத்தை அடையலாம்.

442. மனதை யாதொரு சேர்க்கையுமின்றி வைத்துக் கொண்டு தபசு செய்யவேண்டும்.

443. இந்திரியங்களில் ஆசையுள்ளவன் அடிக்கடி அங்குமிங்கும் அலையவேண்டியிருக்கிறது.

444. பிறரைப்பார்க்க எண்ணுதிருத்தல் பிறர் கண்ணுக்கு புலப்படாமற்போதல், அருமையாய் மெதுவாய்ப் பேசல் அபூருபமாய் வெளியிற் புறப்படல், இவைகள் ஞானப்பியாசிக்குரிய லக்ஷணங்கள்.

445. ஏகாந்தவாசத்திலிருந்து கொண்டிருக்கிற உத்தம புருஷன் வேதாகமங்களில் மறைந்துகிடக்கிற ரகஸ்யங்களையும் மஹரிஷிகளின் ஆராய்ச்சி அனுபவங்களையும், அறிவதற்கு ஆரம்பிக்கலாம்.

446. ஜீவர்கள் செய்கிற கருமங்களைக்காட்டிலும் ஆசைகளையும், அன்பையும், எண்ணங்களையும் கடவுள் அளந்துபார்க்கிறார்,

447. பிறர் செய்த குற்றங்களை எத்தனைதாம் சகித்துக் கொண்டாலும் சூக்ஷுமத்தில் பார்க்கும்போது நமக்கு நன்மையே உண்டாகிறது.

448. நமது எண்ணப்படி நாமே நம்மைச் சீர்திருத்த முடியாதபோது பிறரைச் சீர்திருத்த முயல்வது வெட்கமான காரியம்

449. சாஸ்திர கர்த்தாக்கள் அவர்கள் கூறிய சாஸ்திரங்களின்படி நடப்பார்களென் றெண்ணமுடியாது.

450. பிறரை அடக்கி ஆள ஆரம்பிக்கிற நாம் நம்மை அடக்கியாள நாம் சம்மதிப்பதில்லை

451. அளவுகடந்த துன்பகாலங்களிலும், மரணகாலத்திலும் புண்ணியசாலி என்பது தெரியும்.

452. உண்மையான துறவி உலகத்தில் பைத்தியக்காரன் போல் சஞ்சரிக்கவேண்டும்.

453. ஞானியானவன் சிருஷ்டிக்கேதுவான நினைப்புகளை விட்டுவிடுவான்.

454. வறுமை, கஷ்டம், குளிர், காற்று, பனி, மழை, வெயில், பசி, தாகம் இவைகள் வந்தகாலத்திலும் ஞானப்பியாசி பிரம்மத்தியானத்தில் நின்றும் நழுவக்கூடாது.

455. ஈஸ்வர தண்டனைக்குரிய செய்கைகள், பிறர்களுக்குத் தீமையான காரியங்கள், அநாசாரமான செயல்கள், வேத சாஸ்திரங்களுக்கு மீறின பாபங்கள், நம்மாற்செய்யப்பட்டனவா என்று நாடோறும் தனித்து ஆராய்ந்து பார்த்து உத்தமமான புருஷன் துக்கப்படுகிறான்.

456. போஜனப்பிரியத்தை அடக்குகிறவன் சரீர சம்பந்தத்தால் வரக்கூடிய எல்லாத் துராசைகளையும் அடக்கிவிடுகிறான்

457. எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருந்த காரியங்களை வெளியிடுவது குற்றம்.

458. சர்வேஸ்வரனது சிருஷ்டியின் ரகஸ்யங்களையும் நன்மைகளையும் தனித்திருந்து ஆராயவேண்டும்.

459. ஏகாந்தமாயும், மவுனமாயுமிருந்துகொண்டு தன்னைக் கவனிக்கவேண்டும்.

460. விரோதமான விசாரணைகளையும் பயனற்றவைகளான ஆராய்ச்சிகளையும் விட்டுவிடவேண்டும்.

461. சகல விஷயங்களிலும் சந்தேகந் தெளியாமலும் மனதைத் தெளிவின்றியும் கண்மூடித்தியானித்துப் பலனில்லை.

462. மனத்திற்கு அனுதாபத்தையும், திடத்தையும், உருக்கத்தையும் கொடுக்கிற சாஸ்திரங்களை அப்பியாசிக்கவேண்டும்.

463. மட்டுத்திட்டமின்றி பேசுவதையும் ஆத்திரமாய் அங்குமிங்குமின்றி அலைவதையும் வீணான பிரஸ்தாபங்களைக் கேட்பதையும் நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் விட்டுவிடவேண்டும்.

464. நான் குறைந்தவன் என்ற எண்ணம் யாரைக்கண்ட போதும் இருக்கவேண்டும்.

465. அந்தரங்க பக்தனும், யோகியும், மனதை ஏகாக்ரப் படுத்த ஆரம்பித்திருக்கிறவர்களும் பிரஜைகளின் கூட்டங்களை விட்டு விலகியிருப்பார்கள்.

466. பலஜனங்கள் மத்தியில் தன்னையோக்கியனென்று ஸ்தாபிக்கிறதை விடத்தானே தனித்திருந்து தன்னை யோக்கியனென்று கண்டுகொள்வது விசேஷம்

467. மவுனத்திற் பிரியமாயிறாதவன் ஆபத்துள்ள வார்த்தைகளைப் பேசுவான்.

468. தனக்குள்ளிருக்கிற பரமாத்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டு எவ்விதக்காரியங்களையும் செய்கிறவர்கள் மாறாத சந்தோஷமடைகிறார்கள்.

469. ஒரு நிமிஷகாலத்திற்குள் வந்து மாறுகிற இன்பங்களில் ஆசைகொள்ளாதவனும், உலக காரியங்களைப்பற்றி ஒரு போதுங் கவலைகொள்ளாதவனும், பரிசுத்தமாகிய மனதை உடையவன்.

470. பேசுவதில் நன்மையுண்டாகுமென்று தெரிந்தால் பேசலாம்.

471. அன்னியர்களுடைய வார்த்தைகளையும், செய்கைகளையும், நம்மைச்சேராத காரியங்களைப்பற்றியும் கவனியாதிருப்பதால் ஹிருதயம் சாந்தமடைகிறது.

472. பரமாத்மாவைக் குறித்துச்செய்யப்படாத உள்காரியங்களும், வெளிக்காரியங்களும் பிரயோஜனப்படுவதில்லை.

473. சகல ஜீவர்களுடைய மனத்தையும் காரியங்களையும் விசாரிக்கவேண்டிய பாத்தியமுடையவன் ஈஸ்வரனுகையால் நாம் அதைப்பற்றி விசாரிக்க அதிகாரமில்லை.

474. ஒவ்வொருவர்களுடைய மனதிலும் சூக்ஷமமான ஒருகாரணம் மறைந்திருந்து புறப்படுகிறது. புறத்திலிருந்து வருகின்றது போகின்றது.

475. அனுத்ம விசாரணை செய்வதை விட்டு ஆத்மவிசாரணை செய்வதால் ஹிருதயம் இல்லாததாகிறது.

476. பிறர்களுடைய எந்தக்காரியங்களையும் குற்றமென்று தீர்மானித்துவிடலாகாது.

477. வேண்டாதவைகளை ஆரம்பத்திலேயே தடைசெய்வது சிரேஷ்டம்.

478. எந்த விஷயத்திலும் முதலில் புத்தியில் லேசான நினைவு பின்பு தோற்றம், பிரியம், கெட்டவுணர்ச்சி, சம்மதம், இவைகளுண்டாகிறது.

479. உட்காரணக் குற்றங்களை அகற்றுமல் புறக்காரணக் குற்றங்களை மட்டும் விலக்குகிறவன் அற்பமான பலனை அடைகிறுன்.

480. காலத்தையும், கருமத்தையும், கடவுளையும் நம்புகிறவன் எதற்கும் பின்னடையாமல் எதிர்த்துப்போகிறுன்.

481. உயிரோடு உலகத்திலிருக்கிறவரையில் தந்திரமும், துன்பமும் இன்றி இருக்கமுடியாது.

482. அளவற்ற துன்பத்தை அடைந்தவர்கள் துன்பத்தின் மூலத்தைக் கண்டுபிடிக்க ஆரம்பிக்கிறுர்கள். கண்டுபிடிக்கிறுர்கள். விலக்குகிறுர்கள்.

483. மனிதர்கள் பகிரங்கமாய் நம்மை நிந்திக்கும்போது ஜெகதீஸ்வரனை நாடியிருப்பது நல்லது.

484. நாம் யாதொன்றை நன்றுய்ச்செய்தாலும், நல்லெண்ணங்கொண்டிருந்தாலும், மற்றவர்கள் கெடுதலாயும், குறைவாயும், அவமதிப்பாயும் எண்ணுவது நமக்கு நன்மை.

485. நமக்குண்டாகிற துன்பங்களும், துரிதங்களும், விரோதங்களும், காலக்கிரமத்தில் நன்மையைத் தருகின்றன.

486. பழைய பழக்கங்களை விடுவது கடினம். மனத்தின் இயற்கைக்குணங்களை விடுவது அதிலுங்கடினம்

487. வெகுகாலம் கஷ்டப்பட்டாகிலும் ஒரு துற்குணத்தை ஜெயிக்கவேண்டும். ஒரு சத்குணத்தை அடையவேண்டும்.

488. நல்லகுணங்களில் பழகியவன் புண்ணிய சொரூபமான தேவர்களது பதவியை அடைகிறான்.

489. ஞானயோக மோக்ஷமார்க்கத்திற் சென்று தடைகளாகிய துற்சைன்யங்களோடு போராடுகிறவனுக்குச் சர்வேஸ்வரன் சகாயமாயிருக்கிறார்.

490. பராக்ரமசாலிகளான யுத்த வீரர்களைப்போல ஞானயோகியானவன், வருகிற தடைகளையும் தீமைகளையும் எதிர்த்து நிற்கவேண்டும்.

491. பிறருடைய கவலைகளில் கலந்து கொண்டவனிடத்திலும் வீணாகப்புத்தியை உலகத்திற் செலுத்துகிறவனிடத்திலும் சாந்தி நிலைத்திருக்கமாட்டாது.

492. வீணான உலகப்பெருமைகளை விட்டுவிடவேண்டும்.

493. அந்தக்கரணத்திலுள்ள சூக்ஷமமான அஞ்ஞானத்தைப் போக்க முயற்சிக்காமல் மற்றெந்தக்காரியங்கள் செய்தாலும் பரிசுத்தமான பலனை அளிக்கமாட்டாது.

494 எல்லோரும் புண்ணியகருமங்களை விட்டுவிடும்படி சாங்கியர்கள் சொல்வது யுக்திக்குப் பொருந்தவில்லை. சித்தசுத்தியானவர்கள் விட்டுவிடலாம்.

495. சாங்கியமதத்தில் வேதப்பிரமாணங்களிருந்தபோதிலும் சத்காரியவாதத்தில் வைதீகர்களான மஹரிஷிகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பரத்வவாதத்தில் ஈஸ்வரனும் அங்கீகரிக்கவில்லை.

496. ஞானமோக்ஷங்களுக்குச் சாதனமான தர்க்கங்களைச் சாதுக்களான ரிஷிகள் அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

497. சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள், பிரளயகாலத்தில் சமமாக இருந்து சிருஷ்டி காலத்தில் ஏற்றக்குறைச்சலாகிறது.

498. பால், ஜலம், எலுமிச்சம்பழம், இளநீர், தேன், இவ் வஸ்துக்களிலும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாயிருந்து அதனதன் குணங்களையும் ரஸங்களையும் அளிக்கிறார்.

499. ஜீவர்களுடைய கர்மாவை எதுவரை ஆதியென்று நிச்சயிக்கிறோமோ அதற்கு முந்தியும் கர்மா இருக்கிறது.

500. ஜீவனும் ஈஸ்வரனும் உற்பத்தியில்லாதவர்களென்று வேதத்திற் பல இடங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

501. பாரமார்த்திக காலத்திலுள்ள அனுபவங்களை வியாவ காரிகத்திலும் பொருத்திப் பேசுவது பிசகு.

502. சத்துவகுணப் பிரவிர்த்தியைக்காட்டிலும் தமோ குண நிவிர்த்தி விசேஷமென்று அஞ்ஞானிகள் கருதுகின்றனர்.

503. ஓரிடத்திலும் யுக்திக்கு நிலையில்லாததான சில மதங் கள் உலகத்திலிருக்கின்றன.

504 சுருதியைமட்டும் நம்பினமதங்களும், யுக்தியைமாத் திரங்கொண்ட மதங்களும் அனுபவத்தை மட்டும் அங்கீகரிக்கிற சில மதங்களும், அனுஷ்டானத்தை நம்பிய மதங்களும் பிரபஞ்ச சிருஷ்டியில் தோன்றியிருக்கின்றன.

505. வேதம், மந்திரம், யுக்தி, அனுபவம், ஆரூடம், அனுஷ்டானம், ஆராய்ச்சி இவைகளை ஒருங்கேயுடைய மதம் விசேஷமானது.

506. யோகசாஸ்திரத்தில் எந்த அம்சம் வேதத்தோ டொத்திருக்கிறதோ அதை மட்டும் பிரம்ம வித்யா யோகிகள் ஒப்புகிறார்கள்.

507. பாதஞ்சலம், பாஞ்ராத்ரம், பாசுபதம், இம்மதங்களை வேதத்திற் சில பாகங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சாங்கிய மதத்தை சுருதியிற் சொல்லப்படவில்லை.

508. வேதத்திற் கூறப்படாத மதத்தை ஈஸ்வரனும் மஹ ரிஷிகளும் அங்கீகரிப்பதில்லை.

509. சாங்கியமத கர்த்தாவான கபிலர் வாசுதேவரவதாரம், அக்னி அவதாரம் என்று இரண்டுவடிவமான உருவங்களாக இருக் கிறார்கள்.

510. ஈரம் காத்திருக்கிற வீட்டில் வசிப்பதால் யோகாப்பியாஸத்திற்குத் தடையுண்டாகிறது. சரீர ஆரோக்யமும் உண்டாவதில்லை.

511. பசியைக் கைவசப்படுத்திவிட்டவன் காமக்குரோதணங்களை ஜெயிக்கிறான்.

512. நடப்பது சரீரத்திற்கு நல்ல பலத்தைக் கொடுக்கிறது மனத்தின் வீர்யத்தை அதிகமாக்குகிறது.

513. பசுநெய்யை உண்பதால் சரீரகாந்தி, புத்திபலம் இவைகள் விருத்தியாகிறது.

514. நமது நடவடிக்கைகள் பூராத் திருப்தியுடையதென்று நாமே எண்ணுதல் தப்பு.

515. சூத்ரர்களுக்கு வேதாத்தியானத்தில் அதிகாரமில்லையேயன்றிப் பிரம்ம ஞானத்தில் அதிகாரமுண்டு.

516. அசத்திலிருந்தும் சத்திலிருந்தும் ஜகத்துண்டாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிற இரண்டு மதவாதிகளுண்டு.

517. சம்சார பந்தத்திலிருக்கும்வரை ஜீவனுக்கும் பரமாத்வாவுக்கும் பேதமுண்டு. முக்திதசையில் இல்லை.

518. அவ்யக்தத்தை அறிதலே மோக்ஷ சாதகமென்றும், அதை உபாஸனம் செய்தலே அணிமாதி சித்திகளை அடைகிற மார்க்கமென்றும் சாங்கியமதம் சொல்லுகிறது.

519. பிரம்மஞானத்தில் தனக்கு அதிகாரமில்லையென்று துக்கப் படுகிறவனைச் சூத்திரனென்று பிரம்மசூத்திரம் கூறுகிறது.

520. விசேஷ கஷ்டங்கள் நேர்ந்தபோதும், இஷ்டஜனங்கள் இறந்தபோதும், ராஜ்யத்திற்கு அபாயம் நேர்ந்த காலத்திலும், யுத்தபூமியிலும், சுயம்வர காலத்திலும், விவாக காலத்திலும், யாகசாலையிலும், புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும், சமுத்ர ஸ்நானத்திலும், எல்லா ஸ்திரீகளையும் எல்லோரும் பார்க்கலாம். தோஷமில்லை.

521. எல்லாருடைய குணங்களையும் ஒருவழிப்படுத்த முயலுதல், முக்கியமல்லாத அற்பவிஷயங்களுக்குக்கூட இணங்காதிருத்தல், இவைகள் எப்போதும்கூடாது.

522. கண்ணுக்கும் செவிக்கும் கொடுக்கும் ஓய்வைவிட நாவிற்கு அதிகம் கொடுக்கவேண்டும்.

523. நம்முடைய சாமர்த்தியங்களை நாமே கூறிப் புகழ்வதிலும் நமது குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்வது கௌரவம்.

524. உலகத்தில் எல்லாருடைய அபிப்பிராயமும் ஒன்றாயிருக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது.

525. பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல விஷயங்களையும் பார்க்கும்போது ஒவ்வொன்றிலும் வெறுப்புற்று நிவிர்த்தி மார்க்கத்தில் செலுத்துவதற்காகவே யென்றுதெரிகிறது.

526. சுகதுக்காதி போகங்களில் எல்லோரும் நம்மைப் போலவே இருக்கிறார்களென்றெண்ணி விடக்கூடாது.

527. நாமே ஒருவிஷயத்தைப்பற்றி இது சரி இது தப்பு என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அதன்படியே மற்றவர்களையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டு மென்றெதிர் பார்ப்பது குற்றம்.

528. எந்தக்காரியங்களும் உலகத்தில் ஜெயம்பெற வேண்டுமானால் வைராக்கியமே பிரதான நண்பனாகவும், அனுபவமே மந்திரியாகவும், முன் ஜாக்ரதையேமூத்த சகோதரனாகவும், நம்பிக்கையே பாதுகாப்பவனாகவும் கொள்ளவேண்டும்.

529. வாழ்வை விரும்பியவர்கள் யாரிடத்திலும் தாழ்வாக இருக்கவேண்டும்.

530. யாரிடத்திலும் தாழ்வாகப் பேசவேண்டும்.

531. முயற்சிசெய்தால் பலிதமாகாதது உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை.

532. சூர்யோபாசனையில் தேவர்களுக்கு அதிகாரமில்லாவிட்டாலும் பிரம்ம வித்தையில் அதிகாரமுண்டு.

533. துக்கநாசத்தின் சுகஸ்வரூபமும், சுகநாசத்தின் துக்க சொரூபமும் எப்போதும் நிலைத்து நிற்கிறதில்லை.

534. இவ்வுலகத்திலிருந்து நேரே பிரஹ்மத்தை அடைவதென்றும், ஒவ்வொரு தேவர்களின் பதவிகளை வகித்துக் கடைசியில் பிரம்மத்தை அடைவதென்றும் இருவகை மார்க்கங்கள் இருக்கின்றன.

535. வேதங்களிற் சொல்லப்படுகிற ரகஸ்ய தத்துவங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டே பிரம்மா, சகல தேவர்களையும் உலகங்களையும் சிருஷ்டிக்கிறார்.

536. சரீரசம்மந்தமான அனாத்ம விஷயங்களிலேயே அடியோடு மனதைச்செலுத்தி ஞானசம்பந்தமான ஆத்மாவையும் பிரம்மத்தையும் மறந்திருக்கப்பட்டவர்கள் நாஸ்திகர்கள்.

537. மனுஷ்யர்களுக்குள்ள உடம்புபோலத் தேவர்களுக்கு இல்லையேதவிர வேறொரு ஜோதிவடிவமான சரீரமிருத்தலைக்கொண்டு, அவர்களுக்கும் பரமாத்ம உபாஸனையில் அதிகாரமுண்டென்று கிருஷ்ணத்வைபாயனர் சொல்லுகிறார்.

538. மனிதர்களும் யோகமஹிமையால் அணிமாதி அஷ்டமாசித்திகளின் உதவியைக்கொண்டு ஒரேகாலத்தில் பல சரீரங்களைத் தங்கள் இஷ்டம்போல் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

539. தேவர்களுக்கு தாபத்திரயதுக்கமும் பரமாத்ம ஞானமும் உண்டாயினும் பிரம்மத்தை உபாஸிப்பதற்கேற்ற சரீரம் அவர்களுக்கு இல்லை.

540. தமக்குப்பொருத்தமல்லாதவைகளை ஈஸ்வரன் செய்தபோதிலும் அவரிடம் துவேஷங்கொண்டு எதிர்ப்பதற்காக மிருத்யுவின் வசப்பட்டிருக்கிற தேவமனுஷ்ய பிதுர்க்கள் தயாராயிருக்கிறார்கள்.

541. மனுஷ்யர்கள் தேவர்கள் இவர்களுடைய ஹிருதய கோசம் அங்குஷ்டப்பிரமாணமுள்ள மாம்ஸபிண்டங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவற்றிற் சம்மந்தப்பட்ட ஜீவனையும் அங்குஷ்டப்பிரமாண முடையவனென்று சுருதி கூறுகிறது.

542 பரமாத்மத்தியானாதிகாரம் மனுஷ்யர்களுக்கேயன்றித் தேவர்களுக்குக் கிடையாதென்று வேதங்களிற் சில பாகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

543. மிருத்யுவின் வசமடைந்தவர்கள் கூறுகிறவசனங்களை உதாசீனமாக விட்டுவிடுவதே மிருத்யுவினின்றும் விலகியவர்க்கும் விலக ஆரம்பிக்கிறவர்களுக்கும் லக்ஷணம்.

544. மஹாத்துக்களின் கேள்வியினாலும், வேதசாஸ்திர அனுபவத்தினாலும், சொந்த யுக்தியினாலுமுண்டாவது பரோக்ஷ

ஞானம். அதற்கு மாறுபாடில்லாத உண்மை ஞானத்தைத்தானே அனுபவித்தது அபரோக்ஷஞானம்.

545. பாபம்போலவே புண்ணியமும் பிரவிர்த்திக்கு ஏதுவாகித்துக்கத்தைக் கொடுக்கிறபடியால் தீர்க்கதிருஷ்டியுடையவர்கள் பாபபுண்ணியமிரண்டையும் அடியோடு விட்டுவிடவேண்டும்.

546. புண்ணியபாப ரூபமுடைய அஞ்ஞானபந்தங்கழிந்த ஜீவன் பரமாத்மாவாகிறான்.

547. அனுபவரூபமாய்ப் பிரம்மவஸ்து பிரகாசிக்கிறகாலத்தில் ஜெகத்பிரகாசமான சூர்யன், சந்திரன், அக்கினி, மின்னல், நக்ஷத்ரங்கள் பிரகாசிக்கிறதில்லை.

548. உண்ணும்போது ஏகாக்ரபுத்தியுடன் பேசாமல் உண்ணவேண்டும். உணவுகளின் குணதோஷங்களைப் பகுத்தறியக் கூடாது.

549. அன்னத்தைப் பரமாத்மாவாக நினைத்து உண்பதால் அமிர்தத்திற்குச்சரியான பலனைக் கொடுக்கிறது.

550. சகல தேசாதிபதியான ஸ்ரீராமனை அயோத்திபதி என்று சொல்வதுபோல சர்வ வியாபியான பரமாத்மாவை ஹிருதயகுகையில் வசிக்கப்பட்டவனென்று வேதம் சொல்லுகிறது.

551. முதலில் வேதவாக்கியங்களான சப்தப் பிரமாணத்தை அறிந்துகொண்டு பின் அதன் தாத்பர்யங்களாகிற அர்த்தப் பிரமாணத்தைத்தெரிந்து, அதற்கப்பால் அனுபவபிரமாணத்தை அறிந்துகொள்ள முயற்சிக்கவேண்டும்.

552. பரமாத்மா நேரே ஜெகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறபோது ப்ரகிருதியின் சகாயத்தைத் தேடுவதில்லை. பிரம்மா, ரிஷிகள், ஜீவர்கள் இவர்கள் பிரகிருதியின் உதவியால் சிருஷ்டிக்கிறார்கள்.

553. உலகம், உடல், இந்திரியம், பிராணன், மனம், புத்தி, விஞ்ஞானம், அவித்தை, மாயை, பிரகிருதி முதலியவைகளிலும் சகல ஜோதிஷ்தேவர்களிலும் பிரம்மமே அங்கங்கு பிரகாசித்து அதனதன் செல்களை நிறைவேற்றிவிட்டுத் தனியே நிற்கிறது.

554. மோக்ஷமடைந்த முக்தனுக்கும் தான் நினைத்தகாரியத்தைக் குறைவின்றித்தானே நிறைவேற்றவல்ல சக்தியாகிய சத்யசங்கல்பத்வம் கிடையாது.

555. யாகாதியக்ஞங்களால் உண்டாகக்கூடிய ஐஸ்வரியமும் ஸ்வர்க்காதி போகங்களும் அனித்யமென்றறிந்து சமதமாதி குணங்களையுடையவனும் மோக்ஷத்தில் தீவிர ஆசையுள்ளவன் ஞானத்திற்கு அதிகாரியாகிறான்.

556. சத்தியம், அசத்தியம், இரண்டுஞ் சேர்ந்தே மனுஷ்யப்பிறவியாய் வருகின்றது.

557. ஆசையையும், கோபத்தையும் விடுவது எல்லாஜாதிகளுக்கும் பொது தர்மம்.

558. வேதமானது பரமாத்மாவின்பிராணன் தவம்புத்திரன்.

559. அஞ்ஞானத்தை நரகமாகவும், பிரகாசத்தை சுவர்க்கமாகவும் ஆதிதேவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

560. அதிகமாகப் பேசாதவனிடம் அதிகமான பாபம் சேருகிறதில்லை.

561. நீண்ட ஆலோசனையும் காலத்திற்குத்தக்க அறிவும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தியிருக்கமுடியாது.

562. எவன் எந்த முயற்சிகளை ஆரம்பித்தாலும் மூச்சடங்குகிறவரை முயற்சிசெய்யவேண்டும்.

563. கடனின் மிச்சம், தீயின் மிச்சம், வியாதியின் மிச்சம், சத்துருக்களின் மிச்சம் இவைகள் திரும்பவும் வளர்ச்சியடையுமாகையால் இவைகளில் மிச்சம் வைத்துவிடக்கூடாது.

564. வேகமாகக் காரியத்தைச் செய்துமுடிக்கிறவனைக் காட்டிலும் மெதுவாக முடிப்பவன் விசேஷமாகிறான்.

565. ஆபத்துக் காலத்தில் புசிக்கத்தகாததைப் புசித்தாவது உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதால் தோஷமில்லை.

566. ஆசையும், பசியும், கோபமும் உள்ளவன் வெட்கத்தை வெளியில் காட்டாமல் முடியாது.

567. புருஷர்கள் ஆத்மஞானிகளாவதைக் காட்டிலும் ஸ்திரீகள் ஞானிகளாவதைக்கண்டு தேவர்கள் திருப்திபடைகிறார்கள்.

568. உடலின் அருமையையும், உயிரின் பெருமையையும், தெரிந்துகொண்டவர்கள் உலகத்தின் அருமை பெருமைகளை அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள்.

569. எல்லா ஜனங்களையும் திருப்திசெய்துகொண்டு உலகத்தை ஆளவும், உத்தியோகம்செய்யவும், சன்மார்க்கப்படி நடக்கவும், மோக்ஷமார்க்கத்திற் செல்லவும் முடியாது.

570. ஒரே செய்கையானது ஒருகாலத்தில் புண்ணியமும் ஒருகாலத்திற் பாபமும் ஆகிறது.

571. தர்மத்திற்கு விரோதிகளாயிருப்பவர்கள் சாஸ்திரங்களைக் குறைத்துப் பேசுகிறார்கள்.

572. அதனதன் நன்மையைக்கருதியே யாகத்தில் ஆடு முதலிய ஜீவப்பிராணிகளைக் கொல்லப்படுகிறதென்று கூறப்படுகிற சுருதியின் கர்மகாண்ட வசனம் யுக்திக்குப்பொருந்தவில்லை.

573. ஸ்திரீகளுடைய புருஷன் தனது ஸ்திரீகளால் திருப்தியடைந்தால் சகல தேவர்களும் திருப்தி அடைகிறார்கள்.

574. எவளிடத்தில் பர்த்தா சந்தோஷப்படுகிறதில்லையோ அவள் உருவத்தில் ஸ்திரீயேயன்றி உண்மையில் ஸ்திரீயல்ல.

575. உண்மையான பிராம்மணர்களிடம் எவனுக்கு வீணான துவேஷமிருக்கிறதோ அவன் நாசமடைகிறான்.

576. ஒருநிமிஷ கோபத்திற்கு இடங்கொடுத்துவிட்டால் நூறுவருஷத் தபஸையும் கெடுத்துவிடுகிறது.

577. ஒருதரம் ஸ்திரீ சேர்க்கையால் ரேதஸை வெளியில் விட்டால் அளவிறந்தகாலம் செய்த யோகசக்தி வெளியிற்சென்றுவிடுகிறது.

578. யாதொரு விஷயங்களிலும் வஞ்சகமும் சந்தேகமுமில்லாதவர்கள் ஆசார்ய ஸ்தானத்திற்கு அதிகாரியாகிறார்கள்.

579. துன்பங்களோடு ஜீவிப்பதைக் காட்டிலும் மரணம் விசேஷம்.

580. ஆசை யென்பவனுக்கு இடங்கொடுத்துவிட்டால் துக்கமென்னும் மிருத்யு மெல்லவந்து சேர்ந்துவிடுகிறான்.

581. உருவம், குணம், ஞானம், இம்மூன்றின் தன்மையை அனுசரித்த சாதுக்கள் கலியில் காணப்பட்டாலும் உருவசாதுக்களே அதிகமாகக் காணப்படுகிறார்கள்.

582. எந்தக் கருமங்களால் ஒழுக்கம் உண்டாகிறதோ புகழ் பெருகுகிறதோ, மனநிலை சரியாயிருக்கிறதோ, சாந்தம் உண்டாகிறதோ, அந்தக் கருமஞ் செய்பவனை உயர்ந்தகுலத்தானென்று தேவர்கள் எண்ணுகிறார்கள்.

583. தேவாலயங்களிலுள்ள தெய்வப் பிரதி பிம்பங்களான அர்ச்சாவ தாரங்களுக்குச் செய்யப்படுகிற ரஸமுள்ள அபிஷேக ஆராதனைகள் பிரயோஜன மற்றவையென்று எண்ணி யிருக்கிற விஷயந்தெரியாத அற்ப அறிவுள்ள ஆஸ்தீக இந்துக்கள் கலியுக காலத்தில் குறைவாக இருக்கமாட்டார்கள்.

584. வேற்றுமையுள்ளவஸ்து சேராது சேர்ந்தவஸ்து வேற்றுமைப்படாது. வேற்றுமைப் பட்டபின் சேர்ந்தால் உண்மையில் சேர்ந்ததல்ல.

585. இருந்த இடத்திலிருந்து கொண்டு புத்தியால் மட்டுஞ் செய்யப்படும் காரியம் உத்தமம். சரீரபலத்தாற் செய்யப்படும் காரியம் மத்திபம், சஞ்சாரத்தில் செய்யுங்காரியம் அதமம். மூட்டை தூக்கிச்செய்யுங்காரியம் அதமாதமம்.

586. பிறர் தூஷிப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிற மனிதன் தூஷிக்கிறவனுடைய புண்ணியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தனது பாபத்தை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னைச் சுத்தஞ்செய்து கொள்ளுகிறான்.

587. வெளியிடத்தகாத தன் அங்கம் வெளியாகிற தென்கிற லஜ்ஜையை விட்டுக் கூத்தாடுவதில் சந்தோஷப்படுகிற மயில்போல் பிறரை நிந்திப்பதால் தனக்குத் தோஷம் வருமென்பதறியாமல் மூர்க்கர்கள் நிந்தித்துச் சந்தோஷப்படுகிறார்கள்.

588. சூர்யன், அக்னி, ஆகாயம், பூமி, பசு, அதிதி, ஜலம், காற்று, தனது சரீரம், ஞானி, ஜீவராசிகள், மனம் இந்தப் பன்னி

ரண்டிடங்களில் செய்யப்படுகிற பூஜையைப் பரமாத்மா ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்.

589. ஈஸ்வரனும், ஞானிகளும் புகழக்கூடிய செய்கைகளை உத்தம திருஷ்டியுள்ளவன் செய்யவேண்டும்.

590. கெட்ட குலத்தில் பிறந்த புருஷர்களையும் ஸ்திரீகளையும் காக்கை, நாய், பூனை, சர்ப்பம், இவைகளுக்குச் சமானமாக எண்ணி லோக பாலர்களும் பயப்படுகிறார்கள்.

591. சுத்தமான நடை, செய்கை, எண்ணம், இவைகளையுடையவன் கருத்த நிறமுடைய சண்டாளனுயிருந்தாலும் அவனைப் பிராமணனென்றும், கெட்டசெய்கை, புத்தி, நடை இவைகளை உடையவன் சிவந்த நிறமுடைய மறையோனுயிருந்தாலும் அவனைச் சண்டாளனென்றும் வேதம் சொல்லுகிறது.

592. பல பிராணிகளின் நன்மையை உத்தேசித்து ஒரு பிராணியைக்கொல்வது தீமையாகமாட்டாது.

593. நன்மையை யோசியாமலும் தீமையை யோசித்தும் செய்யவேண்டும்.

594. ப கி ர் மு க வஸ்துக்களில் ஆசையை விட்டவர்கள் அதிக நினைப்பையும் பேச்சையும் விட்டுவிடுகிறார்கள்.

595. சங்கல்பம் எதனுலுண்டாகிறதென்கிறவிசாரணையை ஆரம்பிக்கிறவர்கள் நிவிர்த்தி ஞானத்தைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள்.

596. நினைப்பை அடக்குகிறவர்களிடம் ஏமனும், காமனும், மிருத்யுவும் அணுகுவதில்லை.

597. காற்றையும், ஜலத்தையும், மற்றும் இயற்கையான ஆகாரங்களை உண்பவர்களிடம் மிருத்யு தேவதையும் அதன் சைன்யங்களான வியாதிகளும் அணுகுவதில்லை.

598. மாதம் இரண்டு மூன்று முறை ஒவ்வொருநாள் ஒன்று முண்ணுமல் ஜலத்தை மட்டும் உபயோகிப்பவர்களிடம் கெட்ட ரத்தம் உண்டாவதில்லை. விரதாக்கினியானது கெட்ட ரத்தங்களைப் பானம் செய்துவிடுகிறது.

599. அக்கினியால் பாகஞ்செய்யப்பட்ட உணவுப்பொருள்களின் சக்தியை அக்னி கிரகித்துவிடுகிறது.

600. பரிசுத்தனுனல் மிலேச்சனுனுலும் நல்லவன் அசுத்தனுனல் பிராமணனுனுலும் கெட்டவன்.

601. சந்நியாசிகளும் அரசர்களும் மழைகாலத்தில் உலக சஞ்சாரம் செய்யாமல் ஓரிடத்தில் வசிக்கவேண்டும்.

602. நன்மையை விரும்புகிற மனிதன், சிறுவர்கள். நீசர்கள் அறிவற்றவர்கள், கெட்ட குலத்திற் பிறந்தவர்கள், இந்திரியங்களை அடக்காதவர்கள், இவர்களை சமீபத்தில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

603. மனது எந்த மார்க்கத்தில் திருப்பினுலும் வரும்.

604. முதலில் கடினமாக ஆத்மாவில் திருப்பிய மனது அப்பால் தானே செல்ல ஆரம்பிக்கிறது.

605. மனதை ஆத்மாவில் நினைக்கச்செய்கிற வேலைபோல மற்ருருவேலை எவ்வுலகத்திலும் கிடையாது.

606. விஷயங்களை நினைத்துத் தீவிரமாக ஓடுகிற மனத்தை உடனே நிறுத்துதல் பிசகு.

607. மனம்போனவழியே விட்டுப் புத்தியைப் பின்னுலே அனுப்பி மனது ஓய்ந்தபின் கூட்டிவருவது நலம்.

608. ஞானியைக்காட்டிலும் அஞ்ஞானி நல்லவன்.

609. மாயையைக்காட்டிலும் அவித்தை பலமுடையது.

610. யோகிகளைக் காட்டிலும் சாங்கியர் சிரேஷ்டம்.

611. மாயாசம்பந்தப் புருஷனே யோகர்களுக்குத் தெய்வம்.

612. பிரகிருதி சம்பந்தப் புருஷனையே சாங்கியர்கள் தெய்வமென்கிருர்கள்.

613. ஆசை, கோபம், லோபம், குரோதம், இந்திரியம், பிராணன், மனம், அகங்காரம், மாயை, பிரகிருதி, ஜீவன், அஞ்ஞானம், ஜனனமரணம், இவைகளை சுட்டுப் பஸ்பமாக்கியதற்கடையாளமாக மஹாதேவன், ருத்ரன், மாதவன், ரிஷிகள் எல்லோரும் பஸ்பத்தை நெற்றியில் தரிக்கிருர்கள்.

614. கெட்டகுணங்களையும் பிரகிருதி தத்துவங்களையும் எரித்துச் சாம்பலாக்காமல், அர்த்தந்தெரியாமல் அளவுக்கு மிஞ்

சிய பக்தியோடு அஞ்ஞானிகள் நிறையச் சாம்பலைப்பூசி வருவதிலும் பலனுண்டு.

615. புத்தியும், பிராணனும், ஜீவனும் அனவரதமும் மேல்முகமாகவே சென்றுகொண்டிருக்க வேண்டுமென்றதை அறிவிக்கும் பொருட்டு வாசுதேவர் மாறுத ஊர்த்வ புண்டரதாரியாயிருக்கிறார்.

616. பிரம்மஞானியானபின் மலை, குகை, காடு, சமுத்திரக்கரை, ஆற்றோரங்கள், சோலைகள், முதலான ஏகாந்த இடங்களிலிருந்துகொண்டு தான்மட்டும் ஞானசுகத்தை அனுபவிக்கிறவன் உத்தமஞானி. உலக உபகாரத்தோடு ஜனங்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்டிருப்பவன் மத்திமஞானி. விவசாயம், வர்த்தகம், உத்தியோகம், இராஜ்யபரிபாலனம் இவைகளைச் செய்கிறவன் அதமஞானி, இம்மூவருக்கும் முக்தி மட்டும் சமமே

617. எவரையும் எப்போதும் அலக்ஷியமாக நினைத்தல், பேசுதல் முகத்தாற் காட்டுதல் முதலியன செய்யக்கூடாது.

618. இந்திரன், அக்கினி, விஷ்ணு ருத்திரன், சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, முதலிய தேவர்களும் மற்றும் பூத தேவதைகளும் ஒவ்வொருவர்களுடைய சரீரத்திலும் குடிகொண்டிருக்கின்றனவாகையால் யாரும் சரீரத்தை அலக்ஷியஞ்செய்யக்கூடாது.

619. ஆசையுள்ளவன் தோஷமில்லாதவனாக இருக்கமுடியாது.

620. சகல சங்கல்பத்திலிருந்தும், விலகி நிற்பது முக்தியென்று பிரம்மரிஷிகள் கூறுகிறார்கள்.

621. ஞான மோக்ஷமார்க்கத்தை அடைவதற்குச் சாதனமாகவே உலகம், சரீரம், கர்மம், பொருள், காமம், தர்மம், ஆகாரம் புத்திரன், மனைவி, வீடு, வசனம், எண்ணம், யோகம், சஞ்சாரம், பாக்கியம், மலை, நதி, கடல், ஒளி, இருள், பசி, நோய், முதலியன உண்டாயிருக்கின்றன.

622. தோஷமில்லாதவர்களிடம் தோஷத்தைக் காணும் மனிதனை விட்டு லக்ஷ்மி, சம்பத்து, கீர்த்தி, பொருள், தைரியம், முதலியன ஓடிவிடுகிறது.

623. பொருளாலேயே தர்மம், தர்மத்தாலேயே பொருள் என்று ஆசையாலும் அறியாமையாலும் தாழ்ந்த புத்தியுள்ளவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

624. செய்கை, வாக்கு, மனம், இவைகளால் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் துரோகமில்லாமை, கருணை, தானம், ஆக இந்த மூன்றையும் சீலமென்று ரிஷிகளுக்குத் தலைவராகிய மகாதேவர் கூறுகிறார்.

625. பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதால் அவர்களுடைய கடமையை நிவிர்த்தி செய்ததாகிறது.

626. பாபங்களை எரித்துவிடுவதற்குத் தவத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவழி யிருப்பதாக வேதமும் ரிஷிகளும் சொல்லவில்லை.

627. மனிதன் எப்படி எப்படி எண்ணத்துடன் சாஸ்திரங்களைப்படிக்கிறானோ அப்படி அப்படியுள்ள அறிவுள்ளவனாவான்.

628. நியாயப்படியுள்ள தர்மத்தை அடைந்தவன் பலசாலியாயிருக்கமுடியாது.

629. உலகத்திலுள்ள எவ்வித மனிதனும் ஹிம்சையின்றி ஜீவிக்கமுடியாது.

630. சத்தியலோகம், வைகுண்டம், கைலாசம், முதலிய உலகங்களிற்கூட பூரணதிருப்தியுடையவர்கள் இருக்கமுடியாது.

631. மோக்ஷமடைய முயற்சிப்பவர்களுக்கும் சன்மார்க்கமுடையவர்களுக்கும் உலகத்திற்காணப்படும் பொருள்கள் யாவும் தோன்றி யிருக்கிறதென்பது தேவாதி தேவனுடைய மதம்.

632. சகல ஜனங்களுக்கும் பேதமின்றி மரியாதை செய்தால் இருவர்களுடைய மனமும் தெளிவடைகிறது.

633. உலக மனிதர்களிடம் ஆகாரத்திற்காகவும் மற்றெவ்விதத்திற்காகவும் அடங்கி வணங்கி அடிமையாவதைவிட ஆரண்யத்தில் மிருகக்கூட்டங்களுடன் சஞ்சரித்துக்கொண்டு காய் கனி கிழங்குகளைப் புசித்துக் கொண்டிருப்பதும் தவத்தால் உயிரை விட்டுவிடுவதும் விசேஷமானது.

634. சந்தேகப்பட்ட விஷயமாயிருந்தால் இயற்கையில் முயற்சி செய்யலாம்.

635. உலகத்திலுள்ள எந்தக்காரியங்களையும் மிஞ்சவிடாமல் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மிச்சமின்றி முடித்துவிடக்கூடாது.

636. சரீரமானது சாமுத்ரீக சாஸ்திரப்படி உத்தமயோகிக்கும் அரசனுக்கும் ஒரேவித லக்ஷணமாயிருக்கும்.

637. யாராயிருந்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துச் சாப்பிடாதிருந்தால் மிகுந்த சிரேயஸ் உண்டாகிறதென்று பிரஹஸ்பதி பகவான் சொல்லுகிருர்.

638. ஹ்ருதயம் சுத்தமடைவதற்கு ஈஸ்வரநாமோச்சாரணம் போலுள்ள வேறு மேலான சாதனம் வேதத்திற் கூறப்படவில்லை.

639. நிருவிகல்ப சமாதிவாய்ப்பதற்குச் சிலநாளைக்குமுன் மனது பிரமிக்கும், தத்தளிக்கும், பதரும், திடீரென்று ஓடும் மறையும், மயங்கும், தெளியும், அடங்கும், மீறும், உலக விஷயங்களை அதிகமாகநாடும், வரும், போகும், மீளும், பயங்கரமான தோற்றங்களுண்டாகும், திமிறும், இருளும், ஒளியும், மாறிமாறி வரும், இவைகளெல்லாம் தோன்றி அப்பால் ஒன்றுமின்றிச் சாந்தமடையும்.

640. ஞானப்பியாசமில்லாதவர்கள் சகுணத்யானமும் நிஷ்காமகர்மமும் செய்யவேண்டும்.

641. வேதாகம சாஸ்திரங்களை எவ்வளவு கற்றபோதிலும் பூராமனச் சந்தேகமும் விபரீத பாவனையும் போகமாட்டாது.

642. கிரமமுக்தியையும் மனோவிசுத்தியையும் கொடுக்கிறவன் பிரத்யகாத்மன்.

643. சர்வ வஸ்துக்களும் அழியும்வரை அனுதி.

644. முக்குணங்களின் ஒற்றுமையே பிரகிருதி.

645. காமிய போகத்தையும் நிஷ்காமிய போகத்தையும் கொடுப்பவன் ஈஸ்வரன்,

646. ஞானப்பியாசிகள் உலகத்திலுள்ள யாரையும் விஷம் போல்கருதி விலகவேண்டும்.

647. திரிவித கரணங்களால் யாதொரு பாபமும் செய்யாதவர்கள் யாதொரு வருணாச்சிரம தருமங்களையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை.

648. கிரஹஸ்தாஸ்ரமமானது பல துன்பங்களுக்கும் மனோசலனத்திற்கும் ஏதுவாவதுடன் நிவிர்த்தி மார்க்கத்திற்குத் தடையாயுமிருக்கிறதென்று பல ரிஷிகளும், பிராம்மணர்களும், அரசர்களும், அரசிளங்குமாரர்களும் துறவுபெற்றார்கள்.

649. அவமதிப்போடு ஜீவிப்பது மரணத்திற்குச் சரியானது. அவமதிப்பால் கொடுக்கப்பட்ட அன்னம் விஷத்தைக் கொடுக்கிறது.

650. திருடனாயிருந்தாலும் தர்மசாஸ்திர மரியாதையை அனுசரித்துக் காபஸ்யனைப்போல் சன்மார்க்கத்தை விடாமல் திருடுபவன் பரலோகத்தை அடைகிறான்.

651. யாதொரு ஜீவப்பிராணிகளுக்கும் ஹிம்ஸை, கொலை இரண்டுமில்லாத யாகத்தைச் சொல்லுகிறபடி செய்யலாமென்று அந்தரங்கவேதம் கூறுகிறது.

652. ஆசையின் காரியாகாரியங்களை முன்னிட்டு ஒருவருக்கொருவர் சத்துரு மித்துருக்களேயன்றி உண்மையில் இல்லை.

653. தெய்வகிருபை, புருஷமுயற்சி இரண்டில் தைரியமில்லாதவர்கள் தெய்வகிருபையை மட்டுங் கொண்டாடுகிறார்கள்.

654. பிராக்ஞனுக்கும் கூடஸ்தனுக்கும் பிரகாசமே வடிவம்.

655. சிநேகிதர்கள் சத்துருக்களைப்போலவும், சத்துருக்கள் சிநேகிதர்களைப் போலவும் இருப்பார்கள். சூக்ஷம புருஷர்கள் புத்தியினாலறிந்து விலகவேண்டும்.

656. புண்ணிய தேசங்களுக்குச் செல்வது ஓர்விதமான தவம்.

657. சம்பத்து உள்ளவன் தாதாவாயிருப்பதையும் தரித்திரன் தபசிபோலிருப்பதையுங் கண்டு சத்திய தேவதை ஆச்சரியப்படுவதில்லை.

658. பாபஞ் செய்தவன் நான் கெட்டகாரியத்தைச்செய்து விட்டேனேயென்று உண்மையாக வருத்தப்பட்டால் ஓர் தடவை அப்பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிருன்.

659. அதர்மமும் பாபமும் லோபத்திலிருந்து உண்டாகின்றன.

660. பிறர் பொருளை அபகரிப்பது, பிறர் தாரங்களைத் தொடர்வது, வேகமாகப் பேசுவது, வேகமான நினைப்பு, பசியால் வயிற்றின் வேகம், நிந்திப்பதில் வேகம், நாவால் ருசி வேகம், கெட்ட செய்கைகளை வேகமாகச் செய்வது, இவைகளெல்லாம் லோபத்தாலுண்டாகின்றன.

661. மறைவாகச் செய்யாத காரியங்களெல்லாம் தர்மமென்றும், மறைத்துச்செய்கிறவைகளெல்லாம் அதர்மமென்றும் ரிஷிகள் ஆதியில் சொல்லியிருக்கிருர்கள்.

662. காரியா காரியங்களின் வேற்றுமை தெரியாதிருப்பது அறியாமை. அது உள்ளவரை அஞ்ஞானமிருக்கும்.

663. அநித்திய வஸ்துக்களை ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருப்பது ஞானமார்க்கத்திற்குப் பிரயோஜனமற்றதாகிறது.

664. தவத்தால் திருப்தியடைந்தவன் பிரமலோகத்தையும் விரும்பமாட்டான்.

665. இந்திரிய அடக்கத்துடன் கூடின மனிதனை அறியாமையுலகம் சக்தி யற்றவனென்று நினைக்கிறது. அவன் வசிக்கிற இடம், வனம்.

666. லோபம் போய்விட்டால் அஞ்ஞானம் போய்விடும்.

667. லோபம் நாசமடையும்போது அஞ்ஞானம், அறியாமை, ஆசை, வேற்றுமை, இவைகளும் கூடவே நசிக்கிறது.

668. இந்திரியங்களின் அடக்கமான தவமே தர்மத்திற்கு முக்கிய காரணமென்று பிரகஸ்பதிமதம் சொல்லுகிறது.

669. மோக்ஷமார்க்கத்தை அடையவேண்டியவன் சநாதன தர்மப்படி நடக்கவேண்டும்.

670. இவ்வுலகத்திலுள்ள எந்த வஸ்துக்களிடத்திலும் எவன் பயமடைகிறதில்லையோ அவன் பரலோகத்திலும் ஒன்றிலும் பயமடைகிறதில்லை.

671. பிரம்மதேவருடைய தபோமகிமையால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அன்னம், கனி, கிழங்கு, தான்யம், முதலியவைகளை வீண் உபயோகப்படுத்தவும் அளவுக்குமீறி உண்ணவும் கூடாது.

672. அஹிம்ஸை, சத்தியவசனம், தானம், இந்திரியங்களின் அடக்கம் இவைகளைவிடத் தபசு மேலானதென்று மஹேஸ்வரர் கூறுகிறார்.

673. தவத்தால் தெய்வத்தன்மையை அடையலாம்.

674. ஒரு ஜாதிக்கு விதித்திருக்கிற தர்மத்தை மற்றொரு ஜாதிக்காரர் செய்வது அசத்தியமும் அதர்மமுமாகிறது.

675. அசத்தியமும், சத்தியத்தில் சத்தியமும், என்ற இரண்டில் சத்தியத்தில் சத்தியமே சநாதன தர்மமும் யதார்த்தமும் ஆகுமென்று வாலகில்லியர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

676. வேதத்திற்கு விரோதமான சாஸ்திரங்களைக் கற்பவர்களுக்கு அதிகமான ஜென்ம மரணப் பிரவிருத்தி உண்டாகிறது.

677. எந்த வஸ்துக்களிடத்திலும் பிரீதி வைப்பது சோகத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதால் ஒன்றிலும் பிரீதிவைப்பது கூடாது.

678. பனிரெண்டு வருஷம்வரை சூத்ர ஸ்திரீயுடன் கூடியிருந்த பிராம்மணன் சூத்ரனே ஆகிவிடுகிறான்.

679. விளையாட்டைப்போல வருகிற வினையை விதியாளி விழித்திருந்து விலகிக்கொள்ளுகிறான்.

680. ஸ்திரீகளிடத்திலும் விளையாட்டுக் காலத்திலும், விவாக சமயத்திலும், உயிருக்கு அபாயம் நேர்ந்தசமயத்திலும், திருடர்களிடத்திலும், சொல்லப்படுகிற பொய்யால் தோஷமில்லை.

681. திருடனைத் திருடனென்று சொல்பவன் திருட்டுக்குள்ள பாபத்தையும், திருடனல்லாதவனைத் திருடனென்று சொல்பவன் அதில் இரண்டுமடங்கு பாபத்தையும் அடைகிறான்.

682. நல்லவனை நல்லவனென்று சொல்லலாம். கெட்டவனைக் கெட்டவனென்று சொல்வது கூடாது.

683. நாய், பன்றி, கழுதை, பூனை, காக்கை, தவளை, பாம்பு, எலி, இவைகளைக் கொன்றால் ஒரு வருஷம் தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டும்.

684. எலும்பில்லாத பிராணிகளைக் கொன்றுவிட்டால் கோஜலத்தை ஓர்தரம் பானம்பண்ண வேண்டுமென்று பார்வதி சொல்லுகிறாள்.

685. பெண் வேஷந்தரித்து நாடகத்தில் நடிக்கும் பிராம்மணன், மண்பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஏழு வீடுகளில் பிக்ஷையெடுத்து உண்டு பனிரெண்டு நாளிருந்தால் புனிதனாகிறான்.

686. மனோபலமில்லாதவர்களை விசாலமான அறிவுடைய ரிஷிகளும் தேஜசுள்ள தேவர்களும் விரும்புகிறதில்லை.

687. ஆயுதங்களிலெல்லாம் தீக்ஷண்யமுடையது கத்தி அது எல்லா ஆயுதங்களும் உண்டாவதற்கு முன்பு மஹேஸ்வரராலுண்டாக்கப்பட்டது.

688. காமத்தாலும், சிநேகத்தாலும், கட்டுப்பட்டவனுக்கு மோக்ஷம் சித்திக்கிறதில்லை.

689. ஞானிகள் எதை இச்சிக்கிறார்களோ அது உடனே சித்திக்கிறது.

690. அறம், பொருள், காமம், இம்மூன்றும் சமமாக அனுபவியாமல் ஒவ்வொன்றைமட்டும் அனுபவிக்கிறவன் அவிவேக அதமனாகிறான்.

691. சாந்தம், பொறுமை முதலிய சற்குணங்கள் எவனுக்கு வலுவில் வந்து சேருகிறதோ சோம்பல், நித்திரை முதலிய துர்க்குணங்கள் எவனுக்குத்தானே விலகுகிறதோ அவன் மறுபிறப்பில்லாதவன்.

692. சந்தேகமுள்ள வஸ்துவினிடமிருந்து சந்தேகமில்லாத வஸ்து உண்டாகுமோ என்ற சந்தேகமுள்ளவனைச் சந்தேகமுள்ள காலத்தில் சந்தேகமுள்ளவர்களால் கர்ப்பந்தரித்தவனென்று சந்தேக மஹரிஷி சொல்லுகிறார்.

693. நன்றிகெட்ட மனிதர்களுடைய மாம்ஸத்தை மாம்ஸந்தின்னும் பிராணிகளும், புழுக்களும், பக்ஷிகளுங்கூடத் தின்னமறுத்து விடுகின்றன.

694. எந்த மனிதன் எந்த விஷயத்தை எந்த இடத்தில் ஆரம்பித்தபோதிலும் அந்த விஷயங்களின் முடிவை யுக்தியினால் பரோக்ஷமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

695. உலகமானது பல தோஷங்களையுடையதென்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொண்டபின் மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும்.

696. உலக ஞானந்தெரியாமல் பிரம்மஞானமட்டுந் தெரிந்தவர்களைப் பிரயோஜன மில்லாதவர்கள் என்று பிடிவாத தேவதைகள் சொல்லுகிறார்கள்.

697. மோக்ஷமும் அதை அடைகிற ஞானங்களும், மதங்களும், அநேகம்.

698. ஜீவனையும், ஈஸ்வரனையும் ஐக்கியமாக்கமுடியாது.

699. மனதையும், பிராக்ஞனையும் சேர்ப்பதாலுண்டாவது சஷ்டி.

700. மனதையும், பிராக்ஞனையும் ஒன்றுபடுத்துவதாலுண்டாவது பௌர்ணமை.

701. நற்குலத்திற் பிறந்தவர்கள், இன்சொல் கூறுகிறவர்கள், நல்ல ரூபமுள்ளவர்கள், பிரம்மஞானம், சாஸ்திரஞானம், இவைகளை உடையவர்கள், நற்குணமுடையவர்கள், ஆசையற்றவர்கள், சிரமத்தை ஜெயித்தவர்கள், நல்ல மித்திரர்களை உடையவர்கள், நன்றி அறிவுள்ளவர்கள், எல்லாமறிந்தவர்கள், கோபமில்லாதவர்கள், இனியகுணமுடையவர்கள், சத்தியவசனஞ்சொல்லுகிறவர்கள், இந்திரியங்களை வென்றவர்கள், எப்போதும் முயற்சியைச் செய்பவர்கள், குலத்தின் தலைவர், தோஷங்களில்லாதவர்கள், கீர்த்தி பெற்றவர்கள் இவர்களை எவ்விதத்திலாவது சிநேகிக்கவேண்டும்.

702. பேராசை கொண்டவன், குரூரமாயிருப்பவன், தர்மத்தை விட்டவன், ஹிம்ஸை செய்கிறவன், நீசன், பாப நடையுள்ளவன், எல்லாரிடத்திலும் சந்தேகப்படுகிறவன், யாதொரு முயற்சியுமில்லாதவன், தாமச சுபாவ முள்ளவன், கோணலாயிருப்பவன், நிந்திக்கப்பட்டவன், தூரஸ்திரீகளை அணைபவன், குருதாரத்தினிடம் செல்லத்துணிபவன், துன்பமுள்ள சமயத்

தில் விலகிப்போகிறவன், கெட்ட யுக்தியுள்ளவன், வெட்கமில்லாதவன், எல்லாரிடத்திலும் பாபத்தைப் பார்க்கிறவன், வேதத்தை நிந்திக்கிறவன், நாஸ்திகன், பலவிதமான நிந்தனையுடையவன், காமத்தில் பற்றுதலுடன் சஞ்சரிப்பவன், சபைக்குதவாதவன், உலகத்தாரால் பகைக்கப்பட்டவன், பிரதிக்ஞையில் உறுதியில்லாதவன், கோட் சொல்லுகிறவன், கல்வி அறிவில்லாதவன், மாத்ஸர்ய முள்ளவன், கெட்ட எண்ணமுடையவன், தீமை குடிகொண்டவன், கெட்ட இயற்கையுள்ளவன், நல்லமனமில்லாதவன் அன்னிய மதங்களையும் ஆசாரியர்களையும் தூஷிக்கிறவன், ஞானிகளை ஏசுகிறவன், கபடன், சிநேகிதர்களுடன் விரோதிப்பவன், எப்போதும் பொருளைக்குறித்தே சஞ்சரிப்பவன், சக்திக்குத் தகுந்தபடி கொடுப்பவர்களிடம் சந்தோஷமடையாத அற்பபுத்தியுடையவன், மித்திரனுக்கு அதைரியத்தை உண்டு பண்ணுகிறவன், காரணமில்லாமற் கோபித்துக்கொள்ளுகிறவன், காரணமின்றி வெறுத்துக்கொள்ளுகிறவன், சிநேகிதர்களையும் சுபகாரியங்களையும் வேகமாக விலக்குபவன், அறியாமற்செய்த அற்ப அபகாரத்தால் முன்செய்த பெரிய உபகாரத்தை நினையாதிருப்பவன், காரியத்திற்காக மித்ரர்களை விரும்புகிற மித்ரத்வேஷி, மித்ரனுக்கொப்பான முகங்கொண்ட சத்ரு, கோணலான பார்வையுள்ளவன், திடுக்கிடும்படி பேசுகிறவன் நடக்கிறவன், பிராணிகளைக் கொல்வதில் விருப்பமுடையவன், மாறுன பார்வையுடையவன், க்ஷேமலாபத்திற் சந்தோஷமடையாதவன், இவர்களை முன் பின் ஆலோசியாமல் அடியோடு விலக்கிவிடவேண்டும்.

703. பொருள் நஷ்டமானுலும், தாரம், மாதா, பிதா, புத்திரன் முதலியவர்கள் மரணமடைந்தாலும் சோகம் வராத பூரிதந்த்ரயோக மடைந்தவனைத் தெய்வசக்தியுள்ள மனிதனென்றறியவேண்டும்.

704. ஜீவர்கள் மனிதவடிவமாய்ப் பிரகாசிக்கிற காலங்களில் சுக துக்கங்கள் தேருருளையைப்போலச் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றன.

705. சுகத்தின் முடிவில் துக்கமும் துக்கத்தின் முடிவில் சுகமும் வருவதை அறிந்தவர்கள் பாபபுண்ணியங்களைச் செய்வதில்லை.

706. ஆரம்பத்தில் சுகம், துக்கம், போலவும், துக்கம் சுகம் போலவும் தோன்றும்.

707. சுக துக்கங்கள் எவன் மனதை அசைக்கவில்லையோ அவனைத் தேவர்கள் சிநேகிக்க வருகிறார்கள்.

708. சுக துக்கங்களும் அதன் அனுபவங்களும் பிரயோஜனங்களும் சரீரத்துக்கா, இந்திரியங்களுக்கா, பிராணனுக்கா, மனத்திற்கா, ஜீவனுக்கா என்பதை முதலில் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

709. உண்மையாய் ஞானமடைய முயற்சி செய்கிறவர்களுக்கு அஷ்ட திக்கு பாலகர்களும் சகாயஞ்செய்கிறார்கள், மறைவாகவே பின்னால் வந்துகொண்டே யிருக்கிறார்கள்.

710. நல்ல அறிவை அடையாமலும் மூடத்தன்மையிலுமிருந்து விலகியவர்கள் அளவுகடந்து சந்தோஷிப்பார்கள். எல்லையின்றித் துக்கிப்பார்கள்.

711. பிரபஞ்ச லௌகீகதிருஷ்டி உடையவர்களுடன் சகவாசஞ் செய்வது யோக ஞானப்பியாசிகளுக்குப் பெரியஆபத்து.

712. பெரிய பட்டணங்களையும் பெரிய வனாந்தரங்களையும் சமமாகப் பார்க்கிறவன் தெளிந்த உத்தமஞானி.

713. ஆத்மா விஷயத்திலும் சரீர விஷயத்திலும் ஸ்திரீ புருஷபேதம் பார்க்காதவன் அதிசூக்ஷ்ம அபேத ஞானி.

714. யாதொரு முயற்சியும் யோஜனையுமில்லாமல் நிருவிகல்ப ஸமாதி வந்துவிடுவது சகஜ நிஷ்டர்களின் சுபாவம்.

715. வாக்குமாத்திரம் வசனியாமல் சகல இந்தியங்களும் மனதும் அலைந்துகொண்டிருப்பதைக் கைக்கொண்ட மவுனிகள் கர்மேந்திரிய கபட யோகிகள்.

716. உள்ளதை உள்ளபடி சொல்வதால் பாரமார்த்தீக விரோதமில்லாவிட்டாலும் வியாவகாரிக விரோதமுண்டு.

717. உண்மை ஞானிகளின் நிலைமையை இன்னபடியென்று உறுதியாக நிச்சயித்துவிட முடியாது.

718. பற்றை விடுவதும் பற்றை அடைவதும் பந்தம்.

719. சகல லோக கர்த்தாவாகிய பரவாசுதேவர் சகல ஞான கர்த்தாவாகிய மஹாதேவர் சகல யோக கர்த்தாவான ஹிரண்யகர்ப்பர் சகல தர்ம கர்த்தாவாகிய மஹேஸ்வரர் சகல வீர்ய கர்த்தாவாகிய லக்ஷ்மி சகல பராக்ரம கர்த்தாவாகிய மஹேஸ்வரி சகல வித்யா கர்த்தாவாகிய சரஸ்வதி சகல சாங்கிய கர்த்தாவாகிய கபிலமஹரிஷி சகல தேஜோ கர்த்தாவாகிய சதா சிவன் இவர்களெல்லோருடைய அந்தரங்க அனுபவம் ஒன்றே.

720. எந்த விஷயத்திற்கும் எக்காலத்திலும் எவரிடத்தி லும் உயர்வு தாழ்வு உற்பத்தியாகாத மனதில் உண்மை ஞானம் பிரதி பலிக்கிறது.

721. ஆத்மாவாகிய நமக்குத் தெரியாமல் யாதொரு சங் கல்பமும் உதிக்கக்கூடாதென்று கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டு அதன்படி அனுஷ்டித்து வந்தால் சில வருஷங்களில் மனோலய ஸமாதி வந்துவிடும்.

722. நிர்மானுஷ்யமான பரம ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் தனி மையில் ஆத்மவிசாரஞ் செய்துகொண்டிருப்பதனாலுண்டாகிற சக்தியில் பதினாயிரத்திலொருபங்கு கூட வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்பதினாலும், உபந்நியாஸம், தீர்த்தயாத்திரை, ஆலயதரிசனம், இவைகளாலும் உண்டாகிறதில்லை.

723. பரமாத்மாவுக்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும் மத்தியில் ஒன்றுமேயில்லையென்று நினைக்கிற வஸ்து ஒன்றுமட்டும் இருக் கிறதென்று மஹாபுருஷராகிய ஸ்ரீ சங்கரர் சொல்லுகிறார்.

724. சதா ஆடிக்கொண்டிருக்கிற வஸ்துவை ஆடாது நிறுத்திவிடலாம் ஒருக்காலும் ஆடாத வஸ்துவை ஆட்டிவைக்க முடியாது.

725. எல்லாவற்றையும் வெறுத்தவர்களுக்கு உலகத்தில் என்னவேலையென்று சாமான்ய பாமரஜனங்கள் சொல்லுவது வேதத்தின் ரகஸ்யம்.

726. நாமே நம்முடைய மாயாசங்கல்பத்தினால் நம்மை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

727. சித்தர் மதகர்த்தாவான அஸ்வினிதேவர்களுடைய அந்தரங்கமதமே இனிமேல் உலகத்தில் பரவப்போகிறது.

728. பிரபஞ்சத் தோற்றங்கள் மறைந்துவிடுவதனல் மட்டும் பிரம்மஞானியென்று சொல்லிவிடமுடியாது.

729. மனச்சந்தேகமும், அஞ்ஞானமும், ஆசையும் உடையவர்களுக்கு மட்டும் சாஸ்திரங்கள் பிரயோஜனப்படும்.

730. ஆத்மஞான ரேசகம் இரண்டு நாழிகை பரிபந்தம் சித்தியானவர்களுக்குச் சூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கிற மஹான்கள் பிரசன்னமாகிருர்கள்.

731. பிரம்மாந்திரத்தின்மேல் பூர்ண ரேசகத்தால் பிராணவாயு அசையாது நின்றுவிடுகிற காலத்தில் பரகாயப் பிரவேஸசித்தி உண்டாகிறது.

732. வெளிக்கும்பகமும் உள் பூரகமும் மத்தியரேசகமும் ஒன்றுகூடி நின்ற காலத்தில் ஸ்தூல சரீரத்தை ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கச்செய்யும்.

733. தான்செய்கிற பாபபுண்ணியங்களெல்லாம் காலக்கிரமத்தில் தன்னையே வந்தடைகின்றன.

734. சில கெட்டவஸ்துக்கள் மோக்ஷசாதனமாகவும் சில நல்லவஸ்துக்கள் பந்த சாதனமாகவும் ஆகின்றன.

735. நாம் பற்றை விடுவதைக் காட்டிலும் பற்று நம்மை விடும்படி செய்துகொள்ளுவது உத்தமம்.

736. உலகத்திலுள்ள சகல ஜனங்களையும் பொதுவாகப் பாவித்து உபதேசிப்பது உத்தம ஞானிக்கு லக்ஷணம்.

737. ஒவ்வொரு சங்கல்பத்திலும் ஒவ்வொரு சூக்ஷ்ம சிருஷ்டியும் பல ஜென்ம சமஸ்காரங்களும் அடங்கியிருக்கிறதென்று மஹாத்மாவாகிய பிரஹஸ்பதி பகவான் சொல்லுகிருர்.

738. உலக மயக்க வஸ்துக்களும் காலாந்தரத்தில் ஞான சாதனமாக முடிகிறது.

739. அதிகக் காரமும், புளிப்பும், உப்புங் கலந்த பதார்த்தங்கள் சம்பந்தப்படுவதால் மனேசலனமும் காமக்குரோத விருத்திகளும் சரீரத்திற்கு ரோயும் உண்டாகின்றன.

740. மதாபிமானம், சாஸ்திராபிமானம், தேசாபிமானம், குலாபிமானம், சரீராபிமானம், அஞ்ஞான ஜீவகாருண்யம் இவைகளுங்கூட உத்தம ஞானத்திற்குத் தடையாயிருக்கின்றன.

741. நான்கு ஜாதிகள், நான்கு ஆஸ்ரமங்கள், அவற்றின் கட்டுப்பாடுகள் இவற்றையெல்லாம் வெகுகாலங்களுக்குமுன் உத்தம ரிஷிகளால் நல்லெண்ணத்துடன் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதாயிருந்தாலும் சுதந்தர ஆத்மஞானத்திற்குத் தடையாயும், சரீரத்தைமட்டும் பொருந்திய கற்பனுவடிவமாயும் ஆத்ம மனோதர்மங்களுக்கு யாதொரு சம்பந்தமில்லாதிருக்கின்றது.

742. இஷ்டப்பட்ட வஸ்துக்களில் இச்சையும், இஷ்டப்படாத வஸ்துக்களில் இச்சையின்மையும் இல்லாதவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் உலக இன்பதுன்பங்கள் பதிவதில்லை.

743. பரமாத்மா ஒன்றைத்தவிர மற்ற வஸ்துக்களை யெல்லாம் துரும்பாக நினைப்பது நிராசையை அடைவதற்கு ஓர்சிறந்த வழி.

744. பேசாதிருந்துகொண்டு வாக்கை ஜெபிப்பதைவிடப் பேசிப் பேசி ஜெபிப்பது ரிஷிகளது சித்தாந்தம்.

745. திருப்பாற் கடல், ஸ்வேதகிரி, வைஜயந்தி இம்மூன்றிடங்களில் மூன்று ஏகாந்த ஸ்தானங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு முறையே நாராயணன், சங்கரன், நான்முகன் மூவரும் வாசஞ்செய்துகொண்டு பாரமார்த்தீக விசாரணையிலிருந்துவருகிறார்கள்.

746. குண்டலினீசக்தியும், ஞானசக்தியும் சம்பந்தப்பட ஆரம்பிக்கும்போது கூர்மநாடி பிரம்மரந்திரத்தில் செல்லும் அப்போதே அஷ்டமாசித்திகளின் அறுபத்துநான்கு தெய்வீக வடிவங்கள் பிரசன்னமாகிறது.

747. உலகமயக்க அநித்திய வஸ்துக்களை விரும்பி உலகாதீத உத்தமனிடத்திலும் முற்றுந்துறந்தமுநியோர்களிடத்திலும் முறையிடுவது நியாயமல்ல.

748. அபூர்வ அஷ்டமாசித்திகளின் ஆசையால் பிரயத்தன யோகாப்பியாஸஞ்செய்பவர்களுக்குச் சித்திகள் பிரசன்னமானாலும் மீண்டும் பல ஜென்மங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள்.

749. பிரஹ்மத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிற ஞானப்பியாசிகளுக்கு அந்தர் முகத்தில் தடைகளுண்டாகு மானல் பகிர்முகக்கடமைகளில் பாக்கியிருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

750. பரமாத்ம உணர்ச்சியுடன் அபேதமாக சகுணத் தியானஞ்செய்வது நிர்க்குணத்தியான மென்றே வேத புருஷன் கூறுகிறான்.

751. சகுணத்தியானஞ் செய்துவரப் பிரயத்தனமில்லா மலே நிர்க்குணத்தில் சேர்ந்து விடுகிறான்.

752. யோகமும் ஞானமும் ஒன்றைவிட்டொன்றைப் பிறி க்க முடியாத தத்துவங்கள்.

753. இப்போதிருக்கிற விஷ்ணு, பிரம்மா, சிவன் இம் மூவருக்குப்பின் அந்த ஸ்தானங்களுக்கு முறையே நாரதர், ஹனு மார், நந்தீஸ்வரர் என்ற மூவர்களும் தயாராயிருக்கிறார்கள்.

754. சிங்கம், புலி, கரடி, யானை இவைகள் வசிக்கக்கூடிய மகா பயங்கரமான நிர்மானுஷ்ய வனாந்தரத்தில் தனிமையாக வசித்துக்கொண்டு உலக ஆசையை ஜெயிப்பதைக்காட்டிலும் பிர பஞ்சமயக்க அநித்திய வஸ்துக்கள் நிறைந்த பெரிய பட்டணங்க ளின் நடுவில் பல ஜனங்கள் மத்தியிலிருந்துகொண்டு ஜெயிப்பது மகா விசேஷம்.

755. மனச்சாக்ஷிக்குச் சம்மதமில்லாமல் கட்டுப்பாட்டுக் காகச் செய்யப்படுகிற எந்தக்காரியங்களும் நிலையானதும் உத்தம மானதுமல்ல.

756 ஆரம்பித்த எந்தக்காரியங்களும் பூர்த்தி பெறவில்லை யானல் அதினின்றும் விலகிவிடவேண்டும். அல்லது பிராயோ பப்பிரவேஸம் செய்துவிடவேண்டும்.

757. தெய்வத்தை நம்பித் தெய்வசம்மதமாகச் செய்யப் படுங்காரியங்களையன்றி மனுஷ்யர்களைநம்பி மனுஷ்ய சம்மதமாகச் செய்யப்படுங்காரியங்கள் நிலைபெறமாட்டாது.

758. உத்தமமான தெய்வீகத்தன்மை பொருந்திய, உண் மையுள்ள, உறுதியான, யாதொரு பிரதிப் பிரயோஜனத்தையுங்

கருதாத மஹத்தை யுணர்ந்த உபதேஸ கர்த்தாக்களான பிரஹ்ம ஞானிகள் சஞ்சரிக்காத தேசங்களில் அசுரசம்பத்தோடு கூடிய வர்களும் குதர்க்க மார்க்கங்களில் செல்பவர்களுமான பிரஜைகள் நிரம்பியிருப்பார்கள்.

759. உள்ளதை இல்லாததாகவும் இல்லாததை உள்ளதாக வும் செய்துவிடக்கூடிய மஹாமாயையின் சொரூபத்தை இன்ன படியென்று கண்டுபிடிப்பதற்குப் பிரஹ்ம விசாரமே தகுந்த உபாயமென்று பத்ரி நாராயண மஹரிஷி உபதேசிக்கிறார்.

760. இச்சையும் இச்சையின்மையும் இரண்டுமுள்ளதும் இரண்டுமில்லாததும் ஆகநான்கும் இந்த நான்கையுந்தாண்டிய தும் இவ்வைந்துமில்லாத ஹ்ருதயத்தை யுடையவர்கள் நிர்விகார நிருவிகற்ப ஞானிகள்.

761. மனத்தோடுமட்டும் அனுஷ்டிக்கக்கூடியது, இந்திரி யங்களோடு மாத்திரம் செய்யக்கூடியது, சரீரத்தோடும், சரீரத் திற்குட்பட்ட விவகாரங்களோடும், சிலர்களோடும், பலர்க ளோடும், சிலதூரங்களோடும், பலதூரங்களோடும், அனுஷ்டிக் கக்கூடிய அனுஷ்டான முறைகள் ஈஸ்வர சம்மதமானது நியாய மானது.

762. வெளியில் மட்டும் பற்றை விட்டு உள்ளே பற்றை வைத்துக்கொண்டிருப்பதும் உள்ளே பற்றை விட்டு வெளியில் பற்றை வைத்திருப்பதுமான துறவிகளில் அகத்துறவிக்கு ஆத்ம ஞானமும் புறத்துறவிக்குப் புண்ணியமும் கிடைக்கிறது.

763. ஒன்றையுங்கருதாத வுள்ளத்தில் ஒன்று கருதப்படு மானால் அது சவிகற்ப சமாதி.

764. மனத்தாலும் கண்களாலும் பார்க்கக்கூடிய வஸ்துக் களையெல்லாம் பரமாத்மாவாகப் பார்க்காவிட்டாலும் பார்க்கமுடி யாமற் போனாலும் பரமகுருவாகப் பார்க்கிறதனால் பரமபாக்கிய ஸ்தானம் பலிதமாகிறது.

765. சர்வவல்லமையுள்ள வஸ்துவும் ஒரு வல்லமையுமில் லாத வஸ்துவும் பிரஹ்மம்.

766. வேகமாக எழும்பப்படுகிற மனோசங்கல்பங்களை மெதுவாக எழும்பும்படி சாந்தமடையச்செய்து அதையும் உபசாந்

தப்படுத்தி அதிரகஸ்ய வஸ்துவில் கறைந்து விடும்படி செய்வது ஆத்மப் பிரஹ்மயோகம்.

767. ஏழாயிரந்தரம் பிரணவ முச்சரிக்கும்வரை பிராண வாயுவைப் பிரம்மரந்திரத்தில் நிலைபெறச் செய்துவிட்டால் பர காயப்பிரவேச சித்தியும்ஆகாயகமன ஆரம்பமுமுண்டாகின்றன.

768 உண்ணும்போது சூரியகலையின் அக்கினி அம்சத்தி லும் உடுக்கும்போது சந்திரகலையின் பூமி அம்சத்திலும் பேசும் போது பூரணகலையின் ஜலாம்சத்திலும் உறங்கும்போது சூரிய கலையின் ஆகாச அம்சத்திலும் ஆத்மவிசாரஞ் செய்யும்போது அதி சூக்ஷுமகலையிலும் பிராணவாயுவை நிறுத்துகின்றவர்களு க்கு உத்தம புருஷராகிய எமதரும ராஜனுடைய பயமில்லை

769. அன்பு, அறிவு, அடக்கம், அமைதி, ஆதி, உயர்வு, உபாயம், உறுதி, உத்தமம், உதாரம், சாந்தம், சமம், சகஜம்,சக்தி, சத்தியம், சித்தி,ஞானம், தைரியம், தருமம், தானம், நிராசை, பரி சுத்தம், முக்தி, மௌனம், வீர்யம், வேதம், மாருத ஆனந்தம், தேஜஸ், இவைகளெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்றுள்ளவர்கள் மஹாத்மாக்கள்.

770. உத்தமஞானி, உத்தமயோகி, உத்தமபக்தன், இம் மூவர்களுடைய அந்தக்கரண விருத்தியானது ஒரே சத்துவ குணத்தை மீறி அப்பாற் செல்லவில்லை.

771. எந்தக் காரணங்களைக் கொண்டாவது பிரபஞ்ச ஜீவர் களைப் பிரம்மிக்கும்படி செய்து ஏமாற்றி விடும்பக்ஷத்தில் சில காலங்களுக்குப்பின் அந்த ஏமாற்றம் ஏமாற்றியவர்களையே வந் தடைகின்றன.

772. இன்பதுன்பங்களின் முடிவான எல்லை கண்டவர்கள் இவ்வுடம்போடு இந்தவுலகத்தில் வசிக்க ஆசைப்படுவதில்லை.

773. கிருதயுகத்தில் சத்தியத்தினுல் மட்டும், திரேதாயுகத் தில் அன்பினுல் மட்டும், துவாபரயுகத்தில் அறிவினுல் மட்டும் கலியுகத்தில் அதிகாரத்தினுல் மட்டும் அந்தந்த யுக காலங்களி லுள்ள அரசர்களால் ராஜ்ய பரிபாலனம் நடந்து வருகிறது.

774. சத்தியத்தில் அசத்தியத்தையும் அசத்தியத்தில் சத்தியத்தையும் கற்பிப்பவர்கள் நாஸ்திகர்கள்.

775. தெய்வீகத்தன்மைவாய்ந்த ஈஸ்வரசக்தி பொருந்திய சர்வமதங்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் பொதுவான சமரஸ சுபாவமுள்ள தேஜோமயவடிவரான ஓர் அவதாரபுருஷன் தோன்றியிருக்கிறான். ரகஸ்யஸ்தானத்தில் வசித்துவருகிறான் கூடியகாலத்தில் தோன்றப்போகிறான்.

776. பக்தியோகத்தால் வசப்படாத மனத்தை மற்ற எந்த யோகத்தாலும் வசப்படுத்தமுடியாது.

777. புண்ணியதீர்த்தங்களில் அடிக்கடி ஸ்நானம் செய்வதால் நாடிசுத்தியும் ரத்தசுத்தமும் சரீரஆரோக்யமும் உண்டாகின்றன.

778. எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய எம்பெருமானது பாதாரவிந்தத்தை இடைவிடாது தியானித்துக் கொண்டிருக்கிற மஹாபக்தர்களது பாததூளியைச் சிரமேற்றாங்கி யிருப்பவர்களுக்குச்செய்யும் கைங்கரியமே பரமமோக்ஷசாதன மென்று உண்மைத் தொண்டர்களுக்குத் தலைவரான நாரத மஹரிஷி பாஞ்சராத்ரத்தில் கூறியிருக்கிறார்

779. சுதந்தர கர்மயோக அகங்கார நிச்சயத்தால் கரும யோகப்பிரயோஜனப் பிராப்தியின் அனுபவமும் பரதந்திர கைங்கரிய நிஷ்காம நிச்சயத்தால் சாந்தகுண ஞான பலப்பிராப்தியின் அனுபவமும் சம்பவிக்கின்றன.

780. அஞ்ஞான அனுபவ குணமும் சத்துவ வித்தியா அகங்காரமும் யதார்த்தமான ராஜஸவிருத்தியும் அதன் அனுபவங்களும் அவதார புருஷர்களுக்குங்கூட உண்டாகின்றன.

781. தான் பூரண ஞானியானபின் தன்னைப்போல் சகலரும் ஆகவேண்டுமென்றும் தான் அஞ்ஞானியாயிருப்பதால் தனக்குச் சித்தசுத்தியும் ஞானமும் உதயமாகவேண்டுமென்றும் இந்த இரண்டுவித உலக உபகாரிகளும் உத்தமமானவர்கள்.

782. மெய்யான விஷயங்களைப் பொய்யாகவும் பொய்யான விஷயங்களை மெய்யாகவும் பிரயோஜனமில்லாத காரியங்களில்

விருப்பமும் பிரயோஜனமுள்ள காரியங்களில் வெறுப்பும் வேத வாக்கியங்களில் அவநம்பிக்கையும் அசிரத்தையும் கொண்டவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் பூர்வ ஜென்மாந்தர பாபங்களும் அழுக்கும் படிந்திருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

783. கலப்பில்லாத உத்தம ஞானேதயத்தை யடைந்தவர்கள் நிருவிகல்ப சமாதியைத்தவிர வேறுஒன்றுக்கும் உபயோகப் படமாட்டார்கள்.

784. சமஸ்த வஸ்துக்களையும் பிரஹ்மமாகவாவது தானாகவாவது பார்ப்பதால் காமக்குரோதாதி பதின் மூன்று கெட்ட குணங்களும் ராகத்து வேஷாதி விருத்திகளும் உண்டாவதில்லை.

785. சமஸ்த உலக சுகங்கள் நவரசங்களின் சூக்ஷம சுகம், அறுசுவை உணவுகளின் சுகம். ரூபங்களின் சகல சுகம், சர்வ வாசனைகளின் சுகம், சயன மாதர்களது சமஸ்த ஸ்பர்ஸ சுகங்கள். வித்யாசுகம், சஞ்சாரசுகம், அஞ்ஞான அபேதசுகம், இவைகளை யெல்லாம் வெறுத்தவர்களது ஹிருதயத்தை, யோக சுகம் மெல்ல வந்து எட்டிப்பார்க்க ஆரம்பிக்கிறது.

786. தர்மத்தைமட்டும் ஸ்தாபிக்கவந்த அவதார புருஷர்களுக்கும்,மதத்தைமட்டும் நிலைநிறுத்தவந்த ஆசாரியர்களுக்கும், துஷ்டர்களை மட்டும் அடக்கவந்த ஹம்ஸபூதர்களுக்கும், உள்ள பிரஹ்ம சுகத்தைக்காட்டிலும் ஒன்றையுங்கருதாததை ஸ்தாபிக்க வந்த உத்தமோத்தமர்களுக்கு அதிகம்.

787. எந்தக்காலத்திலும் மாற்றமடையாத மஹான்களது ஹிருதயத்தில் ஏதாவது மாற்றமுண்டாகுமானுல் அது சத்திய சங்கல்பமென்று நிச்சயிக்கவேண்டும்.

788. அதிக ஜனங்களுக்கு அவாந்தர ஞானத்தை உபதேசிக்கலாமேயன்றிச் சாக்ஷாத் ஞானத்தை ஏகதேச ஜீவர்களுக்கு மட்டும் உபதேசிக்கமுடியும்.

789. உற்பத்தி நாசமில்லாத வஸ்துவினிடமிருந்து உற்பத்தி நாசமுள்ள வஸ்துக்கள் உண்டாயிருக்கக் காரணமில்லையென்று விசிஷ்டாத்வைதம் கூறுகிறது.

790. ஒரேதத்துவ சொரூபத்தில் ஒன்றையும் இரண்டையும் மூன்றையும் அத்வைத த்வைத விசிஷ்டாத்வைத ஆசாரியர்கள் கற்பிக்கிறார்கள்.

791. எப்போதும் நம்மைவிட்டுப் பிரியாத வஸ்துவில் பிரியம் வைப்பது ஞானயோகமென்றும் பிறிகிற வஸ்துவில் பிரியம் வைப்பது பக்தியோகமென்றும் பெயர்

792. நம்மால் ஆகக்கூடாத காரியம் பாரமார்த்திக வியாவகாரிகமென்ற இரண்டிலுமில்லை யென்று ஒவ்வொரு ஜீவர்களும் எண்ணவேண்டும்.

793. ஒன்றில் ஒன்றற்றவாதமும் இரண்டில் ஒன்றில்லாதவாதமும் பயனற்றது.

794. பிர்ம்மதேவரிடத்திலும் பிராம்மணன், பறையன், கழுதை, புழு, நாய், இவர்களிடத்திலும் ஓரே பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறவன் உத்தமஞானி.

795 பற்றும் பற்றுமில்லாத்தும் இல்லாத ஹிருதயத்தில் உண்மையான தேஜோ ஞானம் உதயமாகிறது.

796. நமக்கு ஞானம் உதயமாகுமோ ஆகாதோ என்ற சந்தேகமுடைய அபாவ ஞானிகளிடமிருந்து ஞானசக்தி, வீர்ய சக்தி இரண்டும் விலக ஆரம்பிக்கிறது.

797. ஜன்ம மரண நாசம், மனோதுக்க நிவிர்த்தி, உண்மை ஞானத்தோற்றம், மனோலயசமாதி, சர்வசந்தேகதீரம், பரமாத்ம தரிசனம் இவைகள் பொருந்தியுள்ள மதமே வைதீகம்.

798. எல்லா யோகங்களும் ஹிருதயத்தோடு முடிகிறபடியால் ஹிருதயமுந் தாண்டிய யோகத்தை அடையவேண்டுமென்று புத்த பகவான் கூறியிருக்கிறார்.

799. அகண்டமான ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் அகண்டமல்லாத பல வஸ்துக்கள் தோற்றுவது சகஜம்.

800. ஈஸ்வர கிருபையாலும், குருவின் காருண்யத்தினாலும், புருஷப்பிரயத்தனத்தினாலும் பல இடையூறுகளைத் தாண்டிப் பரமாத்மப்பலனை அடையப்போகுந் தருவாயில் பலமான புதிய ஓர் பிரதிபந்தம் வெகு நளினமாக வந்து பொருந்தும்,

801. நாம் நினைக்கிற ஒவ்வொரு நினைப்புகளும் ஒவ்வொரு ஜென்மங்களென்று மனத்தின் நிஜசொரூபத்தை உணர்ந்தவர்களும் ஜென்ம மரணங்களின் யதார்த்தத்தை அறிந்தவர்களும் கூறுகிறார்கள்.

802. பிரபஞ்ச சிருஷ்டிகளில் உண்மைஞானிகள் ஆச்சரியப்படத்தக்க வஸ்துக்களும் செய்கைகளும் இல்லவே இல்லை.

803. நிவிர்த்தி மார்க்கத்தைப் போதித்துக்கொண்டு வருபவர்களுக்குப் பிரவிர்த்தி மார்க்கபோதகர்கள் தடைசெய்வது எக்காலத்தும் தேவ அசுர மனுஷவர்க்கங்களிலிருக்கின்றன.

804. மதம், தேசம், வேதம், ஸ்திரீகளின் கற்பு, இவைகளுக்கு அபாயமான ஆபத்து உண்டாகுங்காலங்களில் உயிரைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றக்கூடிய ஆற்றலுள்ள தீவிரதர ஹிருதயமுடையவன் தேவாம்சமுடைய பரமபாக்கியசாலி.

805. மதஸ்தாபனமும், கக்ஷிப்பிரதிக்கக்ஷிகளும், அகங்காரமும், வீண் எண்ணங்களும் அறியாமையிலிருந்துண்டாகின்றன.

806. பிரஹஸ்பதி பகவான் சிறந்த மஹரிஷிகளது கூட்டத்தில் யாதொரு ஜீவஹிம்ஸையுமில்லாத பூஜை, யாகம், ஹோமம், புண்ணியகாரியம், யோகம், ஆஸனம், செய்கை சிகிச்சை இவைகளைச் செய்வதுதான் உத்தமமென்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார்.

807. உலக சுகதுக்கங்கள் செவிக்குக் கூடவராத நிலைமையிலிருந்து கொள்வது ஒருபெரிய யோகமென்று ஜாபாலமஹரிஷி கூறுகிறார்.

808. அதிரமணீயமான ஆச்சரியமுள்ள அபுரூபமுடைய அறுசுவை உணவாதிகளைக்கண்டபோது எவன் மனது பிரமித்து ஆனந்தமடைந்து நாவில் ஜலம் ஊறுகிறதோ அவன் யோகம், ஞானம், மோக்ஷம்,என்ற வார்த்தைகளையே விட்டுவிடவேண்டும்.

809. சாதாரணமான நித்திரையினின்றும் விலகியவர்களுக்கு அதன் மயக்கந்தீரச்சில விநாடிகள் செல்லுகின்றது. பரமாத்மஞான நிஷ்டையாகிய நனவில் சுழுத்தியினின்றும் விலகியவர்களுக்கு அதன் மயக்கம் தீருவதேயில்லை.

810. வாக்கு, சரீரம், மனம், என்ற மூன்று கரணத்தையும் பற்றிநிற்பது கரும யோக அனுஷ்டானம், மனம், வாக்கு, என்ற இரண்டையும் பற்றி நிற்பது பக்தி யோக அனுஷ்டானம்.

811. அதி சூக்ஷ்ம யதார்த்த அந்தரங்க அனுபவமே இன்னதென்றுதெரியாதவர்களது கண்களுக்குப் பகிரங்க ஸ்தூல சரீர கரும பேதத்தின் தோற்றங்களே அபரிமிதமாகப் புலப்படுகின்றன.

812. பாபத்தைப்போலவே புண்ணியத்தையும், அதர்மத்தைப் போலவே தர்மத்தையும், ஞான யோகிகள் விட்டுவிடவேண்டும்.

813. வைதீக ஞானமதத்தின் அனுஷ்டானத்தையே எதார்த்த சாங்கிய மதம் கற்பிக்கிறது.

814. பிராம்மண, க்ஷத்திரிய, வைஸ்ய, சூத்ர, பிரம்மசர்ய கிருகஸ்த, வானப்ரஸ்த, சந்நியாஸமென்று சொல்லப்படுகிற வருணாஸ்ரமங்களையும், அவற்றின் தர்மங்களையும், கட்டுப்பாடுகளையும், உலகத்திலுள்ள, சகல மதங்களின் பந்தங்களையும், கர்ம யோக, பக்தியோக, ஞானயோகமென்ற மூவகை யோகங்களின் நிபந்தனைகளையும் வேதாகம புராணஸ்மிருதிகளில்கூறும் எல்லாக் கட்டுப் பாடுகளையும் ஒருங்கே கடந்தவர்கள் சர்வசங்கபரித்தியாகிகள்.

815. ஒரேகடவுள், ஒரேஜாதி, ஒரேமதம், என்ற தத்துவத்தை உலகமுழுவதும் பரவச்செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்ட தீவிர மஹரிஷிகள் கிரேதா, த்ரேதா, துவாபர, கலி, முதலிய நான்கு காலங்களிலுமிருக்கின்றார்கள்.

816. சத்திய சொரூபமான பரமாத்மாவை அறியாதவர்கள் சத்தியமென்று எதை நிச்சயத்திருக்கிறார்களோ அதை உண்மை ஞானிகள் நிச்சய மல்லாததென்று நிச்சயப்படுத்தி விட்டார்கள்.

817. எதார்த்தஞானம், சாஸ்திரஆராய்ச்சி, போதனாசக்தி, ஆகர்ஷணசக்தி, இந்த நான்கும் உள்ளவாறு ஒருங்கே அமையப்பெற்றுள்ளவர்கள் போதிக்கத்தகுந்த அதிகார அவதார புருஷர்கள்.

818. உண்மையை மறைத்து விடக்கூடிய கற்பனு சாஸ்திரங்களையும் வாக்கியங்களையும் நம்புவது கூடாது.

819. மனுஷ்யர்களுக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் அடங்கி நடக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமும், அடிமை என்ற சங்கல்பமும் உண்மை ஞானத்திற்கு விரோதமாயிருக்கிறது. ஈஸ்வர சம்மதமுமல்ல.

820. இராத்திரி காலங்களில் அன்னியர்களுடைய பிராண வாயுவைச் சுவாசிப்பதால் பலவிதமான கனவுகளுண்டாகும்.

821. ஞானப்பியாசிகள் ஆத்மாவிற்கும் மனதிற்கும் மத்தியில் யாதொன்றையும் வைத்துக்கொள்ளாத நிலைமையிலிருந்து கொள்ளவேண்டும்.

822. ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரதா தர்மமிருப்பது போலப் புருஷர்களுக்கும் பத்தினி விரதா தர்மமிருக்கிறது.

823. மனமானது நித்தியமான ஆத்ம சொரூபத்தையடையாமல் அநித்யமான இந்திரிய விஷயங்களில் செல்லுவதைச் சூக்ஷம வியபிசாரம் என்று மஹான்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

824. இந்திரியங்களுக்கும், மனதிற்கும், அறிவுக்கும், ஆத்மாவிற்கும் சமீபத்திலேயே அதிக தூரமிருக்கிறது.

825. அனுஷ்டானங்களுக்கும், சாஸ்திரங்களுக்கும், உபந்யாசங்களுக்கும், அனுபவத்திற்கும், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ந்த சம்பந்தமும் அதிக வித்யாஸங்களுமிருக்கின்றன.

826. இளஞ் சூடுள்ள வென்னீரில் ஸ்நானம் செய்து வருவதால் இந்திரிய ஜெயசாதனமும், குளிர்ந்த ஜலஸ்நானம் செய்து வருவதால் இந்திரியங்களுக்கு அடங்கியிருக்கும் சாதனமும் ஏற்படுகிறது.

827. வைதீக மதங்களிலுள்ள வெளிச்சின்னங்களுங்கூடக் கடைசியில் ஆத்மஞான சாதனமாக முடிகிறதென்று சில வைதீக மஹரிஷிகள் கூறியிருக்கிறார்கள்.

828. உண்மை ஞானத்திற்கும் உண்மையல்லாத ஞானத்திற்கும் இடையே சிலவுண்மைகளும் பலவுண்மைகளல்லாததும்

பலவுண்மையும் சிலவுண்மைகளல்லாததும் கொண்ட ஞானங்கள் இருக்கின்றன.

829. சரீரத்திற்குப் புறம்பான வெளி ஆசாரங்களும் சரீரத்தைப் பற்றியுள்ள ஆசாரங்களும் உள் சரீர ஆசாரங்களும் ஹிருதயசுத்திக்குப் பிரம்மஞானத்திற்கும்காரணமாகமுடிகிறது

830. வெளித்தோற்றங்கள் உள்தோற்றங்கள் இரண்டின் வாசனைத் தோற்றங்கள் இவைகளில்லாத காலம் நிருவிகல்ப ஸமாதி.

831. எந்தவிதத்திலாவது உலகம் கெட ஆரம்பிக்கும் போது தெய்வத்தின் ஆக்ஞையால் காலம், தேசம், சக்தி, மதம் இவைகளுக்கு ஏற்றவாறு பிரதிபலசக்திகளைக்கொண்டு நித்திய சூரியர்களும், ரிஷிகளும், அவதாரமாகிறார்கள்.

832. விஷ்ணு, பிரம்மா, சிவன், ருத்ரன், மஹேஸ்வரன், சதாசிவன், கணபதி, முருகன் இவர்களைக்காட்டிலும் வீர்யமுள்ள மஹரிஷிகள் சிலரிருக்கிறார்கள்.

833. உலக ஞானத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு போகப் போகச் சலன ஞானத்திற்கு விருத்தியும், சாந்த ஞானத்திற்கு நாசமும் உண்டாகிறது.

834. அன்பு துவைதத்தையும், அறிவு அத்வைதத்தையும் நோக்கிச்செல்லுகிறது.

835. பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல பருவதங்களுக்கும் அதிபதிஸ்தானமாகிய பருவதத்தில் மனுஷ்யர்கள் சென்றுவரக்கூடாத ரகஸ்ய இடங்களில் பரத கண்டத்தின் சகலவித க்ஷேமங்களையும் உத்தேசித்துக் கடுமையான தபஸ் செய்துகொண்டு பல யோகிகள் தங்கியிருக்கிறார்கள்.

836. பிரபஞ்ச அநித்ய விஷயங்களில் இழுத்துவிடுகின்ற சாதனங்கள் எதுவாயிருந்தாலும் அடியோடு விட்டுவிடுவது பக்த யோக, ஞான, அப்பியாஸிகளுக்கு அழகு.

837. பேதஞானத்தின் சகுணசொரூபத்தையும், அபேத ஞானத்தின் நிர்க்குண சொரூபத்தையும், முறையே அப்பியாசித்து அனுபவத்திலறிய ஆரம்பித்தவர்களுக்கு அந்தர்முக ஞானப்பிரதிபந்தங்கள் யாதொன்றும் வருவதில்லை.

838. தாதுபுஷ்டி, காமவிர்த்தி இரண்டுக்குமாக ஸ்நானம் செய்வது தாமஸம்.

839. சரீர ஆரோக்யம், சரீரசுத்தி இரண்டுக்குமாக ஸ்நானம் செய்வது இராஜஸம்.

840. நாடிசுத்தி, காயசித்தி, சித்தசுத்தி, இம்மூன்றுக்குமாக ஸ்நானம் செய்வது சாத்வீகம்.

841. இராஜஸ, தாமஸகுண சம்பந்தப்பட்ட சங்கல்பம், அனுஷ்டானம், கொள்கை, மதம், வார்த்தை, சமம், சாந்தம், உதாரம், பார்வை, கேள்வி, ஆதாரம், தைர்யம், கர்மம், பக்தி, ஞானம், யோகம், ஆசை, அன்பு, அறிவு, அடக்கம், ஆராய்ச்சி, சாஸ்திரம், தெய்வம், குரு, தேசம், வாதம், பிரயாணம், நடை, உடை, பாவனை, பிரசாரம், உபந்யாசம், நிதானம், தந்திரம், காக்ஷி, ஆலயம், தரிசனம், சேர்க்கை, உண்மை, உறுதி, ஆராதனை, ஸ்நானம், இவைகளை விலக்கிவிட்டுச் சுத்த சாத்வீககுணமாய் அனுஷ்டித்துவரச் சீக்கிரத்தில் பிரஹ்ம ஞானம பிரசன்னமாகிறது.

842. பஞ்ச கோசங்கள், மூன்று சரீரங்கள், மூன்றவஸ்தைகள், இவைகளை மனோ விருத்தியால் கடந்து அப்பாலுள்ள சூன்ய தரிசனமாத்திரத்தால் திருப்தியடைந்தவன் மனுஷ்யர்கள் அணுகமுடியாத சந்திர மண்டலத்தின் பின் பாகத்தை அடைகிறான்.

843. கிரியாநிஷ்டை, யோகநிஷ்டை, ஞானநிஷ்டை, பிரஹ்மநிஷ்டை, இந்நான்கும் முறையே படிப்படியான தத்துவங்கள்.

844. சித்தம், மனம், பிராணன், இம் மூன்றும் அடங்கக் கூடிய ஓர் அப்பியாஸத்தையே சித்தர்மதம் கூறுகிறது.

845. பிரபஞ்சத்திலுள்ள பிரஜைகளுக்குப் பிரஹ்ம ஞானத்தைப் போதிப்பதைக் காட்டிலும் சித்தசுத்தியின் சாதனங்களைப் போதிப்பது சிரேஷ்டம்.

846. இகலோக வாழ்வு, பரலோக வாழ்வு என்ற இரண்டுக்கும் தனித்திருத்தல் போன்ற உத்கிருஷ்டமான சாதனம் வேறொன்றில்லை.

847. பற்றுதலும் பற்றை விடுவதுமான இரண்டையும் விட்டவர்கள் ஞானிகள்.

848. நல்லவனை நல்லவனென்று சொல்லலாம். கெட்டவனைக் கெட்டவனென்று சொல்வது கூடாது.

849. ஆசை குறையக்குறைய ஆத்ம சக்தி வளருகிறது.

850. இந்திரியங்களின் வெளி இச்சைகள் தானேவிலக ஆரம்பிக்கும்போது சித்தசுத்தி வந்துவிட்டதென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

851. ஹிருதயம் சுத்தமாக ஆகும்போது திடீர் திடீரென்று பற்பல ஆச்சரியமான தோற்றங்களும், பலவித ரகஸ்யச் செய்கைகளும், தெரியாத வேதசாஸ்திர வுண்மைகளும் தோற்ற ஆரம்பிக்கும்.

852. எந்த ஹிருதயத்தை பிரஹ்மசக்தி தேடிக்கொண்டு வருகிறதோ அந்த ஹிருதயத்தில் உலகமும் அதன் தோற்றங்களும் அனுவபங்களும் வாஸ்தவத்தி லில்லையென்று மாறுபடாதபடி தோற்றும்.

853. சடகோபர் மவுனத்திலும், திருமூலர் நிஷ்டையிலும், புத்தர் ஞானத்திலும், இராமானுஜர் காருண்யத்திலும், திருஞானசம்பந்தர் தீவிரத்திலும், சங்கரர் பிரசாரத்திலும், வேதாந்ததேசிகர் வினய புத்தியிலும், மத்வர் வார்த்தையிலும், வித்யாரண்யர் பாண்டித்தியத்திலும், ஜெயதேவர் அடக்கத்திலும், மாணிக்கவாசகர் மாதுர்யத்திலும், இந்தக் கலியுக காலங்களில் ஆச்சரியப்படத்தகுந்தவர்கள்.

854. அந்தரங்கத்தில் ஒருவரையும் நம்பாமல் பகிரங்கத்தில் எல்லோரையும் நம்புவதுபோலக் காண்பித்துக் கொண்டு ஞானயோகிகள் பிரபஞ்சத்தில் சஞ்சரிப்பார்கள்.

855. அறிவில் எவ்வளவு ஞானனுபவம் உதயமாகிறதோ அவ்வளவு மனதிற்குத் தோன்றமாட்டாது. மனதிற்குத் தோன்றுகிற அளவு வாக்கால் வசனிக்க முடியாது. வாக்கால் வசனிக்கிறவரை எழுத்தால் எழுதமுடியாது. எழுதுகிறவரை அனுஷ்டிக்க முடியாது.

856. குற்றவாளிகளுக்குத் தக்க தண்டனையை உண்மையாக நீதிபரிபாலனம் செய்துவருகிற அரசர்கள் விதித்துவிட்டால் ஈஸ்வரப்பிரதி நிதியான யமதர்ம ராஜனது தண்டனை அவர்களுக்கு உண்டாகிறதில்லை.

857. ஆதியில்லாத வஸ்துவைப்பற்றிக் கேள்விகள் கேட்பது வேதசம்மதமுமல்ல மஹாத்மாக்களின் முறையுமல்ல.

858. எந்த விதங்களினாலும் தீர்க்கமுடியாத மஹாபாபங்களைச்செய்தவர்கள் அப்பாபங்களினின்றும் விலக வேண்டுமென்றெண்ணினால் பரமாத்மத்தியானத்துடன் பச்சாத்தாபத்தோடு யதார்த்தமான பிராயோபப் பிரவேஸமாவது அக்னிப்பிரவேஸமாவது செய்துவிடவேண்டும்.

859. பொய்கலப்பில்லாத மெய்யையும், துக்கங்கலப்பில்லாத சுகத்தையும், நஷ்டங்கலப்பில்லாத லாபத்தையும், அசைவு கலப்பில்லாத் மனத்தையும், அறிவு கலப்பில்லாத அன்பையும், உலகத்தில் ஒருவரும் எதிர் பார்க்கமுடியாது.

860. பத்து இந்திரியங்களும் மனதும் எப்போது பரமாத்மாவை நோக்கிச்செல்ல ஆரம்பிக்கிறதோ அப்போது பாப சமஸ்காரங்கள் மிகவும் குறைவுபட்டுத் தேய்ந்து ஓய்ந்திருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

861. உவமானப்பிரமாணம், அனுமானப்பிரமாணம், வேதப்பிரமாணம், தெய்வப்பிரமாணம், பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணம், இவைகளெல்லாவற்றிலும் அனுபவப்பிரமாணமே வாஸ்தவமானது.

862. உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மதத்திலும் புகுந்து அதன்தன் உண்மையை அறிவதைக்காட்டிலும் நம்பிக்கையுள்ள ஓர் மதத்தின் உண்மையை உள்ளவாறு அறிந்துகொள்வதே விசேஷம்.

863. உண்மைகள் தெரிந்துகொள்ளாத மதத்தைப்பற்றி குற்றமாவது குணமாவது கூறுவது கூடாது.

864. எந்த மந்திரங்களையும் சுவானுபவம் வாய்ந்துள்ள ஆசாரியரிடம் முறையே உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டாலன்றிப் பலிதமாகிறதில்லை.

865 பொய்யைப் பொய்யாலும், மெய்யை மெய்யாலும், இரண்டுங்கலந்ததை இரண்டுங்கலந்ததாலும் வெல்ல முயற்சிக்க வேண்டும்.

866. துலாம், மகரம், மீனம், இந்த லக்கினங்களில் பிறந்து பிரஹஸ்பதி, சுக்கிரன், புதன், செவ்வாய் இந்த நால்வரும் ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற கிரகசாரநிலைமையுடையவர்களுக்கு மறுபிறப்பில்லாத தன்மையும், குருஸ்தானமும், பிரயத்தனமில்லாமலே வலுவில் ஞானோதயமும் வாய்க்கிறதென்று மச்சேந்திர நாதர் கூறுகிறார்.

867. ஓம் என்னும் பிரணவத்தை மெதுவாகப் பதினாறு தரம் உச்சரிக்கும்வரை வலது மூக்கால் பிராணவாயுவை இழுத்து அறுபத்துநான்கு தரம் ஜெபிக்கும்வரை அடக்கி, எட்டுத்தர சொல்லுகிறவரை இடது மூக்கால் விடுவதைத்தினந்தோறும், காலையில் பதினாறும், மாலையில் முப்பத்திரண்டுமாக அப்பியாசித்துக்கொண்டுவர மூன்று வருஷத்தில் ஸ்தூல சரீரத்திலுள்ள எழுபத்திரண்டாயிரம் நாடிகளும் பரிசுத்தமாய்விடுகின்றன. மரண பரியந்தம் எந்த வியாதியும் அணுகுவதில்லை.

868. இச்சையும், பந்தமும், செல்வமும், செறுக்கும், கோபமும், கொரோமும், ஒரே இடத்தில் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாது குடிகொண்டிருக்கின்றன.

869. முக்தியில் மயங்குபவர்களுக்குச் சித்தியும், சித்தியில் மயங்குபவர்களுக்கு முக்தியும், விரோதத்தை விளைவிக்கின்றன.

870. பிரம்மா முதல் சகல ஜீவப்பிராணிகளிடத்திலும் உயர்வு, தாழ்வு, தோற்றாத மனோநிலைமை வாய்ந்த மஹாபாக்கிய சாலிகளிடம் தெய்வீகசக்தி தானே குடிகொள்ளுகிறது.

871. சர்வ சங்க பரித்தியாகிகளான துறவிகள் கிரஹஸ்தர்களிடம் ஆழ்ந்திப்பழகுவது பெரியகுற்றம்.

872. மனோ நாசம், பஞ்சகோச நாசம், மூன்றவஸ்தைகளின் நாசம், மூன்று சரீர நாசம், சங்கல்ப நாசம் இவைகளில் ஏதாவது ஒன்று சித்தித்தால், மற்றெல்லாந்தானே சித்திக்கின்றன.

873. பிறப்பிறப்பு வேண்டாதவர்கள், துரும்புமுதல்,ஸ்வர்ணம்வரையுள்ள பதார்த்தங்களில் இன்பமிருக்கிறதென்று நம்பிவிடக்கூடாது.

874. எல்லாந்தெரிந்து ஒன்று மட்டுந்தெரியவில்லையானல் அது பிரஹ்மமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

875. பிரபஞ்ச வஸ்துக்களில் சிறிது இன்பமாகத்தோற்றுமானல், ஜன்ம மரண விருத்திக்கு ஏதுவான சக்தியும், துன்பமாகத் தோற்றுமானல், நிவிர்த்திக்கு ஏதுவான சக்தியும் வளருகிறது.

876. ஆத்மசமரஸம், அனாத்மசமரஸம், என்ற இரண்டில் ஆத்மசமரஸமே மஹரிஷிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

877. விசாலபுத்தி யில்லாதவர்களான க்ஷேமதர்சிகள் தன்னையறிய விரும்புகிறார்கள்.

878. உலக சிருஷ்டியின் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டவன் ஒரு சாஸ்திரமும் கற்க வேண்டியதில்லை.

879. ரேதஸ் என்ற சுக்கிலமே மனிதர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிறது.

880. ஆசைப்படத்தக்க விஷயங்களுள் எதை எவ்ன்தவிலக்கிக்கொள்ளுகிறானே அவன் பூர்ண சுகத்தை அடைகிறான்.

881. மனுஷ உலகத்திலுள்ள விஷயசுகமும், தேவலோகத்திலுள்ள பெரிய சுகமும், சத்தியலோகமும், வைகுண்டம், கைலாயம் முதலிய உலகங்களிலுள்ள அபார சுகங்களும் ஆசையைவிட்டதினலுண்டாகும் சுகத்தில் ஆயிரத்திலொருபங்குகூட ஆகமாட்டாதென்று உமாசங்கரர் கூறுகிறார்.

882. வெளியிலுண்டாகிற மிருத்யுவைக்காட்டிலும் மனத்திலுண்டாகிற கோபமென்னும் மிருத்யுவே பெரியது.

883. உலகத்திலுண்டாகிற ஆசைகளையெல்லாம் வெளிக்குவராமல் அடக்கிக்கொள்ளுகிறபோது தானாக விளங்குகிற ஆத்மப்பிரகாசமானது உலகத்திலேயே தெளிவாக விளங்கும்.

884. முன்பிறப்புகளிலுள்ள சரீரங்களாற் செய்யப்பட்ட கர்மமானது சுபமோ, அசுபமோ, அவற்றின் பலன்கள் சூரனை

லும், மூடனாலும், அறிவுள்ளவனாலும், பயந்தவனாலும் செய்தவினை வந்தடைகின்றன.

885. எல்லாவற்றையும், மீறிச்செல்கிற காலசக்தி அதிசீக்கிரம் விரைந்து செல்கிறபடியால் வெகு சீக்கிரத்திற் செய்ய வேண்டியதைச் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

886. காலசக்தி திருமூர்த்திகளையுந் தாண்டிச்செல்லுகிறது.

887. விகாரமுள்ள மனத்தையுடைய ஜீவர்கள் விகாரமில்லாத பரமாத்மாவை வெகுகாலம் மறைத்துவைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

888. தனக்கருகிலுள்ள தானான ஆத்ம நாயகனை அறியாத ஜீவநாயகிகள் உலக நாயகர்களை நாடிவிடுகிறார்கள்.

889. எமனானவன் கர்மபலன்களைத் தேடுகிறவனும், வேறிடத்திற்குச்சென்ற மனமுள்ளவர்களை எடுத்துக்கொண்டுபோகிறவனுமாயிருக்கிறான்.

890. அதிக சுந்தரமும் யௌவனமும் உள்ள ஸ்திரீகளைக் கண்டு எவன் மனது ஒன்றும் நினையாமலிருக்கிறதோ அவன் சமதமாதி சாதனங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை.

• 891. விட்ட விஷயங்களை மீண்டும் வராமற்செய்து கொண்டவன் விதியையும் வெல்லும் சாமர்த்தியமுடையவன்.

892. சுவாதீனமுள்ள சந்நியாசிகளிடம் ஸ்வாதீனமில்லாத துறவிகள் பழகமாட்டார்கள்.

893. நேரிற்பார்த்துப் பழகாதவனைப்பற்றி யாரார் எந்த விதமான நன்மை தீமையுள்ள குணங்களைச் சொன்னபோதிலும் ஒன்றையும் நிச்சயஞ் செய்துவிடக்கூடாது.

894. தானே நேரே வெளியிற்கண்ட விஷயத்தையும், பிறர் கூறக்கேட்டதையும், அன்னியர்களிடம் கூறுவது குற்றம்.

895. ஆரண்யங்களிலுள்ள மரத்தடிகளில் தங்கியிருப்பது பிசகு.

896. எந்தப் பிராணிகளுக்கும் யாதொரு முயற்சியும் பிரயாசையுமின்றி காமஇச்சை, நித்திரை, பசி, இவைகளுண்டாவ

தைப்போல் எவனுக்குப் பரிசுத்தமார்க்கப்பிரவிர்த்தி, ஞான இச்சை, பற்றற்ற நினைவு இவைகளுண்டாகுமானால் தெய்வ அம்ஸபூத யோகப் பிரஷ்டனென்றறியவேண்டும்.

897. கண்ணை விரும்புகிறவன் ஞானத்தையும், தவம் வேண்டிய்வன் சத்தியத்தையும், சுகம் வேண்டுபவன் தியாகத்தையும், அடையவேண்டும்.

898. துக்கம் வேண்டாதவன் ஆசையையும், கோபம் வேண்டாதவன் லோபத்தையும். ஆசையை விரும்பாதவன் அறியாமையையும் விட்டுவிட வேண்டும்.

899. ஆசையற்றவனிடத்திலும் பொருளில்லாதவனிடத்திலும் மிருத்யுதேவதையின் பலம் செல்லுகிறதில்லை. தீ, திருடர் பிரவேசிக்கிறதில்லை.

900. உலகம் முழுவதையும் அரசாக்ஷி செய்கிற சக்கிரவர்த்தியையும் ஏழையாகிய தரித்திரனையும், இரண்டு தராசில் தூக்கிப்பார்த்தால் ஏழைக்குள்ள சுதந்திரமும் சுகமும் அரசனுக்கில்லை.

901. உலகத்திலுள்ள எல்லாக்காமங்களின் வஸ்துக்களை அடைபவனைவிட விடுபவன் சிறந்த விசேஷமுடையவன்.

902. ஆசைப்படத்தக்க உலகப்பொருள்கள், தொழில் இவைகளின் எல்லையை அடைந்தவன் இதுவரை ஒருவனுமில்லை.

903. அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆநந்தமயம், சதானந்தமயம், மஹதத்துவம், இவற்றின் முடிவிலிருந்து பிராணிகளுக்குக் காமமுண்டாகிறது.

704. ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு நேரே பிரஹ்மத்தைக்காட்ட முடியாது.

905. உலக மயக்க விழிப்பில் வேதாந்தம் பேசுபவன் சுத்த பாமரன்.

906. ஜாக்கிர, சொப்பன, சுழுப்திகளைத் தாண்டியவனுக்கு வேதாந்தம் விளங்கும்.

907. மனமுதித்தால் சகல விவகாரங்களுமுண்டாகின்றன.

908. மித்தையான பந்தத்தைக்கெடுக்கச் சத்தியமான மோக்ஷம் வேண்டியதில்லை.

909. லோகாயதர்கள் முதல் சாங்கியர்கள்வரை ஜீவமயக்க முடையவர்கள்.

910. திருஞசகமத முதல் யோக மதம்வரை ஈஸ்வர மயக் கமுடையவர்கள்.

911. ஜாக்கிரம் முதல் மோக்ஷம்வரை ஜீவகல்பிதம்.

912. உண்மையில்லாத மதங்கள் நாளடைவில் நசித்துவிடு கின்றன.

913. ஒரு காலத்திலுற்பத்தியாகிற மதம் மற்ரெரு காலத் தில் அழிகிறது.

914. வைதீகமான பெரிய மதத்தை லெளகீகமான சிறிய மதம் ஏளனம் செய்வது கலியில் சகசமாயிருக்கும்.

915. ஒரு காலத்திலும் உண்டாகாமல் விளங்கிக்கொண்டி ருப்பது கடவுள் மதம்.

916. உண்மையில்லாத தென்று ஒரு மதத்தையும் எண்ணி விடக்கூடாது.

917. சில உண்மையுள்ளன, சிற்சில உண்மைகளைக்கொண் டன, பல உண்மைகொண்டன, பல பல உண்மைகளைத்தாங்கி யிருப்பன, நிறைந்த உண்மைகளையுடையதுமான உலகமதங்க ளெல்லாம் விளங்குகின்றன.

918. கடவுளை அறியவேண்டுபவன் ஒரு மதத்திலும் கட் டுப்பட்டிருக்கக்கூடாது.

919. யோகம் முடிந்தவன் மறு ஜென்மத்திலும் முடிந்த ஞானி அதே ஜென்மத்திலும் பிறவாமுக்தி பெறுகிருன்.

920. இருந்தயிடத்திலிருந்துகொண்டே உலக விஷயங்கள் முழுமையும் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய மனேதிருஷ்டியைக் கொண் டவர்கள் மனே சலனத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் அடைகிருர் கள்.

921. போக்கு வரவுள்ள சுவாதீன யோகியானவன் ஆகாய கமனத்தாலன்றிப் பூமியால் நடந்து சஞ்சரித்தால் யோகசக்தி குறைகிறது.

922. குணத்தையும், தொழிலையுங்கண்டு களிப்படைகிற ஜனங்கள் ஞானத்தைக்கண்டு ஆச்சரியப்படுவதில்லை.

923. விதிப்படியுள்ள பக்தியோக கர்ம யோகங்களுக்கு இடமில்லாத புத்தமதத்தில் ஞானயோகத்திற்கு மட்டும் இடமிருக்கிறது.

924. பிரபஞ்சம் அநித்யமென்றறியாமலுண்டாகிய வைராக்கியம் நிலைத்து நிற்கிறதில்லை.

925. தன்னிடத்திலிருந்து நீக்கப்பட்ட ஒருவனை எந்தக் காரணங்களைக்கொண்டும் மீண்டும் சேர்த்துக்கொள்வதால் அபமிருத்யுதோஷம் உண்டாகிறது.

926. எப்போதும் இஷ்டம்போல் சஞ்சரிக்கிறவனும் பாய் முதலிய விரிப்புகளில்லாத நிலத்திற்படுப்பவனும், தன் கையைத் தலையணையாகக்கொண்டவனும், அடக்கமுள்ளவனுமான ஏழை மனிதனைத் தேவர்கள் விசேஷமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

927. சாமர்த்தியவானான புருஷனும் நம்பிக்கை கொண்டு முயற்சியுடன் நன்றாக எத்தொழிலைச் செய்தபோதிலும், விதியாற் கிடைக்கவேண்டியவைகளையன்றி வேறொன்றுங்கிடைக்கமாட்டாது.

928. உலகத்திலுள்ள அநித்திய வஸ்துக்களின் சேர்க்கையும் காலாந்தரத்தில் மோக்ஷ சாதனமாக முடிகிறது.

929. ஞானமார்க்கத்தை உபதேசிப்பதைவிடக் காண்பிப்பது சிரேஷ்டம்.

930. பல பேர்களுடனிருப்பதாற் கலகமும், இருவருடனிருப்பதால் பேச்சும் அவஸ்யமாயுண்டாகுமாதலால், தபசியும், யோகியும், ஞானியும், புத்தியுள்ளவனும், தனிமையாகச் சஞ்சரிக்கவேண்டும்.

931. ஆசையும் அன்பும் ஒருவனிடத்திலும் ஒரே காலத்திலிருக்க முடியாது.

932. சுபாவத்தைப்பற்றி யுண்டாகிற முயற்சிகள் யாவும் சுதந்திரத்திற்கே கொண்டுபோய்விடுகின்றன.

933. முயற்சியால் உண்டாகக்கூடிய பிரவிர்த்திகள் யாவும் சுபாவத்தைப்பற்றின அல்ல.

934. யோக மார்க்கத்தாற் கிடைக்கிற புண்ணிய லோகங்களைக் காட்டிலும் தர்ம மார்க்கத்தாற் கிடைக்கிற லோகம் விசேஷமானது.

935. நம்மைக்குறித்து யாராவது ஓர் விஷயத்தைக்கூறினால் அலக்ஷியஞ்செய்யவா லக்ஷியஞ்செய்யவா கூடாது. நீண்ட ஆலோசனைசெய்து நிச்சயிக்கவேண்டும்.

936. மனது பரிசுத்தமாவதற்குவேண்டிய தர்மங்கள் எதுவாயிருந்தாலும் ஜாதி பேதமின்றி யாதொரு வரம்புமின்றி எவரும் அனுஷ்டிக்கலாம்.

937. உலகப் பொருள்களின் உதவியைக்கொண்டு உலகாதீத வஸ்துவை அடைய வேண்டியிருப்பதால் உலகவஸ்துக்களையெல்லாம் பரமாத்மாவாகப் பார்க்கவேண்டும்.

938. ஓர் பெண்ணானவள் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்குத் தெரியாமல் அதிதிகளுக்குப் போஜனஞ் செய்துவைக்க விருப்பங்கொண்டு நெல்லைக் குத்தும்போது கைகளிலுள்ள வளையல்கள் பிறரறியும்படி ஓசையுண்டாயின; அவள்தானே வளையல்களை உடைத்துவிட்டு ஒன்றைமட்டுங் கையில் வைத்துக்கொள்வது போல, மனுஷ தத்துவங்களின் ஓசை உண்டாகுங் காரணங்களை தெரிந்துகொண்டு விலகிக் கொண்டவர்களது ஓசை உள்ளடக்கமாகவே இருக்கும்.

939. எவனுக்குச் சரீரம், பிராணன், மனம், இவைகளிருந்தும் இல்லாதிருக்கிறதோ, கண்களிருந்தும் பார்க்கிறதில்லையோ, காதுகளிருந்தும் கேட்பதில்லையோ, நாவிருந்தும் ருசி அறிவதில்லையோ, வாக்கு இருந்தும் பேசாதிருக்கிறதோ, நடந்தும், புசித்தும், தூங்கியும், நடவாதவனும், புசியாதவனும், தூங்காதவனுமாயிருக்கிறானோ அவன் ஆரூடன்.

940. வியாதியினுலுண்டாகிற வரக்ஷியுடையவன் தண்ணீரால் தாகம் தீராததுபோல் பேராசையுடையவன், இந்திரபதவி கிடைத்தாலும் திருப்தி அடைகிறதில்லை.

941. உண்ணுதிருப்பது, பேசாதிருப்பது, பாராதிருப்பது, தொடாமலிருப்பது, இவைகளால் மனிதனுக்குச் சிரேயஸ் உண்டாகிறது.

942. பிரத்யகாத்மாவையும் பிரஹ்மத்தையும் ஒன்ருக்கியது ஐக்கியம்.

943. ஜீவாத்ம பரமாத்ம சமீபவாஸமே உபவாஸம்.

944. ஜென்ம வியாதி தீரவேண்டுமாளுல் வீட்டை விட்டு இறங்கலாகாது.

945. ஜீவனையும் மனதையும் ஒன்று சேர்ப்பதாலுண்டாகுவது சித்தாந்தம்.

946. ஜீவனைப்பிரத்திய காத்மாவில் சேர்ப்பதாலுண்டாவது வேதாந்தம்.

947. வேதத்தை நிந்திப்பவன், பிரயோஜனமில்லாத யுக்தி பேசுகிறவன் நாஸ்திகன், யாவற்றிலுஞ் சந்தேகமுள்ளவன் மூர்க்கன், தன்னைப்பண்டிதனென்று நினைப்பவன், இவர்கள் மறு ஜென்மத்தில் குள்ளநரியாய்ப் பிறக்கிருர்கள்.

948. ஞானுனுபவம் வாய்ந்து அந்தர்முக திருஷ்டியிலிருப்பவர்களுக்குச் சாஸ்திரார்த்தங்களும் வேதவாக்கியங்களும் பெரிய பாரமாகத் தோற்றுகின்றன.

949. முன்ஜென்மங்களில் செய்த நல்வினையும் தீவினையும் பின் ஜென்மத்தில் அததற்குறிய பலன்களைக்கொடுப்பது நிச்சயமாயிருக்கிறபடியால், அவஸ்யம் தர்மகாரியங்களையே செய்துவர வேண்டும்.

950. தான்யங்களுள் பதரும், பக்ஷிகளுக்குள் கொசுவும், போன்றிருக்கப்பட்டவர்கள் சுகத்திற்கு காரணம் தர்மமென்று தெரிந்துகொள்வதில்லை.

951. ஆசையற்று மோக்ஷத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப் படாத புண்ணியகருமங்கள் பலஜென்மங்களைக் கொடுத்துவிடு கின்றன.

952. சன்மானம், அவமானம், மானம், கஷ்டம், நஷ்டம், லாபம், சுபம், ஆபத்து, சம்பத்து, பிறப்பு, குலம், இவைகள் தான்செய்த கருமங்களாலுண்டாகின்றன.

953 ஆகாயத்திலுள்ள பறவைகளின் அடிச்சுவடும், ஜலங் களிலுள்ள மீன்களின் பாதக்குறியும், எவ்விதங்காணப்படுவதில் லையோ, அவ்விதமே, பிரம்மஞானத்தை அடைந்தவர்களது மார் க்கங்களையுங் காணமுடிவதில்லை.

954. ஆகாயத்தில் ஒரு பூதமும் வாயுவில் இரண்டு பூத மும், அக்கினியில் மூன்று பூதமும், ஜலத்தில் நான்கு பூதமும், பூமியில் ஐந்து பூதமும், சேர்ந்திருக்கின்றன.

955. பிரஹ்மத்தை யன்றி மற்றத் தத்துவங்களை விசாரித் தறிந்தவன் தத்துவ ஞானியேயன்றிப் பிரம்மஞானியல்ல.

956. எந்த மனிதன் எந்தக்கர்மத்தை எந்த விதமாய்ச் செய்திருக்கிறானோ அந்தக்கர்மமானது சூக்ஷ்மமாக அந்த மனி தனிடம் குடிகொண்டிருக்கும்; அவன் ஓடினால் ஓடும், நின்றால் நிற்கும், நடந்தால் நடக்கும், தூங்கினால் தூங்கும், உட்கார்ந்தால் உட்காரும், பேசினால் பேசும், வேலைசெய்தால் செய்யும், சாப் பிட்டால் சாப்பிடும், முழுகினால் முழுகும், நீந்தினால் நீந்தும், தபஞ்செய்தால் தானுஞ் செய்யும், உருண்டால் உருளும், மறந் தால் மறக்கும், பிறந்தால் பிறக்கும், இறந்தால் இறக்கும், வந்தால் வரும், ஏறினால் ஏறும், இறங்கினால் இறங்கும், மவுன மானால் மவுனமாகும்.

957. மனஞ்செல்லுகிறவரை கருமமுஞ்செல்லும் மனஞ் செல்லாதவிடத்தில் கருமஞ் செல்லமுடியாது.

958. ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று ஓரிடத்தில் நிலை பெற்றிராது.

959. சரீரத்தை ரக்ஷித்து வருகிற அக்கினியானது சிரசில் குடிகொண்டிருக்கிறது.

960. முயற்சி, தொழில், பலம், இம்மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்ததே உதானவாயு என்று ஜடதத்துவ நிபுணர்கள் சொல்லு கிறார்கள்.

961. பாகமான ஆகாரமிருக்குமிடமாகிய நாபியின் கீழ்ப் பாகத்திலும், பாகமாகாத ஆகாரமிருக்குமிடமாகிய நாபியின் மேற்பாகத்திலும், அக்னியோடு கூடிய பிராணவாயு சஞ்சரிக் கிறது.

962. பிரஹ்மானுபவத்தினின்றிறங்கும் போதே மன தும் மாயையுங்கூட இறங்குகிறது.

963. பார்ப்பதெல்லாம் பரமாக எவனுக்குத் தோற்றுகி றதோ அவன் மனுஷ்ய தேவன்.

964. நினைக்கிற மனிதன் நினையாத மனிதன் இருவரைக் காண்பவன் நிகன்ம யோகி.

965. சங்கற்பத்தை எவன் தானகப்பாவிக்கிறானோ அவன் பரமபாக்கியன்.

966. மரம், செடி, கொடி, புல், பூண்டு, முதலிய ஸ்தாவர ங்களுக்கும் ஐந்து பூதங்களும் சப்த ஸ்பரிச ரூபரஸ கந்தங்க ளும் மனமும் ஜீவனும் சுகதுக்கங்களும் இருக்கின்றன.

967. பிராணிகளின் சரீரங்களிலுள்ள பஞ்ச பூதங்களில் ஜலம், அக்கினி, காற்று, இம்மூன்றும் எப்போதும் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பூமியும் ஆகாயமும் அசைவற்று உறங்கு கின்றன.

968. காலமிருத்யுவும் அந்தக்கரணத்தின் கர்த்தாவும் ஒன்று சேரும்போது காலனழிகிறான்.

969. காலமென்று சொல்லப்படுகிற மிருத்யுதேவதையா னது உருவந்தோற்றாமல் பிரம்மத்தைமட்டும் விட்டு மற்றெல் லோரையுஞ் சுற்றிநிற்கின்றன.

970. காற்றும் ஜலமும் ஒன்று சேரும்போது அக்கினி யும், காற்றும் அக்கினியும் ஒன்று சேரும்போது பூமியும் உண் டாகிறது.

971. ஆகாயத்தின் எல்லையைத் தேவர்களும் அறிய முடிய வில்லை யென்கிருர்கள்.

972. பரமாத்மாவின் ஆயிரத்திலோர்பங்கு சக்தியுடையது மனம்.

973. சூரியனுடைய ஒளி செல்லுகிற இடத்திற்குமேலும் சூர்ய சந்திரர்கள் காணப்படாத இடத்திற்குக்கீழும் தாமாக விளங்குகிற அளவற்ற பிரகாசமுடைய சுத்த தேவர்களிருக்கிருர்கள்.

974. பிரம்ம நிஷ்டையின் தன்மையினின்று நழுவியவனைப் பிராம்மணனென்று வேதம் சொல்லவில்லை,

975. துரிய அனுபவிக்கு மூன்றவஸ்தை வந்தாலும் பற்ருது.

976. எது எது இந்திரியங்களுக்கும் மனதிற்கும் புலப்படுகின்றனவோ அவைகள் மாயாஜாலங்களென்றறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

977. வேதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிற உத்தம சமஸ்காரங்களைப் பெற்றவர்களும், ஒழுக்கமானவர்களும், யோகத்தில் சிரேஷ்டர்களும், தத் சொரூபத்தில் நிலைத்தவர்களுமானவர்கள் பின் கிருதயுகத்தில் லோகபாவனர்களான ரிஷிகளாய் வருகிருர்கள்.

978. பிரம்மத்தை அனுபவத்தில் அறிந்தவர்களைப் பிராமணர்களென்று அடிக்கடி வேதம் கூறியிருக்கிறது,

979. முக்குணங்களோடு கூடிய ஜீவனனது க்ஷேத்ரக்ஞனென்றும், முக்குணங்களை விட்ட ஆத்மா பரமாத்மாவென்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

980. லகுவான ஆகாரமுள்ளவன் பரிசுத்தமான புத்தியுள்ளவன், இரவுகளின் கடைசியிலும் முதலிலும் சமாதியிலிருப்பவன் இவர்கள் சீக்கிரம் பரமாத்மாவை அறிகிருர்கள்.

981. பிரம்மமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயண தேவரிடமிருந்து க்ஷேத்ரக்ஞனுகிய பிரம்ம தேவருண்டாகிச் சங்கல்ப சிருஷ்டிகளைச் செய்கிருர்.

982. கிருத யுகத்தின் ஆதியில் எல்லோரும் பிரம்ம நிஷ்டர்களான பிராம்மணர்களாகவே இருந்தார்கள். பிராம்மணரல்லாதவர்கள் ஒருவராவது இல்லை.

983. காலக்கிரமத்தில் பிராம்மணர்களே பிராம்மணரல்லாதவர்களாய் விட்டார்கள்.

984. பரலோகத்தின் ரகஸ்யம் தெரியாதவர்களும் உறுதியும் உண்மையுமான ஆஸ்திக புத்தியில்லாதவர்களும் வேதத்திற் கூறியவைகளை யெல்லாம் அங்கீகரிக்க முடியாத ஸ்திதியிலிருக்கிறார்கள்.

985. வேதத்திற்கூட நிச்சயமான மார்க்கம் கூறப்படவில்லை.

986 பரவித்தை அபரவித்தை என்றிரண்டில் பரவித்தையொன்றே பிரம்மத்தை அடைகிற மார்க்கம்.

987. மனதற்ற இடத்தில் கடவுள் பிரகாசிக்கிறார். பிரசன்னமாகிறார்.

988. வேதம், ஆகமம், இதிகாசம், புராணம், ஸ்மிருதி, கலைக்ஞானங்கள், வேதாங்கம், சாஸ்திரம், தத்துவசாஸ்திரம், மந்திரம், இவைகளெல்லாம் அபரவித்தைகள்.

989. சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற உலகத்தைப் பிரம்ம ரூபமென்று அனுபவித்து அறிந்தவர்களாகிய பிராம்மணர்களே, கர்மத்தின் நீண்டகால வேற்றுமைகளினால் க்ஷத்ரிய, வைசிய சூத்திரர்களாய் விட்டார்கள்.

990. உலக ஆசை குடிகொண்டவனுக்கும் ஞானிக்கும் ஜனன மரண ஞாபகமேயில்லை.

991. சொல்லைவிட்டுச் செய்கையில் ஸ்ரீராம பிரானையும், செய்கையைவிட்டுச் சொல்லில் கண்ணபிரானையும் நம்பவேண்டும்

992. ஜீவனை உபாஸிக்கிறவன் அறிவாளியென யமனால் பூஜிக்கப்படுகிறான்.

993. நினைப்பு உதயமாகிய இடத்தில் நிற்காமல் அப்பால் போகிறவன் நித்திய சாது.

994. வருகிற பிராணனையும் போகிற அபானனையும் எவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிருனே அவன் காலாஷ்டக யோகி.

995. இந்திரியங்களுக்கு மட்டும் புலப்படுகிறவைகள் வியக்தமென்றும், மனத்தின் யூகத்தால் புலப்படுகிறவைகள் அவ்யக்தமென்றும் கண்டுகொள்ளவேண்டும்.

996. மனத்தைப் பிராணனிலும், பிராணனைப் பிரம்மத்திலும் சேர்த்தவர்கள் பிரம்ம ரிஷிகள்.

997. எப்போதும் பரிசுத்தமும்,நல்ல ஆசாரமும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் கருணையும் உள்ளவன் பிராம்மணன்.

998. சூத்திரன் சூத்திரனுகவே இருக்கவேண்டுமென்றும் பிராம்மணன் பிராம்மணனுகவே இருக்கவேண்டுமென்றும் இருப்பானென்றும் வேதமுடிவை அறிந்த மஹரிஷிகள் சொல்லவில்லை.

999. மூன்றவஸ்தைகளுக்குட் பட்டு அத்வைதம் பேசுவது முறையல்ல.

1000. பரோக்ஷ ஞானத்தால் ஜகத்பிராந்தியும், அபரோக்ஷ ஞானத்தால் ஜென்மப் பிராந்தியும், பிராரப்தக்ஷயத்தால் ஜகத் தோற்றமும் நசிக்கும்.

1001. மூன்றவஸ்தைகளையும் வாராமற்செய்கிற ஆருடி யோகத்தால் இரண்டில்லாத ஞானத்தை அடையலாம்.

1002. எந்த மதஸ்தனுக்கும் துவைதமில்லாத துரியானுபவம் வாய்க்காமல் முக்தி கிடைக்கிறதில்லை.

1003. எந்தக் காலத்தில் அந்தரங்கமாகத் தன்னைத் தரிசிக்கிருனே அப்போதிருப்பது பரமயோகானந்தம்.

1004. வேதத்திலும் குருவசனத்திலும் மாருத நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறவன், அழிவில்லாத பதவிகளை அடைகிருன்.

1005. சுவர்க்கத்தில் சுகம் மட்டும் உண்டு,நரகத்தில் துக்கம் மட்டும் உண்டு. மனுஷலோகத்தில் சுகதுக்கம் இரண்டு முண்டு.

1006. சாதுக்களுக்குக் கொடுக்கிற தானத்தின் பயன் பரலோகத்திலும் அஸாதுக்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற தானத்தின் பயன் இவ்வுலகத்திலும் வந்து சேருகின்றன.

1007. ஹோமத்தால் பாபம் விலகுகிறது. வேதாத்தியயனத்தால் சாந்தமுண்டாகிறது.

1008. விதிப்படி பிரஜைகளை உண்டுபண்ணுவதால் பிரம்மதேவரும், யாகஞ்செய்வதால் தேவர்களும், தர்ப்பணஞ்செய்வதால் பிதுர்க்களும் வேதவித்தையைக் கற்பதால் ரிஷிக்கூட்டங்களும், நிவிர்த்தி ஞானத்தை அடைவதால் வாசுதேவரும். உலகத்தை மறப்பதால் எமனும், சந்தோஷமடைகிறார்கள்.

1009. சமமான உலகம், சம்பத்து, ஞானம், ராஜ்யம், சக்தி அடக்கம், சுதந்தரம், புண்ணியம், பாபம், பரிகாரம், செல்வம், வினயம், பதம், கபடம், யோகம், ஸ்திரீ, சிநேகம், வீடு, வாகனம், சந்திப்பு, சாந்தம், பிரவிர்த்தி, யாத்ரை, இவைகளை எல்லா லோகங்களிலுமுள்ள ஜனங்கள் கருதுகிறார்கள்.

1010. கெட்ட வினயமான வஞ்சகத்தை விட்டுவிட்டாலும் நல்ல வஞ்சகமில்லாதவர்கள் உலகத்தில் உண்மையோடிருக்க முடியாது.

1011. மலையருவிகளின் ஸ்நானம் தபசிகளுக்குத் தபத்தை விருத்தியாக்குகிறது.

1012. ஆகார முதலிய அவஸ்யமான தன் ஆசை பங்கமடைந்தவனாகித் திரும்பிச் செல்லுகிற அதிதியானவன் தன் பாபத்தைக் கொடுத்து விட்டு அவன் புண்ணியத்தை எடுத்துக்கொண்டு செல்லுகிறான்.

1013. உலகம் எப்போதும் உள்ளதாகவே இருக்கிறது.

1014. ஜீவன் பிரஹ்மத்திலுண்டாகிப் பிரம்மத்திலேயே நசிக்கிறான்.

1015. அப்பியாஸ காலத்தில் அவச்சேத வாதத்தையும் அனுபவ காலத்தில் ஆபாஸ வாதத்தையும் மஹரிஷிகள் அங்கிகரிக்கிறார்கள்.

1016. விசேஷ புருஷர்கள், யதார்த்தவாதிகள், தத்துவ மஹான்கள், உண்மைகண்டவர்கள், உத்தமயோகிகள், நிவிர்த்தி மார்க்கத்தில் நிற்பவர்கள் இவர்கள் தர்க்கம் செய்யவும் செய்கிறவர்களுக்கு இடமுங்கொடுக்கமாட்டார்கள்.

1017. வனங்களிலுள்ள மூலிகைகள், கனிகள், காய்கள், கிழங்குகள், வேர்கள், பழுத்ததும் காய்ந்ததுமான இலைகள் இவைகளையே ஆகாரமாகக் கொண்டவர்களுக்குத் தபோ அக்னி வளருகிறது.

1018. நாணல், மரவுரி, குசை தோல், தண்டம் இவைகளை கொண்டு அரண்யத்திற் சஞ்சரிக்கும் தபசிகளிடம் தபோ தேவர் கள் வந்தடைகிறார்கள்.

1019. நாசிகையின் அருகிலுள்ள புருவங்கள், மூக்கு, நெற்றி, இவைகளின் சந்தி ஸ்தானங்களில் புண்ணியசாலிகள் அடையத்தக்க லோகமிருக்கிறது.

1020. பரவாசு தேவர், பஞ்சமூர்த்திகள், லக்ஷ்மி, ஸரஸ் வதி, பார்வதி, கங்கை, சாவித்திரி, காயத்திரி, காளி, முருகன், கணபதி, மாயாசக்தி, காலசக்தி, மிருத்யுதேவதை, பராசக்தி, சப் தரிஷிகள், நவக்ரஹங்கள், அஷ்டவசுக்கள் அஷ்டதிக்பாலகர்கள் பஞ்சமஹாபூதங்கள், தசாவதாரங்கள், சித்தர்கள், ரிஷிகள், ஞானி கள், பக்திமான்கள், கர்மயோகிகள், பாரததேவி, பூமிதேவி ஆதி சேஷன், நித்யசித்தாதிகள், ஏகாதசருத்ரர்கள், திக்குதேவதைகள் யோகிகள், மஹம்மேரு, ஹிமவான், சப்தசாகரங்கள், துருவம், பிதுர்தேவர்கள், விஸ்வேதேவர்கள், சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள், சப்தநதி கள், திரிமதாசாரியர்கள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், நான்குவேத ங்கள், ஸ்மிருதிகள், ஆகமங்கள் வேதாகமங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், பலசாஸ்திரங்கள், மனம், சரீரம், அன்னம், உலகம் மழை, ஆறுகள், பருவதங்கள், ஜனங்கள், அரசர்கள், பிராம்மண ர்கள் கற்புள்ள மாதர்கள். இவர்கள் அனைவர்களுக்கும் தனித் தனியாக தினந்தோறும் மனதிற் பூஜைசெய்து நமது ஞானமோ க்ஷ மார்க்கங்களுக்கு உதவிசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து வரவேண்டும்.

ஓம்.

தத். ஸத்.

மீரானியா பிரஸ், திருநெல்வேலி. 12—27.

ஞானி உயர்ந்த ஜாதி   ஓம். தத். ஸத்.   அஞ்ஞானி தாழ்ந்த ஜாதி.

க. கடவுளைக் கண்டு முடிந்தவன் பிராமணன்.
உ. கடவுளைக் காணத் தீவிர அப்பியாஸம் செய்பவன் க்ஷத்திரியன்.
ங. கடவுளைக் காணவேண்டிய சாதனங்களைச் சேர்ப்பவன் வைசியன்.
ச. கடவுளைக் காணும் ஆரம்பப்படியி லேறியவன் சூத்திரன்.
ரு. கடவுளைக் காண்பதின் யாதொரு முயற்சியுமின்றி யிருப்பவன் பஞ்சமன்.

பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம். ஜனன மரண நிவிர்த்தி

பரிசுத்தம்	எங்கே	உதயமோ	அங்கே	பக்தி	உதயம்.
பக்தி	எங்கே	உதயமோ	அங்கே	அன்பு	உதயம்.
அன்பு	எங்கே	உதயமோ	அங்கே	சாந்தம்	உதயம்.
சாந்தம்	எங்கே	உதயமோ	அங்கே	சக்தி	உதயம்.
சக்தி	எங்கே	உதயமோ	அங்கே	ஞானம்	உதயம்.
ஞானம்	எங்கே	உதயமோ	அங்கே	கிருபை	உதயம்.
கிருபை	எங்கே	உதயமோ	அங்கே	கடவுள்	உதயம்.
கடவுள்	உதயம்	பெற்றவர்	கடவுளே	ஆகிறார்.	

விலக்ஷணானந்தர்.